Европейска служба за подкрепа
в областта на убежището

Доклад за срещата на ЕСПОУ за информация за страната на произход (ИСП)

Нигерия

Среща за практическо сътрудничество

12-13 юни 2017 г.

Рим

Август 2017 г.

ПОДКРЕПАТА Е НАШАТА МИСИЯ

© Европейска служба за подкрепа в областта на убежището 2017

Възпроизвеждането е разрешено, при условие че източникът е посочен, освен ако не е посочено друго.

За материалите на трети страни, които са възпроизведени в тази публикация, се прави позоваване на изявленията за авторски права на съответните трети страни.

Снимка на корицата: © iStock.com/ Джони Грейг

Лагос, Нигерия - 28 февруари 2016: Водачи на мотоциклети таксита в Окада, които чакат поръчки в квартал Леки, Лагос, Нигерия, Западна Африка

Нито ЕСПОУ, но нито друго лице, действащо от нейно име, не могат да бъдат държани отговорни за използването на информацията, която се съдържа тук.

Доклад за срещата на ЕСПОУ за информация за страната на произход (ИСП)

Нигерия

Среща за практическо сътрудничество

12-13 юни 2017 г.

Рим

Август 2017 г.

Благодарности

ЕСПОУ би искала да благодари на следните експерти и организации за участието им в срещата и презентациите, които представиха:

Анна Джустиниани, ръководител на проекти, МОМ Италия

Дейвид Пратън, Доцент по социална антропология на Африка; Асистент в Колежа Сейнт Антони, Университет Оксфорд

Европейска комисия - Служба на координатора на ЕС за борба с трафика

Луиза Инверсини, Председател на Териториалната комисия за международна закрила - Милано

Меган Търнбул, Гостуващ асистент, доктор, катедра „Политически науки“, Колеж Скидмор

Олумид Феми Маканджуола, Изпълнителен директор, TIERs - Инициативата за равни права, Нигерия

Сине Пламбеч, Антрополог, доктор на науките, Датски институт за международни изследвания

Стела Амади Одиасе, Юрист и международен практик за развитие, Нигерия

Стефан Джакемет, Регионален представител на ВКБООН за Южна Европа **Отдел на ВКБООН по определяне на бежански статут**

Съдържание

Благодарности....3

Отказ от отговорност....5

Съкращения....6

Въведение....7

Карта....8

Движещи сили, модели и възприемане на миграцията: Фокус върху Нигерия (Ана Джустиниани)....9

Ролята на ВКБООН в определянето на статута на бежанец и първоначалните съображения относно настоящата защита проблеми в Нигерия (Стефан Жакме)....13

Дискусия....16

Доклад на ЕСПОУ за ИСП - Фокус за страната върху Нигерия....18

Анализ на състоянието на сигурността в Нигерия с оглед на член 15, буква в) от Директивата относно признаването (Луиза Инверсини)....19

Въоръжени групи и ситуация на сигурност край делтата на Нигер (Меган Търнбул)....24

Дискусия....32

Правосъдна система и върховенство на закона в Нигерия (Стела Амади Одиасе)....35

Дискусия....42

Изследване на ВКБООН за ИСП и ръководство за Нигерия (Отдел на ВКБООН по определяне на бежански статут)....45

Службата на координатора на ЕС за борба с трафика на хора....46

Миграция и трафик на хора в секс индустрията в Европа - случаят с жени и момичета от щата Едо в Нигерия (Сине Пламбеч)....47

Дискусия....56

Положението на лесбийки, гейове, бисексуални (ЛГБ) в Нигерия (Олумиде Феми Маканджуола) 60

Дискусия....70

Ритуални убийства, култове и роля на вождовете (Дейвид Пратън)....74

Дискусия....82

Въпроси и отговори с експерти....84

Индивидуалност....84

Защо щата Едо?....84

Отношение към неуспели кандидати за убежище при завръщане в Нигерия....87

Наследяване....88

Отказ от отговорност

Докладът за срещата събира информация, представена от ключови оратори по време на пленарни сесии, както и последващи въпроси и отговори, свързани с информация за страната на произход. Различните глави на доклада предоставят буквални записи, а не резюмета или синтези.

В резултат на това могат да се появят изменения в стила, терминологията, правописа и избора на език за различните термини, използвани от различните участници.

Външните участници потвърдиха информацията в този доклад към август 2017 г. и дадоха съгласието си да бъдат цитирани публично от този доклад. Информацията, предоставена от външен участник в този доклад, трябва да бъде цитирана под името на участника и в контекста, в който е дадена:

> [Име на оратора], ЕСПОУ, Среща за практическо сътрудничество в Нигерия, среща в Рим, Италия, проведена на: 12-13 юни 2017 г.

Всички мнения, изразени в този документ, са отговорност единствено на отделните участници и не представляват официалната позиция на Европейската служба за подкрепа в областта на убежището (ЕСПОУ). Освен това, настоящият доклад не е окончателен по отношение на определянето или обосноваността на всяка конкретна молба за международна закрила. Използваната терминология не следва да се разглежда като показателна за конкретна правна позиция.

„Бежанец“, „риск“ и подобна терминология се използват като генерична терминология, а не по начина, по който са дефинирани в законодателството на Европейски съюз в областта на убежището и в Женевската конвенция.

Нито ЕСПОУ, нито друго лице, което действа от нейно име, не могат да бъдат държани отговорни за използването по какъвто и било начин на информацията, която се съдържа в този доклад.

Потребителите, към които е насочен този доклад, са работещите в областта на убежището, изследователите на ИСП, създателите на политики и властите, които вземат решения.

Съкращения

АЦИДСПУ [ACCORD]	Австрийски център за изследвания и документация за страна на произход и убежище
МВКДС [ACLED]	Проект за местоположение на въоръжени конфликти и данни за събития
КПДОЖ [CEDAW]	Конвенция за премахване на всички форми на дискриминация към жените
СВО [CFR]	Съвет за външни отношения
ИСП [COI]	Информация за страната на произход
МПИ [DTM]	Матрица за проследяване на изместване
ИОЗАД [ECOWAS]	Икономическа общност на западноафриканските държави
Страни от ЕС+	Държави членки на ЕС плюс Норвегия и Швейцария
О/ОЖГ [FGM/C]	Осакатяване/отрязване на женски гениталии
МКСПА [ICASA]	Международна конференция за СПИН и ППИ в Африка
КНБ [IPOB]	Коренното население на Биафра
ЛГБТ(И)	Лица лесбийки, гейове, бисексуални, транссексуални, (интерсексуални)
ДАСДБ [MASSOB]	Движение за актуализация на суверенната държава Биафра
ДОДН [MEND]	Движение за освобождаване на делтата на Нигер
ДОНО [MOSOP]	Движение за оцеляването на народа Огони
ЛБГ	Лекари без граници
МСМ [MSM]	Мъже, които правят секс с мъже
НАУИС [NEMA]	Национална агенция за управление при извънредни ситуации
НПО	Неправителствена организация
ПНУ [NWP]	Проект Найджириа Уоч
КНО [OPC]	Конгрес на народа О'дуа
ССПН	Сексуално и свързано с пола насилие
ОЗТОП [SOCTA]	Оценка на заплахата от тежка и организирана престъпност
ШОАИ [SOAS]	Школа по ориенталски и африкански изследвания
ЗЗБЛСП [SSMPA]	Закон за забрана на брак с лица от същия пол
ТХ [THB]	Трафик на хора
ИРП [TIERs]	Инициативата за равни права
ВКБООН	Върховен комисар на ООН за бежанците
ЗЗНЛ [VAPP]	Закон за забрана на насилието срещу лица
СПП [WFP]	Световна програма по прехраната

Въведение

На 12 и 13 юни 2017 г. ЕСПОУ организира среща за практическо сътрудничество за Нигерия в Рим, в рамките на оперативния план на ЕСПОУ в Италия.

Следвайки необходимостта, изразена от Италианската национална комисия за убежище и други страни от ЕС+ от точна информация по конкретни теми в Нигерия и с оглед на по-хармонизиран подход към информацията за страната на произход (ИСП) и практиката на вземане на решения в ЕС+, ЕСПОУ се обедини 100 участници, включително специалисти по ИСП, работещи по дела и взимащи решения от повечето страни от ЕС+, заедно с институции на ЕС, както и ВКБООН и МОМ.

ЕСПОУ покани гост-лектори, споменати в Раздел за благодарности в този доклад, за да споделят своя опит и полеви знания за Нигерия по избрани теми и последните събития в страната.

Този доклад за среща включва записи от презентациите и последващи въпроси и отговори (Q&A).

Карта

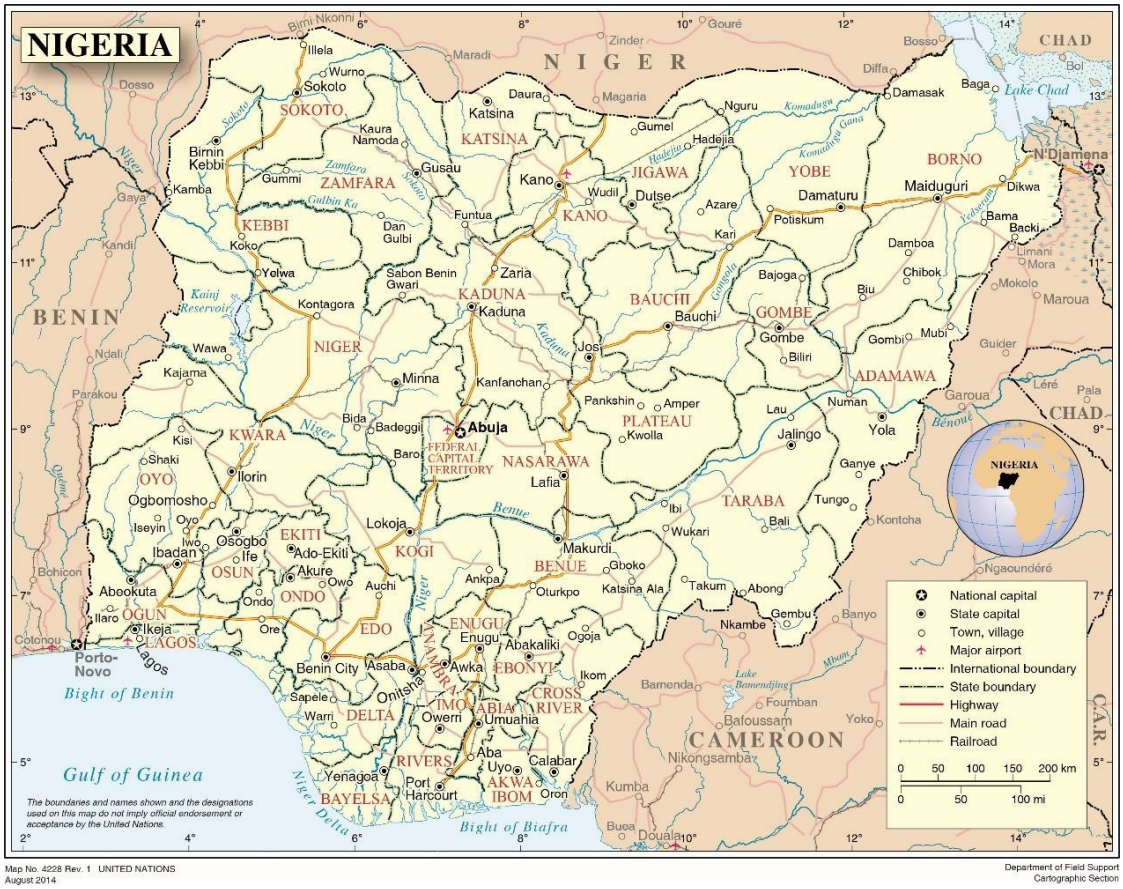

([1]) Карта 1: © Организация на обединените нации

(1) ООН, *Карта № 4228*, *Рев. 1*, Август 2014 г. (http://www.un.org/Depts/Cartographic/map/profile/nigeria.pdf), последен достъп: 4 август 2017 г.

Движещи сили, модели и възприемане на миграцията: Фокус върху Нигерия

Анна Джустиниани, ръководител на проекти, МОМ Италия

Приносът на МОМ се фокусира върху

- данните за пристиганията, главно пристигания по море,
- движещите сили на миграцията, наблюдавани чрез разказите на самите мигранти,
- обратна миграция, което е един от ключовите елементи на дейностите на МОМ,
- реакциите, въведени в Европа и в областта на интереса.

Данни: Пристигането на мигранти от Нигерия по море - от февруари до декември 2016 г. се наблюдава непрекъснато увеличение. През 2015 г. главно хора от Афганистан и Сирия идваха по море в Гърция и Италия, докато през 2016 и 2017 г. имаше промяна в модела, отразен и в молбите за убежище, с повече молби от лица от Нигерия и Еритрея.

Пристигания на мигранти от Нигерия в Италия - от 1 януари до 31 декември 2016 г.: от повече от 180 000 пристигащи по море, нигерийските мигранти представляват 21% от тази група, което представлява над 37 000.

Непридружени деца-мигранти - повече от 3 000. Това е националността, трета по численост на непридружени деца-мигранти, присъстващи в Италия. Статистиката до април 2017 г. показва това увеличение. Има почти 1000 души, повече от април 2017 г., докато присъствието на непридружени деца мигранти остава стабилно. Ако се разгледа пола на непридружените деца-мигранти, ще се забележи, че макар повечето от тях да са млади мъже на възраст 16-17 години, само сред гражданите на Нигерия броят на момичетата е доста голям.

Профилът на мигрантите от Нигерия с един поглед - данни, събрани от дейностите на МОМ при слизане от плавателни съдове: отделът на МОМ за измервателни средства за проследяване на преместванията се среща и интервюира мигрантите по техните маршрути от техните страни на произход до местоназначението им. Следователно, гледайки данните, предоставени от мигранти от Нигерия в Италия, 58% от мигрантите от Нигерия са мъже между 18 и 25 години. Те произхождат главно от щата Едо, огромното мнозинство от град Бенин. Повечето от нигерийците пътуват самостоятелно и продължителността на пътуването обикновено е между 6 месеца и 1 година. Една година е крайна степен и не се случва толкова често. Основните транзитни държави са Нигер и Либия. Италия е една от основните страни по местоназначение.

Движещи сили на миграцията: трябва да се вземат предвид социално-икономическите фактори. Нигерия е една от най-бързо развиващите се икономики в света. Има много ясно разграничение между севера и юга, но има много нисък доход на глава от населението, висок процент на безработица, особено при младото поколение, и изключителна бедност в някои райони, особено на север.

Има и политически фактори: междудържавно етническо насилие и бунтовете на Боко Харам. Въз основа на оценката на МОМ, основно бунтовниците в северните и източните райони генерират вътрешно разселените лица и движенията в региона, тоест движенията към Чад, Камерун и Нигер. Трябва да се вземат предвид и факторите на околната среда: изменението на климата, влошаването на земята и ерозията, свързани със злоупотребата с земите.

Сред движещите сили на миграцията призивът за Европа не може да се подценява. Самите мигранти показват знания за трагедиите, особено при преминаване през Средиземноморието, но все пак са готови да опитат късмета си.

Това е свързано с възприемането от нигерийските мигранти - важно допълнение на фактори, които са и от значение и трябва се разгледат: има и разпространение както на информация, така и на дезинформация. Има три основни хъба за събиране: Агадес, Себа и Триполи. МОМ ги описва като информационни центрове, тъй като там често се взема решението да се продължи напред към Европа.

Чрез упражнението Матрица за проследяване на изместване интервюирахме повече от 1000 мигранти от Нигерия, пристигащи в Италия, главно в пунктовете за слизане от плавателни съдове, но и в Ломбардия. Първоначално война, конфликти и политически проблеми бяха включени в един въпрос, но по-късно въпросът беше разделен. Тогава бяха разделени войната, преследването и икономическите фактори.

Въпреки че икономическите фактори са налице, схващането на мигрантите е, че са избягали заради война, конфликти и преследване. Това е съвсем очевидно и е свързано с факта, че те кандидатстват за убежище, щом пристигнат. Единствените, които споменават икономически причини, са непридружените деца-мигранти. МОМ разбира, че тази група напуска своите страни, тъй като не могат да получат образование и услугите, които очакват.

Има общо схващане, че свободните движения се толерират. Повечето движения се случват в зоната на ИОЗАД (Икономическа общност на западноафриканските държави), където има свободно движение и дори когато има правила (напр. искане на разрешение за пребиваване), това обикновено не се случва. Общата тенденция е да се смята, че свободните движения се толерират в региона, така че защо да не се отиде по-далеч в Европа? Какви са причините за този вид поведение? Порести граници, със сигурност; племенни връзки (имаме хора от един и същ етнически произход, които живеят в различни страни в ИОЗАД); кръгова и циклична миграция, особено в областта на селското стопанство; липса на познания за съществуващите правни рамки, регулиращи преминаването на граница; и достъп до адекватна информация, която е ключова.

Сравняването на миграционните движения на нигерийските граждани към Европа с тези в ИОЗАД показва, че процентът пристигащи в Европа е много малък.

Кои са причините, поради които тези движения към Европа се случват нерегулярно? Причините са: продължителността на процедурата за получаване на документи за редовно пътуване; липса на познания за редовни канали, както вече беше споменато; и много малко законни канали за достигане до Европа, трябва да признаем; обща липса на доверие спрямо правителството и властите.

Това ни отвежда до въпроса за прибягването до мрежи за контрабанда и трафик на хора. По-специално по отношение на последното, има голям ръст на броя на пристигащите млади жени, включително непълнолетни, но не можем да подценяваме и присъствието на млади момчета, които са преместени с цел трудова експлоатация.

По отношение на борбата с трафика на хора през последните 3 години МОМ съвместно с италианското министерство на вътрешните работи и други организации, включително ВКБООН, присъства на пунктовете за слизане от плавателни съдове заедно с експерти и съветници по борбата с трафика на хора. Предоставяме консултации на много пристигащи деца и жени. Когато е възможно, те също са били подпомагани, като са били включени в системата за пренасочване и са прехвърлени в други региони в Италия. МОМ с други организации, включително ВКБООН, предоставя помощ при пристигане от 2006 г.

Станахме свидетели на огромно увеличение: повече от 300 нигерийски момичета, жертви на трафик на хора, са били насочени към подходяща помощ от 2014 г. досега. Въз основа на оценката на тенденции за пристигане на жени/момичета от Нигерия в Италия, МОМ разработи и специфични индикатори за трафика на хора, които лесно ще намерите в ресурсите на МОМ в нашия уебсайт. 20% от молбите за убежище в Италия идват от граждани на Нигерия.

Миграция на връщане: какви са причините мигрантите да обмислят връщане? Очакванията им по някакъв начин бяха нарушени, тъй като наличните възможности не бяха такива, каквито бяха представени преди да напуснат. Те често са принудени да работят на черно. Това е

свързано и с факта, че тъй като молбата им за убежище често би била отхвърляна, те нямат ясен правен статут за живот в Италия и проектът за интеграция се провали.

Подкрепа, предоставена от правителството на Нигерия при завръщане: правителството работи съвместно с МОМ при определяне на стандартни оперативни процедури (SOPs) за управление на въпросите за връщането и интеграцията. Те все още са в процес на обсъждане и разработване. Досега усилията на правителството се свързват главно с издаването на документи за пътуване на бъдещите завръщащи се и с подпомагането на реинтеграцията, но трябва да се направи много повече в това конкретно начинание.

Има и редица недържавни участници, НПО - включително организации, базирани на религия, които са много активни, особено по отношение на жертви на трафик на хора и които играят решаваща роля в подпомагането на завръщащите се при тяхното завръщане. В тази област финансовите ресурси са ограничени. Броят на недържавните участници също е ограничен в сравнение с броя на завърналите се - както принудително върнатите, така и доброволно завърналите се.

Какви са предизвикателствата при завръщането? Тези предизвикателства очевидно са и причините, поради които броят на завърналите се или доброволно завърналите се остава доста нисък. Все още има неправилна помощ при реинтеграция и риск от социална маргинализация за завръщащите се: това играе ключова роля в процеса на вземане на решения на бъдещите завръщащи се.

Статистиката от януари 2016 г. до април 2017 г. сочи, че броят на завърналите се - 366 - в сравнение с общия брой завръщани лица, подпомагани от МОМ - 99 000, е доста малък. Водещите страни, от които се завръщат граждани от Нигерия, са Германия, следвана от Австрия, Холандия и Италия.

По отношение на работата на МОМ с нигерийските власти и ангажимента на нигерийските власти да разработят някаква национална миграционна политика, чрез много работа и изграждане на капацитет от няколко организации, включително МОМ, е разработена Националната миграционна политика от 2015 г. Цели по отношение на връщането/реинтеграцията: признаването, че връщането е важен компонент; реинтеграция, която също е много важна; необходимостта от увеличаване на двустранните/многостранните споразумения със страната на произход; както и необходимостта от създаване на програми за обучение в подкрепа на реинтеграцията на върналите се мигранти.

Стратегиите за поставяне на тези цели са да се разработи стандартната оперативна процедура, която да гарантира навременното издаване на документи на бъдещите завръщащи се, да насърчава възможностите за обучение и образование за завръщащите се и да укрепва програмите за Подпомогнато доброволно връщане.

Наскоро стартираната рамка за партньорство в областта на миграцията с Африка включва връщането и реинтеграцията сред основните стълбове. Целта на рамката за партньорство в областта на миграцията - Нигерия е една от водещите страни, с които ЕС се занимава - е обявяване на сътрудничество при завръщане и реадмисия; предотвратяване на нередовна миграция; борба с трафиканти на хора и контрабандни мрежи; справяне с първопричините за нередовна миграция; и насърчаване на устойчивото развитие. Без тези две последни точки би било много трудно да се спре миграцията, без да се даде възможност на хората, които решат да останат в страната си на произход.

Въз основа на това партньорство ЕС-Нигерия-Африка обновеният план за действие по миграцията предвижда сключването на споразумението за реадмисия с Нигерия: работата започна през октомври, трябваше да се проведе втори кръг от преговори през февруари (не се състоя) и споразумението за реадмисия първоначално трябваше да бъде подписано през юни 2017 г. Няма признаци кога ще бъде сключено споразумението за реадмисия с ЕС.

Какъв е подходът на МОМ в този контекст? Какви са дейностите на място в Нигерия? Дейности за изграждане на капацитет за документа за миграционна политика; пряка помощ за мигрантите; дейности за повишаване на осведомеността. Циркулацията на информация, подтикваща мигрантите да мигрират и възприемането от мигрантите показва, че с мигрантите трябва да се установи директен контакт, тъй като те са тези, които вземат решението за миграция.

В рамките на дейностите по изграждане на капацитет и пряка помощ МОМ определи съвместна инициатива в рамките на Доверителния фонд на ЕС, насочена към 14 страни на произход и транзит, включително Нигерия. Основният акцент ще бъде политиката и събирането на данни; подкрепа за реинтеграция на завръщащите се, включително тези, върнати насила от държавите; и трудовата миграция.

Дейности в транзитните страни: Нигер и Либия - чартърен(ни) полет(и), организиран от МОМ от Либия до Нигерия, в рамките на хуманитарната програма за репатриране, ръководена от МОМ в тясно сътрудничество с либийските власти и особено с нигерийските власти, посолството в Триполи и Министерството на външните работи. Дейности се предвиждат и в Нигер, в един от транзитните центрове на МОМ, по-специално в Агадес, където на мигрантите се предоставя информация и помощ, включително нехранителни стоки.

Дейности за повишаване на информираността на мигрантите: (1) „Липсващите стъпки“ - телевизионен мини сериал, който ще се излъчва по националната телевизия на Нигерия, с подкрепата на правителството на Швейцария и актьорите от Ноливуд. Идеята беше да се използва същата реч/формулировка и същите подходи, които мигрантите биха използвали, за да вземат своите решения. Ще се излъчва в Нигерия. (2) Дейности, които трябва да се изпълняват в транзитни страни и страни на дестинация. Кампанията „Осъзнати мигранти“ се състои от няколко дейности, включително видео свидетелства. Мигранти да говорят с други мигранти би било най-добрият начин да се обърне внимание на ключовото послание за трудни и много често смъртоносни пътувания.

Ролята на ВКБООН в определянето на бежански статут и първоначалните съображения по текущите проблеми на закрилата в Нигерия

Стефан Жакме, Регионален представител на ВКБООН за Южна Европа

Първо накратко за ролята на ВКБООН като цяло за определяне на статут на бежанец. В Конвенцията за бежанците от 1951 г. държавите имат задължение да си сътрудничат и да приемат надзорната роля на ВКБООН. Какво означава това? Това означава, че в страни, които не са страни по Конвенцията от 1951 г., главно страни от Близкия изток и Азия, а не в Европа и в Африка, обикновено правим определяне на статута на бежанец вместо правителството. Правим го под собствен мандат. В държавите-страни по Конвенцията от 1951 г., както е в Италия, обикновено държавата има отговорността да определя статута на бежанец, но ВКБООН може да бъде част от процеса. Той може да бъде наблюдател или да има по-официална роля. Имате всякакви сценарии, от много далечно участие до много по-пряко участие, както е в Италия, където служителите на ВКБООН са пълноправен член на всяка от 48-те териториални комисии за убежище.

Нигерийските случаи са там от 2008 г. С две изключения - 2010 и 2012 г. - лицата с тази националност, търсещи убежище и на пристигащите по море в Италия бяха най-многобройни - приблизително 22% всяка година. Важно е да се разбере, че Нигерия е страна от 180 милиона души, 60% от които са на възраст под 25 години. Онзи ден изнасях презентация по свързана тема - миграцията - и една от цифрите, които представих - и това е нещо, което трябва да осъзнаем - е, че след 25 години общото население на Африка ще нарасне от 1 милиард на 2 милиарда души. То ще се удвои, така че миграционният натиск не само ще продължи, а ще се разшири.

Нигерия днес е седмата по население държава в света. Очаква се тя да бъде четвъртата по население страна в рамките на следващите 10-15. След 10 до 15 години пред Нигерия ще бъдат само Китай, Индия и САЩ. Мисля, че това е нещо, което трябва да имаме предвид. Нигерия е съставена от 36 щата. Това е федерална система с 250 етнически езикови групи. Когато определяте статута на бежанец на нигерийците, проблем е дори да знаете от какъв етнически произход са. Това е много, много разнообразно общество.

Миналата година 37 000 души пристигнаха по море, вижте таблицата по-долу. За сравнение виждате броя на подалите молби. Това означава, че имате приблизително 10-11 000 нигерийци, които никога не са подавали молби за убежище.

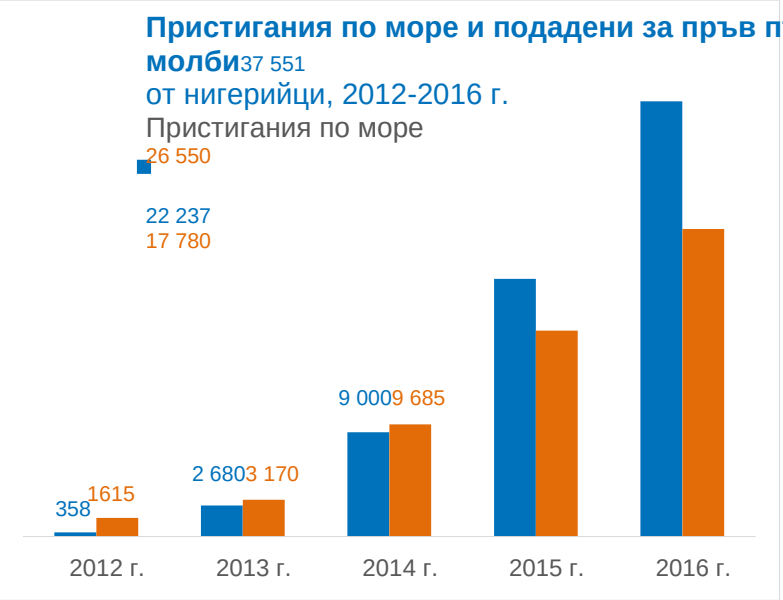

Разбира се, за Италия проблемът с хората, които никога не подават молби за убежище и поради това почти веднага са с неизяснен статут, е друг проблем. Това е проблем на закона и реда за Италия. Няма да изпадам в прекалено големи подробности за това. Важно е да се отбележи увеличеният брой жени, подали молби, в сравнение с други националности: молби подават повече жени, отколкото при други националности.

Миналата година направихме профилиращо проучване сред нигерийците. Имахме известни затруднения да го направим. Не беше лесна задача. Избрахме да не го правим при пристигането. Това би било интересно, тъй като вероятно щяхме да имаме по-разнообразни случаи, но решихме да го направим на ниво определяне на статута на бежанец. Редица колеги работиха на базата на съществуващи досиета за определяне на статута на бежанец, което, разбира се, ни даде по-добра индикация, защото досиетата са много по-пълни, отколкото ако бяха при етап слизане от плавателните съдове. Разгледахме 300 случая - напълно конфиденциално, без имена и т.н., защото това беше важно - само с цел да знаем малко повече за профила на нигерийците, пристигащи в Италия.

Това, което разбрахме - и това беше първият парадокс от този набор случаи, е, че имаме най-смъртоносният конфликт в североизточните щати, а имаме хора, идващи главно от южните щати. По-голямата част от нигерийците не идват от зоните на конфликти, което разбира се не означава, че няма локализирани конфликти в Нигерия, но това е друг проблем. Масово хората идват от юг. По отношение на религията 95% са християни, което не отразява съотношението на християните и мюсюлманите в страната. Най-представен етнос е етносът Бенин-Едо, който е на границата с Бенин.

Повечето от лицата, търсещи убежище, са млади и самотни мъже, макар че споменах, че има все повече жени, както и непридружени непълнолетни, но те не са първата националност, когато става въпрос за непридружени непълнолетни.

Работен опит: като цяло имаше повече свързани с ръчна работа и нискоквалифицирани работни позиции, а редица от тях бяха безработни. Що се отнася до маршрута, той е сравнително лесен и най-логичният, който минава през Нигер и Либия. Те прекарват приблизително 10 месеца в пътуването. Обикновено най-дългият период е изчакване в Нигер или в Либия, за да има пари за преминаване или за да се намери възможност за контрабандно преминаване.

Причините за напускането наистина бяха смесица. Редица хора споменаха лошите икономически условия в страната и имаше все по-голям брой случаи на сексуално и свързано с пола насилие (СОПН), въпреки че трябва да бъдем внимателни по отношение на него, тъй като оценките на МОМ показват, че поне 80% от нигерийските жени са жертви на трафик на хора и не всички биха

подали молби за убежище. Жените, които ще интервюираме, не са непременно жертви на трафик на хора, защото обикновено трафикантите не им позволяват да подадат молби за убежище. Това може да бъде различен тип ССПН, което не е положение на жертва на трафик, но може да бъде изнасилване, домашно насилие и т.н.

Друга причина са семейните спорове, които могат да бъдат и племенни спорове; доста трудно е да се направи разграничение. Това също е много разпространено на юг, по-специално в районите за производство на петрол, откъдето идват мнозинството от нигерийците, търсещи убежище.

Общото насилие - междуетнически или междурелигиозен конфликт - също е широко разпространено. Трябва да имате предвид, че когато имате локализиран конфликт в Нигерия, убитите може да бъдат от трима до 300-400 души. Изведнъж имате избухване на насилие, което може да доведе до голяма загуба на хора, и ако загиналите са трима души, това може дори да не се появи в нигерийските новини, а ако са 300, може, макар и не непременно, да се превърне в международна новина. Новините за „няколко“ смъртни случая в резултат на насилие в Нигерия почти не се съобщават. Това също прави много трудна ролята на специалистите в областта на убежището, тъй като е трудно да се получи достъп до този тип много специфична информация.

Заплахи от Боко Харам: по принцип би било достоверно, ако хората идват от североизточните райони. В този случай ще трябва да направите солидна оценка по отношение на надеждността на информацията.

Заплахи от престъпни банди: те са навсякъде в Нигерия, във всички части на страната, не само в зоните на конфликти, като има цели общини, които фактически се контролират от престъпни банди.

Разбира се, друга причина е преследването, основано на сексуална ориентация и полова идентичност. Съдбата на общността на ЛГБТИ наистина е трудна в Нигерия, както в редица други африкански страни като Уганда.

Кои са основните проблеми на защитата? Вероятно няма да мога да ги развия допълнително, защото вече имате други презентации по тези въпроси. Имате специфичната ситуация в североизточния регион, засегнат от конфликта с Боко Харам. Имате ситуацията в делтата на Нигер, която е зоната за добив на нефт. Делтата на Нигер традиционно е мястото на ужасно неравенство и липса на достъп до ресурси, въпреки богатството на този регион. По-късно ще развия малко по-подробно темата за движението за независимост на Биафра.

Религиозни малцинства: какво имаме предвид под малцинства в държава като Нигерия? Сложно е, защото имате малцинства в двете основни религии, както и агностици. Една от тревожните ситуации е положението на шиитското мюсюлманско малцинство. За съжаление, както в много държави с мнозинство сунити, шиитите, предимно малцинство, не само са дискриминирани, но е имало инциденти с кланета на малцинства от мюсюлмани шиити.

Концепцията за „местно население“ в противовес на заселниците - трудността за някои хора, мигрирали в регион, към който не принадлежат и не са регистрирани като принадлежащи към този район - създава много напрежение между „местното население“ и заселниците, а понякога и властта е на страната на местното население.

Отряди за самоотбрана и култове: Сигурен съм, че ще споменете това. Проблемите с ЛГБТИ са изключително важни. Нигерия има едно от най-хомофобските законодателства в Африка. Мисля, че само Уганда има по-лошо законодателство, което е в допълнение към традицията за дискриминация или преследване на хора с различна сексуална ориентация.

Ситуацията в Североизтока. Наскоро имах телефонен разговор с колегата си в Нигерия, който покриваше Борно, Йобе и Адамава, който ми казваше, че на повърхността изглежда, че ситуацията е по-добра, тъй като има по-малко движение по отношение на борба. Боко Харам е частично победена, но проблемът е, че както Боко Харам, така и правителството прибягват до

методи за борба, които не са в съответствие с международното хуманитарно право. Има асиметрична война с бунтовниците, извършващи различни злоупотреби, като деца атентатори самоубийци, жени, които биват дрогирани и замесени в експлозии и сексуално робство. Има и убийства без съд и присъда: правозащитни агенции докладват за редица случаи [за действия, извършени] от силите за сигурност, както и използването на паравоенни милиции. Щетите са огромни: 9 милиарда щатски долара щети само за училищата и инфраструктурата.

Несигурност за храненето: има 8,5 милиона души, които се нуждаят от спешна животоспасяваща помощ. За съжаление, WFP (Световната програма по прехраната) е принудена да намали хранителните дажби поради ограничения на финансирането. Имаме 1,8 милиона вътрешно разселени лица и 250 000 завърнали се. Проблемът е, че някои от тези връщания не са доброволни. Имаше масови случаи на експулсиране, по-специално от Камерун.

Проблемът с Биафра е стар. За хората от моето поколение, от което не са част огромното мнозинство от хората в залата, Биафра беше много важен момент за хуманитарните агенции, защото съвпадна със създаването на MSF („Лекари без граници“). ЛБГ не е създадена за операцията Биафра. Те са съществували и преди, но стават истинските ЛБГ чрез Биафра, защото за първи път е на лице хуманитарна агенция, подпомагаща страната на бунтовниците, без да искат разрешението на правителството. Мотото беше: „Можете да работите и с двете страни, но при условие, че правителството ви позволява да работите от страна на бунтовниците“. ЛБГ обаче просто казаха, че не могат да чакат; бяха убивани хора. По време на конфликта бяха убити между един и три милиона души и това беше един от най-тежките конфликти след Втората световна война, не само в Африка, но и в света. За съжаление, проблемът с Биафра не е напълно решен. В тази част на Нигерия - югоизтока - все още има своеобразно движение „за независимост“, включително репресии над това движение от страна на правителството и силите за сигурност. Убивани са мирни активисти, но има и извънсъдебни убийства, документирани от правозащитните агенции. Това е ситуация, която трябва да ви е известна, защото може да има хора, които може да принадлежат към това движение „за независимост“ или да са били свързани с това движение и първо трябва да прецените фактите, но и да оцените надеждността на информацията.

ВКБООН редовно публикува това, което наричаме „ситуацията в Нигерия“. Това е предимно актуализация по темата за вътрешното разселване, но също така и относно над 200 000 бежанци в съседните страни.

Дискусия

[Въпрос] Как да оценим въпроса за защитата на държавата по отношение на конфликти между банди или тайни култове.

[Жакме] Това е много важен въпрос, на който е сложно да се отговори. Разбирам, че става въпрос не само за Нигерия, а и за глобалното положение на държави, в които съществуват различни въоръжени движения, които преминават от чисто престъпни към организирани и имат политически дневен ред. Предишното ми назначение преди идването в Италия беше в Колумбия, така че можете да си представите, че това е идеалното място за оценка на това. В страна като Колумбия, която вероятно е една от най-сложните, когато става въпрос за всички различни участници, бяха налични политически движения като ELN или FARC, които бяха организирани движения с идеология за борба с правителството.

Усложняващият фактор е, че дори тези движения са били свързани с отглеждането и трафика на наркотици и понякога FARC е делегирала част от дейностите си на чисто престъпни движения. Съществува и ситуацията в Централна Америка, където няма гражданска война в правилния смисъл, но има съпернически банди, които контролират цели части от градовете. Мога да ви кажа, че имаше части от Богота, където никога не бих се осмелила да отида. Осмелих се да отида там единствено в деня на изборите, защото имаше толкова много полиция, че беше изключение. Останалото

време предградията принадлежат на тези банди, така че ако предизвикате тези банди, може да сте изложени на риск не само в тази част на района, но и в цялата страна. Ако влезе в сблъсък с едно движение, то ще разпространи информация сред всички останали банди и човекът ще бъде изложен на риск в цялата страна. Ето защо бих казала, че когато трябва да направите тази оценка, ще трябва да видите какъв е реалният контрол върху движението в рамките на територията.

Вторият въпрос е какво е нивото на проникване в полицията. Третият въпрос е дали говорим за движение, което е само местно или такова, което има разклонения в рамките на територията. Това, което наричаме алтернатива за вътрешно бягство, дава на човека възможност да живее в друга част на страната, не само по отношение на сигурността, но и по отношение на възможността човекът наистина да живее, да има работа и да има възможност за оставане.

Бих казал, че в редица случаи, когато бандите наистина са широко разпространени в рамките на цялата територия, например в страна като Гватемала, през повечето време хората биха имали много валидно искане за получаване на убежище в страна като Италия. Според мен страна като Нигерия е много по-сложна, защото зависи дали тези хора имат капацитета да преследват хора и в други части на страната. Това е истинският въпрос. В някои случаи отговорът би бил „да“; в други случаи - „не“. Това е един от най-сложните въпроси, когато става въпрос за определяне на статута на бежанец.

[Въпрос] Има ли актуализирани данни за международната защита на нигерийците, идващи от Биафра (бежанци, допълнителни бежанци или хуманитарна защита)?

[Жакме] Мисля, че конкретно, не.

Доклад на ЕСПОУ за ИСП - Фокус за страната върху Нигерия

По време на конференцията за Нигерия беше публикуван Докладът на ЕСПОУ за ИСП - Фокус за страната върху Нигерия. Докладът е написан в рамките на оперативния план на ЕСПОУ за Италия. Двама специалисти по ИСП от Ландинфо [Landinfo] - Норвегия и Службата за имиграция и натурализация - Холандия, бяха разположени в екипа на ЕСПОУ за поддръжка на предоставяне на убежище, за да подпомогнат италианския отдел по ИСП при изготвянето на доклад по избрани теми в Нигерия. Докладът е изготвен в съответствие с методологията на доклада на ЕСПОУ за ИСП. Той беше прегледан от експерти по ИСП от Дания, Португалия, Република Словения и Швейцария, за да се гарантира най-високо качество.

Ключови теми

Първата глава на доклада предоставя основна информация за правната и административната система, етническите групи и политическото положение в Нигерия. Тази глава също така разглежда общата ситуация с правата на човека, като обхваща въпроси, свързани с Боко Харам, бдителността, етническо-религиозното насилие, корупцията и злоупотребата с власт от страна на силите за сигурност. Втората глава представя ситуацията със сигурността в шестте региона на страната и тематични проблеми на сигурността като конфликти между „местно население“ и „заселници“, както и между номади и фермери. Третата глава обхваща съдебната система, източниците на нигерийското законодателство и функционирането на правоприлагането. Глава 4 е посветена на въпросите, свързани с пола, като широко разпространеното домашно насилие, на което жертви са главно жени, осакатяването/отрязването на гениталиите (О/ОЖГ [FGM/C]), чието разпространение непрекъснато намалява, както и детските и принудителните бракове, които се срещат до голяма степен в Северна Нигерия. Трафикът на хора се обсъжда само накратко, тъй като тази тема е обхваната подробно в доклада на ЕСПОУ *Секс трафик на жени* - 2015 г. ([2]). Глава 5 е посветена на положението на лесбийските, гейовете, бисексуалните и транссексуалните (ЛГБТ) лица и тяхното третиране от обществото и властите и обсъжда въздействието на последното законодателство, забраняващо еднополовите бракове. Шестата глава дава преглед на основните религии в Нигерия и подчертава няколко вида насилие и конфликти, свързани с религията. И накрая, глава 7 се фокусира върху въпросите на правата на човека, свързани с тайните общества (като Огбони), университетските култове (насилие, набиране на членове и възможните последици от отказ на такъв култ), появата на ритуални убийства и въпросите за наследяването на войнството.

(3) Налично на адрес: https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/public/BZ0415678ENN.pdf

Анализ на състоянието на сигурността в Нигерия с оглед на член 15, буква в) от Директивата относно признаването[3]

Луиза Инверсини, Председател на Териториалната комисия за международна закрила - Милано

Темата на тази презентация е прилагането на член 15, буква в) от Директива 2013/32/ЕС относно положението със сигурността в Нигерия. Анализът е разработен съгласно методологията на ЕСПОУ, напълно обяснена в документа: „*Член 15, буква в) - Директива относното признаването (2011/95/ЕС). Съдебен анализ*“.

Когато оценяваме допустимостта на субсидиарната защита съгласно член 15, буква в), логичният ред на въпросите, които трябва да бъдат разгледани, е:

I. Ситуацията на „въоръжен конфликт“ в домашния район на жалбоподателя.

   Естеството на насилието, породено от „въоръжения конфликт“. Изисква се насилието да е безразборно и спрямо цивилни. Това означава, че насилието „може да се разпростре върху хората, независимо от техните лични обстоятелства“ (вж. *Съд на ЕС, (Разширен състав), решение от 17 февруари 2009 г., дело C-465/07, Меки Елгафаджи [Meki Elgafaji] и Нур Елгафаджи [Noor Elgafaji] срещу Държавен секретар по правосъдието)*.

II. Нивото на безразборно насилие.
   - Нивото може да бъде толкова високо, че един цивилен да е изложен на реална опасност да понесе сериозни вреди, само ако присъства на територията (Въпросът за „общия риск“).
   - Когато нивото на насилие е по-ниско, личните обстоятелства, съчетани с фона на (по-ниското ниво) на безразборно насилие, все пак могат да изложат кандидатстващия на реален риск да понесе сериозни вреди. Колкото повече кандидатстващият може да покаже, че е конкретно засегнат, толкова по-ниско ниво на безразборно насилие е необходимо (въпроса за „специфичен риск“).

III. Ефективната защита, предоставяна от държавата в съответствие с член 7 от Директивата (Въпросът за защитата).

Съдът на ЕС дава широко определение за „въоръжен конфликт“. То надхвърля протоколите на Женевската конвенция, тъй като е фокусирано върху специфичната цел да предостави ефективна защита на хората, които страдат от последиците от въоръжен конфликт. За Европейския съд не е необходимо този конфликт да бъде категоризиран като „въоръжен конфликт, не от международен характер“ съгласно международното хуманитарно право. (виж *Решение на Съда на ЕС от 30 януари 2014 г., дело C-285/12, Абубакар Диаките [Aboubacar Diakité] / Генерален комисар за бежанците и лицата без гражданство*).

Съдът на ЕС посочва (параграф 35), че *„[…] Съществува вътрешен въоръжен конфликт, […] ако въоръжените сили на дадена държава се противопоставят на една или повече въоръжени групи или ако две или повече въоръжени групи се противопоставят една на друга. […] Не е необходимо освен оценка на нивото на насилие, налично на съответната територия, да се извършва отделна оценка на интензивността на въоръжените конфронтации, нивото на организация на въоръжените сили или продължителността на конфликта.“*

Нигерийските въоръжени сили са четвъртата по големина сила в Африка и са подкрепени от 82 000 души в паравоенни сили. Армията има около 180 000 членове. Осъществяват се много операции,

---

([3]) Тази глава отразява личния анализ на презентатора и не трябва да се тълкува като официална позиция или ръководство на ЕСПОУ.

включително Лафийла Доул [Lafiyla Dole] в североизточната част на страната и Найджър Сейф [Niger Safe] в южната част.

Многонационалната съвместна оперативна група бе реорганизирана след клането в Бага през 2015 г., когато нигерийските сили бяха обвинени в бягство по време на атаката на Боко Харам. Проведе се регионална конференция и съставът на работната група взе сегашната конфигурация.

Анализът на останалите въоръжени групи, присъстващи в Нигерия, е много детайлен. Етническите, религиозните и икономическите причини са строго свързани и това е причината, поради която е много трудно да се даде пълна рамка на конфликтните области.

Известно е колко агресивна е Боко Харам към цивилните и знаем къде е локализирана групировката. Исках бързо да ви покажа другите критични области, гледайки картата.

Има битки между шиитските движения и нигерийската полиция в Кадуна, Кано, щат Сокото и в централната част на страната. 300 души са загинали през 2015 г. и напрежението в района се увеличава. Споровете за земи, етническите различия, напрежението между заселниците и местното население предизвикват чести сблъсъци между номадски пастири (идентифицирани също като „фулани“) и земеделски производители в южната и централната част на страната. Престъпните групировки са много активни в делтата на Нигер и в югоизточната част. В южната част има сблъсъци между нигерийските сили и бойците за отделна държава Биафра и Отмъстителите в делтата на Нигер. Във водите край бреговете на Нигерия се извършват множество пиратски атаки.

В документа „*Съображения за международна защита по отношение на хората, които бягат от Североизточна Нигерия (щатите Борно, Йобе и Адамава) и околния регион, актуализация III* “ от октомври 2016 г. ВКБООН призовава държавите да преустановят насилственото връщане на жители в тази част на Нигерия.

Данните от продължаващия конфликт, представени от ВКБООН, са впечатляващи: най-малко 8 200 цивилни са загинали през 2014 и 2015 г.; смята се, че повече от 2000 жени и момичета са били отвлечени от 2009 г. насам; има до непридружени и разделени 20 000 деца; между 2009 и 2015 г. се съобщава, че 910 училища са унищожени, а други 1500 училища са принудени да се затворят; до началото на 2016 г. има повече от 950 000 деца с малък или никакъв достъп до образование; повече от 600 учители са убити между 2009 г. и октомври 2015 г., докато други 19 000 учители са избягали; приблизително 7 милиона души се нуждаят от хуманитарна помощ; според съобщенията 350 000 деца страдат от тежко недохранване; разселени са общо 1 878 205 вътрешно разселени лица; бежанците в Нигер са 82 524, 65 618 в Камерун и 7 377 в Чад. Други валидни източници потвърждават данните на ВКБООН.

В „Матрицата за проследяване на разселването“ МОМ илюстрира положението на вътрешно разселените лица в североизточната част: 1 765 663 изселени от бунтовниците; 65 303 от общностни сблъсъци; 1777 от заради стихийно бедствие.

В „Плана за хуманитарен отговор 2017 г.“ Службата на ООН за координация по хуманитарни въпроси изчислява на около 6 900 000 броят на хората, насочени към хуманитарна помощ в тези региони, подчертавайки областите, недостъпни поради съображения за сигурност.

Можем ли да смятаме, че тази изключителна ситуация отговаря на прага на „общия риск“, при който един цивилен е изложен на риск да понесе сериозна вреда, само ако присъства на територията?

Всъщност няма законови критерии за изчисляване на нивото на безразборно насилие, макар че в *Решение „Суфи и Елми“* Европейският съд за правата на човека да определил някои показатели, които обикновено се следват от съдебната система: страните в конфликта и техните относителни военни сили; прилагани методи и тактики на водене на война (риск от цивилни жертви); вид на използваното оръжие; географски обхват на боевете (локализирани или широко разпространени); брой на цивилните

убити, ранени и разселени в резултат на боевете; социално-икономически условия; кумулативни ефекти от продължителни въоръжени конфликти (*вж. Решение на ЕСПЧ от 28 юни 2011 г., Суфи [Sufi] и Елми [Elmi] срещу Обединеното кралство, искове № 8319/07 и 11449/07*).

Тези показатели, които не са изчерпателни, са много сходни с показателите, определени от ВКБООН.

Нека анализираме ситуацията в останалите щати на Нигерия, за да оценим нивото и характера на насилието през 2016 г., сравнявайки различни източници.

В документа „*Актуализация на инциденти в съответствие с проекта за данни за данни за въоръжени конфликти и данни за събития (ACLED) 2016 г.*“, Австрийският център за изследвания и документиране на убежище на страната на произход и убежище (ACCORD) съобщава, че са загинали 4 731 души.

5 763 смъртни случая са оценени от Съвета за външни отношения (CFR), независима организация от САЩ, която издава „*Проследяване на сигурността на Нигерия*“, опит за картографиране на политическото насилие въз основа на седмично проучване на редакцията на нигерийската и международната преса.

СБ Морген [SB Morgen (SBM)], ориентирана към Африка консултантска фирма за пазарно разузнаване и комуникации, изчислява, че са умрели 3 232 души.

Проект Найджириа Уоч (ПНУ) е независим източник, който публикува „Годишен доклад за сигурността 2016 г.“, написан от Университета в Ибадан, с подкрепата на Програмата за стабилност и помирение на Нигерия (NSRP) и Френския институт за изследвания в Африка (IFRA-Нигерия).

Този източник използва обширен подход към данните за сигурност. Според ПНУ, официалната статистика на престъпленията е недостатъчна и само 20% от жертвите на престъпления докладват за случая си на силите за сигурност. За това би имало много причини. Първо, служителите по сигурността няма да обърнат внимание на събирането на данни. Освен това те биха се опитали да скрият телата на жертви, когато държавните сили са отговорни за кланета, например в североизточната част на страната. Корупцията също може да обясни защо хората не съобщават за престъпления в полицията.

Всички цитирани източници обаче са съгласни, че в Нигерия общият процент на насилие намалява през 2016 г. и престъпността се е превърнала в първата причина за смърт в Нигерия. Нигерийското правителство положи много усилия в борбата срещу Боко Харам и тези усилия доведоха до дълбока нестабилност в другите райони на страната. Боко Харам вече не е основната причина за насилието над и смъртта на цивилни в Нигерия.

СБМ предоставят интересни данни. Проблемите, свързани с кражба на добитък и т. нар. пастири Фулани, имат по-голямо въздействие върху насилието от Боко Харам. Няма връзка между кражбата на добитък и пастирите Фулани, тъй като атаките на пастири изглеждат напълно независимо явление. През 2016 г. пастирите Фулани представляват 29% от общите нападения с 44% от общите жертви. Те са много ефективни!

Данните трябва да бъдат тълкувани, разбира се, но ситуацията със сигурността в Нигерия изисква да се съсредоточим малко по-малко върху религиозното и политическото насилие и вместо това повече върху общото насилие, неговите участници и последиците от него върху цивилните.

Първо, решението Диаките, за което споменах по-рано, изглежда изключва „вътрешния въоръжен конфликт“, когато една група - като култ или банда - се бори срещу населението като цяло, но можем да преодолеем тази забележка, като следваме продължаващата съдебна практика.

Тогава да си цивилен е необходима предпоставка да се ползваш от защита съгласно член 15, буква в), тъй като насилието трябва да бъде „безразборно“. Въпросът за правното определение на „граждански“ все още е отворен, но като цяло за „гражданин“ се счита лице, което не е член на въстаническа група или на въоръжените сили на държавата.

Нови съмнения възникват, когато прилагаме това определение към широко разпространеното насилие, категоризирано като пиратство, грабежи, отвличания, нападения на пастири и кражба на добитък. Човек може да бъде „гражданин“

и „не гражданин“ в един и същи момент, защото щетите може да дойдат от различни групи, а не непременно толкова организирани или установими по време на продължаващ конфликт. Например, помислете за член на култ, ограбен от групировка, с която неговият култ не се бори.

Освен това традиционните примери на актове на безразборно насилие (масови целенасочени бомбардировки, въздушни бомбардировки, партизански атаки...) не се вписват напълно в тази ситуация на сигурност. Сигурни ли сме, че престъпността винаги представлява форма на безразборно насилие или в много случаи насилието е сектантско и само определена социална група е застрашена от сериозни щети?

През 2016 г. ВКБООН публикува „Насоки за допустимост за оценка на нуждите на международна закрила на търсещите убежище от Салвадор“. Тези насоки представляват много интересен критерий, тъй като са издадени след масовото изселване на граждани на Салвадор поради нарастващата сила и насилие от страна на организирани престъпни групировки. Салвадор има процент от приблизително 103 убийства на 100 000 жители през 2015 г., но ВКБООН счита, че повечето - ако не цялото насилие - в салвадорското общество е свързано с дискриминация, насочено към конкретни лица или групи от хора по конкретни причини.

В тази ситуация бих запомнил, че е важно винаги да се проверява дали подалият молба попада в обхвата на клаузите за изключване (членове 12 и 17 от Директивата относно признаването), например в случай на търсещ убежище, който заявява, че е част от престъпна банда и смятаме, че той казва истината.

Локализацията е друг важен показател за нивото на насилие, тъй като ситуацията със сигурността е различна в различните държави. Всъщност оценката на СВО и АЦИДСПУ са доста сходни, с изключение на щатите Сокото, Замфара и Баучи.

Тези източници имат традиционен подход при събирането на данни. Списъкът им включва жертви, причинени от икономически, социални и политически оплаквания, но не и данни, свързани с дейността на престъпните банди.

Класифицирането на смъртните случаи може да бъде предизвикателство в много случаи, но ако погледнем данните, предоставени от проекта за наблюдение на Нигерия, можем да забележим, че процентът на смъртните случаи в щат Борно, където насилието по същество е политическо и религиозно, е доста подобен на този, който е разработен на база на данните за СВО. Вместо това в държавите, засегнати от насилието, по-строго свързано с престъпността, разликите са по-големи (напр. в щат Едо 0,2 смъртни случая на 100 000 жители за СВО; повече от 4 смъртни случая за ПНУ).

Въз основа на данните, предоставени от СВО, [общо за Нигерия] процентът е около 3,02 смъртни случая на 100 000 жители, в Адамава той е 6,16, в Борно 55,36, в Бенуе 13,11, в Огун 4,83.

Само за да даде представа за нивото на насилие, в Италия процентът е 0,80 смъртни случая на 100 000 жители през 2016 г. Само в щат Бенуе през 2016 г. са регистрирани 553 убийства, докато в Италия са извършени 268 убийства, но Италия наброява 57 милиона жители.

Анализът на жертвите, свързани с обичайната престъпност през 2016 г., показва, че щат Ривърс, но и щат Лагос, който има много малко население, са регистрирали доста висок процент на убийства.

Бих сравнил процента на насилие в нигерийските щати с някои други страни, които се считат за „изложени на общ риск“. Не преглеждам всички цифри, но искам да подчертая, че например в дебата за Афганистан прагът от 20-30 смъртни случая на 100 000 жители не е сметнат за достатъчен от италианската съдебна система, за да заяви, че в страната се осъществява безразборно насилие. Както споменах по-рано, в Салвадор процентът е приблизително 103 убийства на 100 000 жители.

От този бърз преглед можем да заключим, че освен Североизточна Нигерия, никой друг щат не надхвърля прага на „общия риск“. Вместо това има някои щати, в които нивото на насилие трябва да се отчита с други качествени и количествени

елементи за оценка на допустимостта за субсидиарна защита съгласно член 15, буква в), на първо място „гражданския“ статут на заявителя.

Има ли специфични рискове в тези държави, които в комбинация с по-ниското ниво на безразборно насилие могат да изложат цивилен на реален риск от сериозни щети?

Първо, искам само да поясня, че за членове на определена социална група (особено етническа или религиозна) субсидиарната закрила трябва да се разглежда само ако лицето не отговаря на условията за статут на бежанец.

В рамките на традиционните категории за „повишаване на риска“ (възраст, пол, професия…) съществуват нови рискови профили, върху които трябва да се съсредоточим, като например хора, особено богати (или техните охранители) и следователно по-изложени на престъпни деяния. Тогава в някои области трябва да разгледаме пастирите, които изглеждат доста необичайна категория, или студенти в университети заради заплаха от членове на култове или моряци заради пиратството. Хората, които работят или живеят в близост до нефтени инсталации, също трябва да бъдат включени, ако оценяваме кандидат от делтата на Нигер.

Връщаме се към решението по делото Елгафаджи. В Италия много съдебни решения признават субсидиарна защита съгласно член 15, буква в) за всички подали молба за убежище, идващи от Нигерия, без разлика между северната и южната част на страната, между Боко Харам и култове, като се основават само на общата ситуация в областта на сигурността и нивото на насилие. Не мога да се съглася с това.

Продължава дебатът относно прага на риск, над който трябва автоматично да бъде предоставена субсидиарна защита. Според мен трябва да започнем да обсъждаме и минималното ниво на безразборно насилие, защото чл. 15, буква в) не може да се прилага под определен праг. Всъщност самата система е перфектна.

Когато процентът на насилие е нисък - както в повечето от нигерийските щати - за цивилен човек няма реален риск от сериозни щети. Следователно факторите на личното излагане на риск, който искащият убежище трябва да докаже, са толкова високи, че той може да получи статут на бежанец или субсидиарна закрила по буква а) или б), без да се зачита общото положение на безразборно насилие в страната на произход.

Въоръжени групировки и ситуация със сигурността на делтата на Нигер

Меган Търнбул, Гостуващ асистент, доктор, катедра „Политически науки“, Колеж Скидмор

Ще говоря за два региона - този на **Делтата на Нигер** и **Югоизточна Нигерия**. И за двата региона ще дам известна информация относно сигурността/смущенията и историята на тези региони. По отношение на делтата на Нигер ще говоря за различни въоръжени групи, по-специално различни видове групи, като култови групи, както и за по-големи, по-организирани, войнствени групи, които са формулирали политически дневен ред, и управленската реакция спрямо тези групировки, а не само от федералното правителство, но и от държавата и от местните власти.

Що се отнася до Югоизточна Нигерия, ще говоря за бдителността и подкрепящите Биафра групи, особено тази, която се появи най-скоро и как федералното правителство реагира спрямо тези групи. Ще завърша, като поговорим малко за различните форми на държавна и недържавна защита, налични в Нигерия.

Започвам с **Делтата на Нигер** В делтата на Нигер Нигерия има 37 милиарда доказани запаси от нефт с площ около 70 000 км^2, така че тя представлява относително малка част от страната в географско отношение. Въпреки това, както съм сигурна, че много от вас знаят, не можете да разберете нигерийската политика, без да разберете петрола и как петролът, особено парите от петрол, поддържат както военни, така и цивилни режими през цялата постколониална история на Нигерия, но също така е допринесъл за корупцията и липсата на прозрачност от 1960 г.

Мисля, че много от нас са чели в новините за най-новата групировка - „Отмъстителите от делтата на Нигер“, но има дълга история на агитация, свързана с прехвърлянето на контрол върху нефта на нацията до местно ниво. В момента федералното правителство контролира петролната индустрия и зависи от петрола за около 75% или повече от правителствените приходи. Това, което се случва в делтата на Нигер, ще бъде от ключово значение за федералното правителство. Преди 2016 г., още през 60-те, се проведе 12-дневно въстание на Исак Боро. Причината да се нарича 12-дневно въстание е, защото е бързо смазано от нигерийското федерално правителство малко преди избухването на Биафранската война или Гражданската война в Нигерия през 1966 година. След няколко военни режима, възниква Движението за оцеляване на народа Огони (ДОНО), ръководено от Кен Саро-Вива. Това беше до голяма степен мирно движение и особено през 90-те години имаше няколко мирни протеста и маршове, организирани от ДОНО и други групи за граждански права в делтата на Нигер, които изразиха искане за контрол на ресурсите, самоопределяне и политическа автономия в региона.

Военният режим насилствено потисна много от тези мирни социални движения. През 90-те президентът Сани Абача позорно екзекутира Кен Саро-Вива чрез военен трибунал, както и други активисти, а Нигерия се превърна в отритната от всички държава в международната общност. След прехода към демокрация през 1999 г., по времето на преходните избори, декември 1998 г. отбелязва Кайамската декларация и учредяването на Младежкия съвет на Иджау, който е още една организирана група за натиск, която изрази подобно търсене на контрол на ресурсите и политическа автономия.

Тази група стартира като цяло мирно, но при новата гражданска администрация през 90-те и началото на 2000-те имаше тежки военни репресии и дори кланета на местните общности, които мирно се застъпваха за контрол на ресурсите, за справяне със замърсяването и влошаването на околната среда в региона, както и изисква по-добри резултати от социално-икономическото развитие, като чиста вода, възможности за заетост и достъп до здравеопазване и по-добра инфраструктура. Ако отстъпим малко назад, както беше посочено по-рано

днес, делтата на Нигер е регион, който е квалифициран не само от високата степен на бедност, но и от невероятното неравенство, което допълнително допринася за несигурността. Има политици и служители на петролни компании, които се радват на хубави автомобили и скъпи домове и очевидно могат да си позволят да имат много удобен начин на живот, докато много хора, живеещи в делтата на Нигер, особено сред риболовните и селскостопанските общности, които са претърпели сериозни щети на поминъка си в резултат на нефтени разливи и екологична експлоатация на нефт изобщо не са в толкова добро впечатление, меко казано. Така че това е един от движещите сили на много мирни и насилствени движения за контрол на ресурсите в делтата на Нигер.

Един от уроците, които много активисти и бойци по-късно научиха от тежките военни репресии на тези мирни протести и маршове през 90-те и началото на 2000-те, беше, че мирният протест не работи. Ако говорите с бойци и хора, живеещи в делтата на Нигер, мисля, че това е урок, който те са научили напълно, както това беше изказано и от хора като Асари Докубо, който преди беше лидер на войнствена групировка, която се появи преди ДОДН (Движението за освобождаване на делтата на Нигер) през 2006 г. Той много ясно обясни, че федералното правителство на Нигерия реагира само на сила, на насилие и че начинът за извличане на отстъпки от федералното правителство на Нигерия е да навреди на петролната инфраструктура в региона: взривяване на тръбопроводи и сериозно намаляване на ежедневното производство на нефт. Това беше единственият начин федералното правителство да започне да обръща внимание и да отговаря на някои от исканията на тези войнствени групировки.

В началото на 2000-те имаше преминаване от по-мирни протести към далеч повече насилие. Появиха се големи организирани групи, започвайки от Народните доброволчески сили на Делтата на Нигер. Асари Докубо бе хвърлен в затвора по обвинения в измяна през 2005 г. Това бе последвано от появата на друга групировка, която продължи да е тема на по-големи международни заглавия
- Движението за освобождаване на делтата на Нигер, което излиза на сцената в началото на 2006 г., през януари, чрез отвличане на чуждестранни работници в нефтената индустрия.

Ще говоря малко повече за отговора на правителството по-късно, но след програма за амнистия през 2009 г. в делтата на Нигер нещата бяха сравнително спокойни до 2016 г. С отмяната на програмата за амнистия, както беше планирано през декември 2015 г., бяха направени съкращения в стипендиите, които трябваше да бъдат изплатени на бойци или бивши бойци. Договорите за сигурност, от които някога са се възползвали бившите военизирани лидери, бяха анулирани от администрацията на Бухари. Най-новата групировка вече е Отмъстители от делтата на Нигер, но виждаме и други групировки, като Червените скорпиони.

Нека поговорим малко повече за въоръжените групировки в делтата на Нигер. Можем да мислим за две категории от тези въоръжени групировки. Едната е по-малки култови групировки, особено през 2000-те. Имаше групи като Буш Бойс [Bush Boys], Дийбам [Deebam], Дийуел [Deewell], както и Дъ Аутлоус [The Outlaws]. Тези групировки са малко по-различни от по-големите групи като Народните опълченски сили на делтата на Нигер, Движението за освобождаване на делтата на Нигер (ДОДН) и от по-ново време - Отмъстителите от Делтата на Нигер, доколкото те не формулират ясен политически дневен ред. Вместо това те са силно въвлечени в борбата за териториален контрол помежду си за достъп до нефтопроводи, участват в бункериране на петрол или запушване на нефтопроводи, отбивайки петрола, за да го продадат и да печелят от него, като са въоръжени главорези, наети от местни политици, и участващи в политическо насилие, както и в насилие по време на избори. Следователно съществува комбинация от престъпно и политическо насилие, в което са ангажирани по-малките култови групировки. Тези групи в различни моменти са извличали полза от съюзи, но също са влизали в конфликт с по-големите групировки като ДОДН и Народните доброволчески сили на делтата на Нигер, особено през 2000-те.

Едно нещо, което бих искал да подчертая тук, е, че членството е невероятно флуидно сред тези групировки и има много случаи на изменящи се съюзи в борбата не само между тези групировки, но и с местните политици. В щат Ривърс има много доказателства, че бившият губернатор Петър Одили веднъж е подкрепил Докубо и Народните доброволчески сили на Делтата на Нигер, за да преследва собствените си

политически цели и по-конкретно да фалшифицира изборите през 2003 г. в своя полза. След изборите през 2003 г. между Докубо и Одили се стигна до разделение, като Докубо публично заяви, че споразумението, което е имал с губернатора по това време, е, че Обасанджо няма да спечели региона по време на президентските избори, което той обаче е успял да направи. Тогава Одили впоследствие сближава отношенията си с Атеке Том и Бунтовниците от Делтата на Нигер, още една организирана групировка в делтата на Нигер, която е действала по това време, за да преследва Народните доброволчески сили на Делтата на Нигер и Асари Докубо. Пейзажът на въоръжените групировки, особено през 2000-те години, е изключително сложен. Това е една много сложна история. Чувствам, че думата „сложно“ се използва много, за да се говори за Нигерия, но със сигурност се отнася за делтата на Нигер, особено в този момент.

Под администрацията на Обасанджо бяха положени усилия не само да бъдат смазани тези групировки, но и да се прекрати огънят. Имаше провалена програма за амнистия, която така и не даде резултат. В крайна сметка Асари Докубо бе хвърлен в затвора по обвинения в измяна през 2005 г. След това виждаме появата на Движението за освобождаване на делтата на Нигер (ДОДН), което мнозина биха предположили, че е нещо като обединяваща групировка, така че много от последователите на Народните доброволчески сили от Делтата на Нигер под ръководството на Докубо се присъединиха към ДОДН, както и много други групировки. Това беше далеч по-тайна групировка. Асари Докубо беше много по-харизматичен лидер. Той беше много находчив, когато ставаше въпрос за използване на медиите, за да си създаде определен образ на нещо като народен герой и да артикулира политическите си искания. ДОДН беше малко по-различна. Подобно на други групировки, като Народните доброволчески сили от Делтата на Нигер, ДОДН поиска контрол на ресурсите и политическа автономия за делтата на Нигер.

За да бъде ясно, по-големите групировки като Народните доброволчески сили от Делтата на Нигер, Бунтовниците от Делтата на Нигер и ДОДН също са били ангажирани с престъпно, както и политическо насилие, подобно на по-малките, така наречените „културни групировки“. Разликата между тези по-големи, организирани групировки и културните такива е, че първите набират подкрепа около исканията за регионална автономия и контрол на ресурсите.

През 2016 г. виждаме появата на още една групировка. Мисля, че това, което знаем за тази групировка досега, е доста ограничено, но знаем, че изглежда доста малобройна и не е ясно, че тя задължително се състои само от бивши бойци, въпреки че някои предполагат, че тя има връзки с един от бившите лидери на ДОДН, Томполо [истинско име Гавърнмънт Екпемуполо [Government Ekpemupolo]], особено защото малко преди една от първите си атаки, администрацията на Бухари повдигна обвинения срещу Томполо за пране на пари и кражба на около 171 милиона долара. Томполо отрече всякакви връзки с Отмъстителите от Делтата на Нигер, както направиха и от Отмъстителите от Делтата на Нигер. Ако отидете на уебсайта им, те сякаш се дистанцират от предишното старо въстание, което е преди 2009 г., казвайки, че те ще се съсредоточат върху взривяването на петролната инфраструктура и не планират да отвличат нефтени работници, както се е случило преди програма за амнистия през 2009 г.

Интересно беше също така, че те изглежда показват доста високо ниво на техническа сложност при нападенията си. Например, те успяха да взривят подводни тръбопроводи за износ на нефт, които принадлежат на Shell. За да се взриви бомба под морското равнище е необходима известна техническа сложност, както и известни възможности за гмуркане. Така че към момента тази групировка изглежда малка, но на доста високо ниво на сложност. Мисля, че повечето хора биха предположили, че има много нови бойци, които са взели предвид това, което печелят, заради това, чемного бивши бойци, особено военизирани лидери, са получили финансиране от програмата за амнистия през 2009 г. и са научили, че това е начин да се обогатят и да се осигурят.

Реакция на правителството: Местните и държавните власти, особено след преходните избори през 1999 г., използват различни въоръжени групировки за политически цели, особено културни групи, по-малки групи, които не формулират непременно ясни политически цели като контрол на ресурсите. Това допринесе за голямо количество насилие при избори и престъпно насилие. Ние имаме

пресечната точка на тези два вида насилие, особено около изборите през 2003 г., но и след това.

Що се отнася до федералното правителство, особено през 90-те години на миналия век, но дори и под администрацията на Обасанджо, а още по-скоро с администрацията на Бухари, първоначалният отговор на Отмъстителите от Делтата на Нигер през 2016 г. беше репресия: „Ще смажем тези бойци и ще ги унищожим“, особено тъй като те нараняват ежедневното производство на петрол на правителството на Нигерия. През 2009 г., малко преди програмата „Амнистия“, производството на петрол на ден е намаляло до 700 000 барела, което е невероятно малко. То нарасна обратно до 2,2 милиона барела на ден, но сега след атаките на Отмъстителите от Делтата на Нигер на върху петролната инфраструктура в региона, вярвам, че сега е намалено до 1,5 милиона барела на ден, което накара Бухари да премине към подход на по-голямо сближаване.

Администрацията на Обасанджо, следваща администрацията на Ярадуа преди да умре на поста си, реагира с подход на моркова и тоягата, особено с тези големи групи бойци, след като разбра, че понася загуби заради нападенията над нефтопроводи, предвид географския терен на региона, както и тежките щети, които се нанасят на икономиката на Нигерия и приходите от петрол, от които много зависи федералното правителство, не само за поддържане на правителствените операции, но и за поддържане на мрежите и меценатите на патроните, които осигуряват степен на политическа стабилност в Нигерия.

През 2009 г. имаше мащабна федерална програма за амнистия, която постигна едно, но не постигна друго: единственото, което прави, е да осигури степен на стабилност, до голяма степен чрез плащане на много бойци и особено на лидерите на бойците. Много бивши бойци получават месечна стипендия от около 400 долара или 60 000 наира на месец, а лидери на бунтовници като Томполо се радваха на договори за сигурност с федералното правителство, които бяха невероятно доходоносни. Това беше нещо, което програмата за амнистия направи, за да помогне да се сложи капак на насилието в делтата на Нигер. Единственото нещо, което не направи, беше да се справи с основните условия, които като начало родиха бунтовничеството и войнствеността. Това е контекст на високи нива на неравенство; липса на работни места и възможности за заетост, особено за младите безработни мъже (това не трябва да звучи като клише, но това е индикатор за бунтове); резултати от слабо развитие като липса на достъп до чиста вода, здравеопазване и лоша инфраструктура. Мисля, че в делтата на Нигер има общо усещане за съпричастност към целите, които тези групи артикулират. Това не означава, че ако контролът върху петрола се прехвърли на местно ниво и има политическа автономия, изведнъж щяхме да видим по-добри резултати от развитието в региона, тъй като не мисля, че това би било насочено към базовото състояние на корупция. Освен това ръководителите на войнствени групи, които са изразили ясен ангажимент за контрол на ресурсите и политическа автономия, заедно с омразата към федералното правителство, са били лесно „спечелени“ от федералното правителство чрез доходните стипендии и договорите, които са получили в резултат на програмата за амнистия от 2009 г.

След програмата за амнистия, която трябва да приключи през декември 2015 г., бившият президент Джонатан беше съвсем ясен за това, че ще приключи през декември 2015 г., а Бухари започна да оттегля програмата за амнистия с намаляване на бюджета, след като беше избран. Тогава се наблюдава издигането на Отмъстителите от Делтата на Нигер. Не е учудващо, че виждаме подобен модел, при който администрацията на Бухари сега преминава към по-примирителен подход. Наскоро вицепрезидентът посети региона. Пол Боро, който е специален съветник на президента по въпросите на делтата на Нигер, наскоро заяви, че е важно федералното правителство да дава права и обучава и наема работа на младежите в региона.

Това се различава от първоначалната реакция на Бухари - че ще смаже бойците. Това е подобен модел, който видяхме преди програмата за амнистия през 2009 г., когато федералното правителство се опита да разгроми и заличи тези бойци, но като разбра, че това не е толкова ефективно,

или беше по-скоро неефективно, се пренасочи към политика или стратегия за плащане на много бойци като начин за подобряване на производството на петрол.

Югоизточна Нигерия. Много кратка историческа информация за региона, който е различен от делтата на Нигер. Ето защо исках да говоря за тези два региона поотделно. Също така мисля, че отговорите на правителството също са различни.

Гражданската война в Нигерия, или Биафранската война, беше невероятно пагубна за региона. Смята се, че загиналите са един до два милиона, до голяма степен заради глад. В края на Гражданската война федералното правителство провежда тази политика „няма победител, няма победен“ и заяви, че ще следва стратегия за помирение и възстановяване и реконструкция в региона. Тези думи обаче не бяха задължително приведени в действие и това е послание, което продължава да се артикулира в югоизточна Нигерия: че регионът е пострадал, че е наказан от федералното правителство на Нигерия от края на войната, и че е много маргинализиран в сравнение с други региони на Нигерия.

След демократичния преход през 1999 г. общият контекст в Югоизточна Нигерия, но и на други места, е свързан с много високи нива на несигурност. Имаше голям брой въоръжени грабежи, особено на местните пазари, търговци, които се оплакват от изнудване и рекет за защита, неефективна и силно корумпирана полиция, която не желаеше или не можеше да осигури защита на цивилни и търговци, и обща несигурност. Това е контекстът, в който в Нигерия се появи една от най-известните бунтовнически групи - Бакаси Бойс [Bakassi Boys].

След прехода през 1999 г. има много ограничена агитация за независимост в югоизточната част, но има частична, идваща от ДАСДБ [MASSOB] - Движение за актуализация на суверенната държава Биафра. Сега виждаме повече, по-големи протести и искания за независима Биафра от Коренното население на Биафра (IPOB) - групировка, появила се неотдавна. Има данни, които предполагат, че нараства народната подкрепа, но мисля, че ДАСБД е имала по-ограничено влияние, особено сред елита ИГБО в региона, както и сред местните общности. Изглежда, има по-голям брой млади мъже, особено които подкрепят и излизат на протести повече или по-малко мирно на митинги, организирани от Коренното население на Биафра. Виждам бдителността в югоизточна Нигерия като повече или по-малко различна от движението в подкрепа на Биафра и искам да подчертая, че бунтовническата дейност не е явление, което е уникално за Югоизточна Нигерия или дори Нигерия, в крайна сметка. Затова ще говоря за тези две неща поотделно.

Бакаси Бойс, една от най-големите бунтовнически групировки, които се появяват в Югоизточна Нигерия, е основана от местни търговци в град Абия в щата Абия през 1998 г. Дълго време, в продължение на няколко години, групировката се възприема като широко ефективна и се радва на доста голяма подкрепа от обикновените хора. Но след няколко години няколко губернатори в региона, най-вече в щатите Анамбра и Абия, се споразумяват с групировката и ѝ осигуряват с, финансиране и други видове материални ресурси, а тя се трансформира от предишната бунтовническа група, смятана за много ефективна за намаляване на процента на престъпността и насилието в региона, в политически главорези на местните управители, които дори ги карат да извършват убийства на политическите противници на губернаторите и дори да задържат и измъчват други.

В края на 2002 г. федералното правителство предприе стъпки и заличи Бакаси Бойс и те бързо бяха разпуснати. От времето на Бакаси Бойс не сме виждали голяма групировка като тази в югоизточна Нигерия. Ако пътувате в региона днес, мисля, че ще откриете по-малки, локализирани групи, които носят тениски с надпис на гърдите като „Скорпионите“, които изглежда са наети от частни граждани за целите на сигурността. Това не означава, че нещо като Бакаси Бойс не може да се появи отново в югоизточна Нигерия, но днес със сигурност има няколко по-малки, улични групи, които действат в целия регион.

Искам също да поясня, че бунтовници не се срещат само в Югоизточна Нигерия. Нека да дам няколко примера - Конгрес на народа О'дуа (OPC) е основана през 1994 г. Тяхната обща цел беше да се застъпват за това, което смятат, че е политически и културен интерес на Йоруба, и те се формира най-вече в отговор на отменените избори през 1993 г. След прехода през 1999 г. групировките започнаха да осъществяват бунтовническа дейност и дори арбитражни услуги в определени общности, особено в Лагос. Тя все още поддържа тази всеобхватна цел да бъде група, която се застъпва и защитава това, което според нея е в интерес на Йоруба в Югозападна Нигерия, но очевидно включва и повече дейности в своя репертоар.

В Средния пояс, особено в щата Плато, се наблюдава бунтовническа дейност до голяма степен като реакция на религиозно насилие. Както беше посочено по-рано днес, това религиозно насилие може да изглежда религиозно по естество, но има политическа динамика в основата си. Например в Джос има конфликт между заселници и местно население за контрола на местните власти, особено в северната част на Джос и в щата Плато. В селската част на щата Плато има конфликти между пастири, пастири номади и заселници/земеделски общности. Следователно това помага да се стимулират общности да организират доброволчески отряди като реакция на това насилие, поне това е моят опит, базиран на работата ми за кратко в Джос.

И накрая, както беше споменато по-рано днес, в Североизточна Нигерия е налице Гражданска Съвместна Оперативна Група, която се появи през 2003 г. и е реакция не само на насилието, извършено от Боко Харам, но и на безразборната военна репресия, която е извършена от федералните военни срещу общности, за които военните смятат, че изпитват симпатии или по някакъв начин подкрепят Боко Харам. Така че до голяма степен виждате различни форми и типове организация на доброволчески отряди в Нигерия в отговор на различни форми на несигурност, независимо дали става въпрос за Боко Харам, безразборни репресии от страна на военните, високи проценти на въоръжени грабежи в Югоизточна Нигерия или престъпление в Югозападна Нигерия или това, което изглежда като религиозно насилие в Средния пояс. По-широкият контекст е нигерийската полиция, която не е в състояние наистина да осигури защита и сигурност на цивилните, както и на много репресивни и тежко въоръжени военни сили.

Щатите, маркирани в жълто - Енуги, Ебони Абиа, Имо, Анамбра [Enugu, Eboni, Abia, Imo, Anambra] се считат за основните щати на това, което представлява независима Биафра, въпреки че смятам, че тези, които подкрепят тази кауза, макар и не всички, биха предположили, че някои от щатите в Делтата на Нигер трябва да бъдат включени в бъдещата независима Биафра, не само защото в делтата на Нигер живеят значителни общности от Ибо, а защото стратегически би им осигурило нефт и достъп до морето.

Ще говоря за две групировки. Първата, Движението за актуализация на суверенната държава Биафра (MASSOB), е създадена през 1999 г. от адвокат Ралф Увазуруйке, който бе вкаран в затвора по обвинения в измяна от 2005 до 2007 г. Нека да разгледам някои от характеристиките на тази групировка: тя до голяма степен подкрепя отдаване на ненасилие и макар че в началото на 2000-те години може да е имало локализирано насилие на някои походи или митинги, организирани от ДАСДБ, смятам, че това е било до голяма степен ненасилствено движение. Тя започна да създава правителство в сянка, така че ако говорите с някои лидери на ДАСДБ, те са много настоятелни, че изграждат правителство, което ще администрира Югоизточна Нигерия или независима Биафра един ден. Аз обаче не мисля, че някоя от тези структури действително съществува, а ДАСДБ всъщност е доста неуспешна в изграждането на какъвто и да е вид институции, които са в състояние да управляват или администрират Югоизточна Нигерия. Мисля, че във всяка степен това е било символично, например, когато са продавали регистрационни табели или паспорти на Биафра, но нищо във връзка с предоставяне на санитарни услуги, здравеопазване, изграждане на училища и пътища. През годините тя е имала ограничено и дори намаляващо влияние и в по-голямата си част е отхвърлена до голяма степен от ръководителите на Ибо и елита на Ибо в югоизточна Нигерия.

Една от причините за това е не само спомен сред определено поколение, по-възрастно поколение в Югоизточна Нигерия, което помни ужасите и трагедията на войната в Биафра, Гражданската война в Нигерия, но и че много от тези управители са добре включени в покровителството на Народната демократична партия или на правителството на НДП в годините, в които е активна ДАСДБ. Така че би ли имало смисъл местните управители да се стремят да изградят независима Биафра, когато те вече зависят от и се възползват от управляващата партия НДП в Абуджа?

В последно време тя страда от фракционни бойни действия, в които е имало движения на отцепници като Ционисткото движение на Биафра. Те обаче не са били особено успешни или повлияващи върху изграждането на какъвто и да било вид масова подкрепа от страна на населението, камо ли за правителство в сянка, което е способно да управлява населението.

Съвсем наскоро видяхме появата на Коренното население на Биафра. Тя е основана през 2014 г. от Ннамди Кану [Nnamdi Kanu]. Той беше арестуван през октомври 2015 г. по обвинение в държавна измяна и наскоро беше освободен през април 2017 г. Условията на неговата гаранция включваха това, че той не може да говори публично и не може да организира масови митинги, но напоследък Федералното правителство коментира, че е нарушил условията си за гаранция, като се е явил на публично място и сега отново иска да го вкара в затвора.

През 2009 г. в Лондон, Кану основа Радио Биафра, което е проводник за неговото послание, че трябва да съществува независима Биафра, и се опитва да обедини народна подкрепа за тази кауза. Бих казал, че реториката е била за насилие. В различни моменти лидерите казаха, че се нуждаят от оръжия и патрони и че ще трябва да построят със сила независима Биафра, тъй като федералното правителство няма да реагира на какъвто и да е мирен протест. Протестите и маршовете, които бяха организирани от групировката, бяха изключително ненасилствени. Амнести Интернешънъл и други организации на гражданското общество в Нигерия свършиха добра работа, като документираха, че въпреки че на тези протести може да има отделни прояви на насилие (може да има хора, които горят гуми или хвърлят камъни срещу силите за сигурност), те са били изключително мирни, въпреки насилствената реторика. Това може би е така, защото нейният лидер е хвърлен в затвора срещу обвинения в държавна измяна и дори е държан въпреки съдебните разпореждания на нигерийските съдии, според които той трябва да бъде освободен. Федералното правителство отказа да го освободи така или иначе, докато накрая е бил освободен през април 2017 г. Това, което може да допринесе за популярността на групировката, може да е това несправедливо отношение, фактът, че продължава да има висока безработица и ограничени възможности за много млади хора в Югоизточна Нигерия, както и увеличаващото се време от края на Гражданската война.

Международната кризисна група е изчислила, че някои митинги са наброявали до 10 000 души, което е доста значително. Имаше проучване, проведено от SPM Intelligence през май 2017 г., което предположи значителна подкрепа за групировката. Бих приел това с необходимото съмнение, защото не съм сигурен в техния метод за вземане на информация и колко представителна е извадката. Въпреки това имаше онлайн проучване, което получи 489 отговора от хора, които се смятат за коренни жители в региона и около 72% или смятат, че лидерът на групировката се бори за справедливост, или че е спасител на хората от Ибо или спасител на Южна Нигерия. Това, наред с други доказателства, подсказва, че това е групировка, която се радва на известна значителна и нарастваща подкрепа на хората, особено ако разгледате изображенията на покачването [на популярността] особено сред младите мъже, но и сред жените.

Другото, което бих добавил, е, че е важно да се разбере това като реакция на изборите през 2015 г. Ако пътувате през Югоизтока, ще видите, че той беше в много голяма степен крепост на НДП и не даде много подкрепа на Бухари, заедно с района на делтата на Нигер. Преди това в региона вече имаше настроения срещу Бухари и Бухари не подобри нещата с коментара си 97%/5%: Той изнасяше реч в Института за мир на САЩ във Вашингтон и човек от публиката го попита: „Как ще

се отнасяте към или ще се справите с проблемите в Южна Нигерия?“ и отговорът му беше: „Не може да се очаква да се отнасям към избирателните райони, които ми дадоха 97% от гласовете, както бих се отнасял към избирателни райони, които са ми дали само 5% от гласовете“. Това получи дълго ефирно време в частност в Южна Нигерия и разбираемо, не допринесе с нищо, за да увеличи минималния размер на подкрепата, която той имаше. В Югоизточна Нигерия и в по-широк смисъл Южна Нигерия също има усещане, сега, когато имаме този северен президент, който е направил изявления, че не го интересува този регион, че трябва да стимулираме агитацията и да се опитаме да оказваме натиск върху правителство в смисъл на: „Искам да извлека някакви отстъпки по начина, по който видяхме в делтата на Нигер под формата на програма за амнистия“. Това не е съмнение в ангажираността на хората, които са силно заинтересовани от независима Биафра. Реакцията на правителството в югоизтока е различна спрямо тази в делтата на Нигер. Мисля, че това има много общо с петрола и с историята на гражданската война. Така че тези два фактора са важни за разбирането на разликите в реакцията на федералното правителство.

Федералното правителство отговори с тежки военни репресии както на ДАСДБ, така и на Коренното население на Биафра. И двамата лидери на тези групировки бяха арестувани и вкарани в затвора по обвинения в държавна измяна и дори след като съдиите разпоредиха освобождаването на Кану, Федералното правителство доскоро отказваше да го освободи. Има арести и задържания на заподозрените за членове на тези групировки. През 2003 г. имаше особено брутално противодействие на членовете на ДАСДБ и това продължава. Както вече беше споменато по-рано днес, Амнести Интернешънъл наскоро документира поне 150 мирни протестиращи екзекутирани извънсъдебно от полицията, докато са упражнявали своите граждански и политически права.

За сравнение, в делтата на Нигер в миналото е имало военна репресия на мирните протести и на местните общности, защото по-големите организирани бойни групи са били в състояние да окажат натиск върху петролната икономика в Нигерия и да навредят на приходите от петрол на федералното правителство. Отбелязана е промяна в предишните администрации и мисля, че я виждаме и сега, към по-примирителен подход. Бухари дори започна отново да увеличава бюджета на програмата за амнистия, след като преди това я оттегли.

Като заключение, като поговорим малко за държавна и недържавна защита. По отношение на защитата на държавата, поне за мен е трудно да не я разглеждам като просто държавна репресия. Мисля, че военните са извършили нарушения на човешките права срещу хора, които упражняват своите граждански и политически права чрез мирни протести в делтата на Нигер, а наскоро и в югоизточна Нигерия. Тези съобщения от местни и международни организации на гражданското общество са представени на администрацията на Бухари и някои агенции са отговорили, но те не са отделили внимание на нито един от въпросите, повдигнати в тези писма, представени от организации на гражданското общество, и администрацията на Бухари все още не е разследвала тези военни злоупотреби и нарушения на правата на човека.

В тази степен военните успяваха да действат безнаказано, особено в югоизточна Нигерия. Мисля, че един от начините за разбиране на това, особено в югоизтока, е, че федералното правителство реагира на послания и реторика. То вижда самото послание за независима Биафра като заплаха за целостта на нигерийската държава. Мисля, че е важно да разберем историята на Гражданската война, защото това може да е причината, поради която то вижда тези послания като плашещи. То се занимава в по-малка степен със защитата на човешките и политическите права на нигерийците, които мирно се събират, за да преследват определена цел, независимо доколко федералното правителство не е съгласно с това. Мисля, че ще видите много организации на гражданското общество, които изтъкват, че тези граждански права трябва да бъдат защитени, а федералното правителство отговаря, че самото послание представлява заплаха и трябва незабавно да бъде смазано.

Говорейки за нигерийски и международни неправителствени организации - мисля, че другите могат да говорят по-добре за това от мен - те продължават да документират много внимателно нарушенията на правата на човека и

търсят правна защита, но мисля, че с ограниченото сътрудничество на нигерийското правителство, това не е напълно или особено ефективно. Мисля, че арестът на лидера на Коренното население на Биафра е добър пример за това, че дори когато са налице съдии, които казват, че правителството на Нигерия трябва да го освободи, те продължават да не бързат и не искат да го направят за известно време. Така че има известен напредък и има активна правна общност в Нигерия и организации на гражданското общество, но това се случва в контекста на няколко администрации, които бързо започват да разчитат на военните, за да се опитат да наложат законността и реда, когато всъщност полицията трябва да налага законност и ред, а не толкова военните.

Дискусия

[Въпрос] Движението за независимост на Биафра сега намалява ли или очаквате някакво възобновяване и вероятно някакъв конфликт във връзка с Биафра в тази област, който може да доведе до повече бежанци в бъдеще?

[Търнбул] Не мисля, че непременно намалява. Ако не друго, по време на собствената ми работа в югоизточна Нигерия преди години, беше доста ясно за мен и за много хора, с които разговарях, че по отношение на групи като ДАСДБ, не се вярваше особено в техните способности всъщност да управляват или предоставят каквито и да било основни услуги. Докато някои хора може би са се отнасяли с носталгия към или са уважавали посланието на групата или мечтата за независима Биафра, мисля, че мнозина, живеещи в Югоизточния регион, смятат, че това е нереалистично. Но мисля, че това сега се измества особено заради Коренното население на Биафра. По-рано днес ние със Стела [Одиасе] просто говорехме за това поколенческо разделение между по-възрастни хора, които помнят ужасите на Гражданската война в Нигерия, и младите хора днес, както мъжете, така и жените, които са в юношеска възраст или в началото на 20-те си години, които не си спомнят за това, но това, което изпитват, са високите проценти на безработица, възможности за работа и слабо предоставяне на обществени блага, както и това усещане, че има президент, който няма интерес и не се интересува от нищо за техния регион. Мисля, че това всъщност помага за увеличаване на подкрепата сред младите хора за независима Биафра и югоизточна Нигерия. Реакцията на правителството изобщо не помага: тежки репресии срещу тези групировки, където военните екзекутират тези хора, докато те мирно протестират. Има видео кадри за това и това е ужасяващо. Що се отнася до нарастващия брой бежанци, изобщо не би било изненада за мен, ако има повече хора от югоизточна Нигерия, които ще посочат тежката репресия на администрацията в Бухари и ще кажат, че се нуждаят от някаква защита. Дори в доклада на Амнести Интернешънъл и други доклади на гражданското общество има много хора, които не искат да разкрият своята идентичност и са заявили, че се страхуват дори да говорят, поради страх от федералното правителство. Затова мисля, че подкрепата за тази кауза се увеличава, както и страхът от федералното правителство, разбираемо.

[Въпрос] Има ли нефтени находища в Биафра? Искам да кажа, дали Биафра се опитва да получи независимост и защото може да има икономическите ресурси, на които да разчита?

[Търнбул] Не. Мисля, че затова много хора, които поддържат Биафра, също искат да включат делтата на Нигер или части от делтата на Нигер. Не само защото там живеят общности Ибо, но по стратегически причини, защото има нефт и природни ресурси, от които независима югоизточна Нигерия теоретично може да се възползва. Ако искате да разгледате анкетата от SPM Intelligences, това е един от въпросите, които се задават. Бих приела това проучване с известна доза съмнение и също така бих разгледала други доказателства и посланията, които са изложени от лидерите на това движение за това, което според тях би представлявало бъдеща независима република в Югоизточния регион.

[Въпрос] Какво имаш предвид с „участие в доброволчески отряди“? Защото за италианците това звучи като „ронде“.

[Търнбул] Когато мисля за доброволчески отряди, просто мисля за групи, обикновено съставени от млади мъже, които са организирани да патрулират в кварталите през нощта като сили за самозащита и дори да търсят престъпници. Например Бакаси Бойс всъщност проследяват хора, за които се смята, че са престъпници, задържат ги, провеждат частни съдебни процеси и след това провеждат публично екзекуция. Това беше изражение на изпълнението на това, което те приемаха за справедливост. Ще добавя още един факт, който допринася за известна подкрепа за бдителността и бавните съдебни системи. Делата в съда могат да продължат с години и хората чакат справедливост. Понякога може да бъде много по-бързо да се обърнете към група като Конгреса на народа О'дуа, например, за да разрешите всякакъв вид спорове, особено в югозападна Нигерия. Ето защо аз мисля за това като за сили за борба с престъпността, но има и други вариации като Гражданска Съвместна Оперативна Група, която реагира както на Боко Харам, за която знам, че знаете, така и на военната репресия.

[Въпрос] Каква е разликата между ДАСДБ и КНБ?

[Търнбул] Те са две различни групи, с двама различни лидери. Едната се появи веднага след преходните избори и има много по-ясни ангажименти за ненасилие, поне като риторика. Коренно население на Биафра има много по-жестока реторика, но действията са до голяма степен мирни. Те обаче преследват повече или по-малко същите цели. И двете искат независима република в югоизточна Нигерия. Има различни членове и различни лидери, има и различни нива на влияние. Ако не друго, мисля, че ДАСДБ имаше ограничено влияние в началото и то единствено намалява през последните години заради борбата с фракциите, докато Коренното население на Биафра наистина едва започва да се развива, тоест ако военните не успяват да го смажат напълно, преди да успее да набере повече инерция и повече членство. Така че едната група, според мен, става все по-влиятелна, а другата става все по-малко и по-малко влиятелна и наистина нямаше много инерция и като начало. Но те имат подобен дневен ред или подобни послания, въпреки по-насилствената реторика на Коренното население на Биафра.

[Маканджуола] Само за да добавя към това, което сте представили, и съм сигурен, че Стела [Одиасе] ще говори повече за това, също така се случва, освен всички тези различни групи, един от основните елементи, който виждате във всички тези различни групи също е за контрол на ресурсите и сила. Дори и самите ръководители на групата, ако се вгледате в тях, са по-конкретни относно договорите за милиони долари, които искат да получат от правителството, така че не идеологията или промяната, а договорите са това, което искат да получат. Бихте могли да видите това в мъжете на ДАСДБ, в КНО и във всички тях. Всички те имаха договори от федералното правителство. Така че в крайна сметка, дори и на това ниво, когато погледнете въпроса, не става въпрос за промяната; става въпрос за пари и възможностите да бъдат чути. Често стигат дотам, че стават наистина добри и за избори. Така че, ако не обърнем достатъчно внимание, като започнем от края на тази година, до началото на следващата година, ще започнем да виждаме нов имидж на групата или подсилване от старата група на съществуващата, защото тогава правителството на тези, които искат власт, биха ги желали за избори. Така че ще има висок риск от нестабилни групи в югоизточния регион, като се започне от по-късно тази година до началото на следващата година. Важно е да се признае, че всички тези групи нямат особен интерес към общността по същество. Става въпрос за социалната и икономическата сила, която контролира системата. Става въпрос за безработицата и хората се възползват от това, защото когато получат договор за милион долара, все пак той е за тях. Асари Докубо е даряващият свободно пари в югоизтока. Той дава пари на всеки, който го харесва или обожава или го слуша. Това е този вид система, която виждате.

[Търнбул] Не мога да не съм съгласна с това и с току-що казаното от вас. Както посочихте, около времето на изборите много от тези групи, особено в делтата на Нигер, но на други места в Нигерия са се възползвали от местните политици за преследване на своите политически цели. Когато изборите приключат, те ги съкращават и просто се въоръжават и обикалят, за да въведат насилие. Напълно приемам този анализ.

[Въпрос] Вие казахте, че проучването стигна до заключението, че има 70 %, които подкрепят политическите цели на КНБ, но каква подкрепа е това? Това подкрепа за свободно състояние на Биафра ли е или е подкрепа на някого, който казва, че Игбо да маргинализирани? Изказва ли този вид загриженост или е някъде по средата?

[Търнбул] Имаше редица въпроси, които бяха зададени в анкетата, но искам да изясня, че по никакъв начин не съм участвала в проучването. Това беше направено от SPM Intelligence и отново, бих приела това с известно съмнение заедно с други доказателства, предполагащи някаква нарастваща подкрепа, особено сред по-младите поколения в Югоизточна Нигерия по отношение на това послание, че федералното правителство не е направило достатъчно за разработването или подобряването на живота на нигерийците, живеещи в югоизточната част от страната и следователно трябва да има някаква промяна в политическите институции като например независимост. Така че имаше редица въпроси, които бяха зададени сред хората. Това е осъществено през май 2017 г. сред респонденти, които се смятат за коренни жители на Югоизтока. Един от въпросите, този, който споменах, беше: „Какви са вашите мисли за лидера на коренното население на Биафра?“ и един от наличните отговори беше: „Той е борец за справедливост. Той е спасител на югоизточна Нигерия. Той е спасител на народа Игбо.“ Другите варианти не бяха добри: те бяха като: „Не го харесвам“. Ако си спомням правилно около 13 % мислеха, че е борец за справедливост, 20-ина % или може би 16%, че е някакъв спасител. Но като цяло 70% от тези хора са имали положителни отговори по отношение на него.

[Въпрос] Всички тези възможни алтернативи бяха неясни, няма нито една алтернатива, която да казва: „Причината е, защото подкрепям независима държава Биафра“?

[Търнбул] Да. Има и други въпроси, зададени в проучването, но мисля, че то просто помага да се посочи промяна, която наблюдаваме отскоро. Преди в Югоизточна Нигерия нямаше голяма подкрепа от населението дори сред политическите лидери от юг, а напоследък особено в контекста на изборите след 2015 г., особено по начина, по който федералното правителство реагира на това, изглежда започна някаква инерция в тази посока.

Правосъдна система и върховенство на закона в Нигерия

Стела Амади Одиасе, Юрист и служител по международно развитие, Нигерия

Първо искам да се спра на няколко ключови въпроса, произтичащи от други презентации. Първото нещо, за което искам да говоря, е **разделението север-юг**.

Особено CNN прави това непрекъснато: „ислямския север“ срещу „християнския юг“. Това е нещо, за което трябва да бъдете много внимателни, защото граничните линии всъщност не са толкова ясни. Всъщност научих това, когато започнах да работя на място. Първоначално, когато завърших юридически факултет, практикувах право дълго време, преподавах наказателно право за малко, след което влязох в работа, активизъм и международно развитие на НПО. Когато влязох в темата за международното развитие, имах възможност да започна да пътувам. При първото си пътуване до северната част на Нигерия имах много стереотипи и погрешни схващания. Уведох се, че нося широките си дрехи и че косата ми е добре покрита, след което излязох по улиците на Кано и видях хора, които носят потници и дънки! Стигнах до щата Адамава и като някой, който идва от щат Ривърс, първоначално смятах, че моята част от страната има монопол върху реките и морските дарове. Бях шокирана, когато открих, че риболовът е част от основата на икономиката в щата Адамава. Има хора, чиито родители или баби и дядовци идват от южна Нигерия, но не познават друг живот освен този на север. Те живеят там. Те работят там. Те дори не могат да говорят езиците си по произход и за всички намерения и цели се смятат за хора от севера. Така че може да получите заявление от някой, който не е от североизток, където е разпространена Боко Харам, но цял живот е живял и работил на североизток. Всъщност по-голямата част от търговските дейности в Северна Нигерия се извършват от хора от юг. Това е нещо, за което трябва да бъдете внимателни до известна степен, когато мислите за Нигерия. Линиите не винаги са толкова ясни; има и толкова неясни очертания. Важно е да поставите нещата в контекст и всъщност да стигнете до основата.

Вторият въпрос, който излезе на преден план, е въпросът за **Биафра и делтата на Нигер**. Все още няма част от Нигерия, наречена Биафра. Има Югоизточна Нигерия и в Югоизточна Нигерия има хора, които по законни причини смятат, че трябва да им бъде позволено да се откъснат и да образуват независима република. Но не се казва Биафра към момента. Така че има агитация за държава Биафра. Особено сред войници пехотинци има основателни опасения. Чувам те, Меган [Търнбул]. Чух аргумента за около 95% в сравнение с 5%. Гледах това по CNN или BBC и се ужасих, когато президентът всъщност каза, че ще бъде по-отдаден на частта от Нигерия, която му даде 95% от гласовете на общите избори и игнорира региона, който му даде само 5%. Също така мисля, че реакцията на щата - задържане на лидера на агитацията за Биафра за множество месеци всъщност направи движението по-популярно. Нещо, което можеше да се разреши, може би много по-бързо, се превърна в своеобразно чудовище, защото всички сега се интересуват от това, само от чистата несправедливост на необичайно дългото задържане на един от ръководителите на движението.

Това ме довежда до въпроса за естеството на нигерийската държава. В повечето случаи основният фактор зад големия брой нигерийски мигранти в чужбина е естеството на нигерийската държава. Въпросът не е, че няма закони за защита на хората или не съществуват институциите, които трябва да защитават хората. Причината е, че способността на тези институции да вършат своята работа е силно ерозирана и естеството на нигерийската държава като цяло е изпълнен с недостатъци. Те не са в състояние да защитят своите граждани и да наложат ангажиментите, които са поели на международно ниво, а също и на национално ниво.

Другият въпрос е **федералната/държавна дихотомия**, структурата на нигерийската държава и фактът, че някои закони се издават на федерално ниво, но не в щатите. Нигерия е структурирана като федерална система на управление. Това обаче е много несиметричен федерализъм, тъй като в центъра има непостоянна власт. Конституцията дава много власт на федералното правителство и недостатъчно на ниво щат. Това се съдържа в 3-те конституционни списъка: изключителен списък, паралелен списък и остатъчен списък. Ексклузивният списък съдържа секторите и въпросите, които единствено федералното правителство има за цел да реши. Съпътстващият списък съдържа въпросите, по които може да се издава законодателство и на федерално, и на щатско ниво. Когато има конфликт между държавното и федералното право, предимство имат федералните закони. Остатъчният списък съдържа онези въпроси, по които органите на местната власт могат да приемат закони. В остатъчния списък няма много елементи и той обхваща въпроси като тези, свързани с властта на вождовете. Отговорността за предоставяне на електричество, предоставяне на инфраструктура и много основни социални услуги е на федералното правителство. Щатите до голяма степен разчитат на федералното правителство за своите приходи и доходи. Като цяло те не правят толкова, колкото биха могли от гледна точка на генериране на приходи вътрешно на щатско ниво, така че това е много несиметрична федерална структура, където щатите са склонни да имитират случващото се в центъра.“ Има щати, които копират годишния федерален бюджет и просто променят цифрите. Няма значение дали елементите се отнасят за тях или не. Това е типът на федерална система на управление, който е налице.

Законът за забрана на насилието срещу лица [VAPP], всъщност е вътрешната версия на КПДОЖ [CEDAW] - Конвенцията за премахване на всички форми на дискриминация към жените. Това беше Конвенция на ООН, която Нигерия подписа, и ние се застъпваме за вътрешното ѝ приобщаване. Конституцията изисква, за да може един международен договор да има каквато и да е тежест на политиката в страната, да премине през процес на приемане в страната, т.е. той трябва да бъде приет в местното законодателство чрез законодателен акт. Имаше голям натиск Конвенцията за премахване на всички форми на дискриминация срещу жените да бъде приета като част от нашите местни закони. Законопроектът за приемане на КПДОЖ премина през различни фази. Първоначално се е наричал Закон за забрана на насилието над жените. Това беше отхвърлено от много парламентаристи мъже и от някои - жени, с мотива, че мъжете също могат да бъдат жертви на домашно и други форми на насилие, свързано с пола. Така законопроектът беше изменен и наречен Закон за забрана на насилието срещу лица (VAPP), със запазване на по-голямата част от съдържанието.

Въпреки това, преди ЗЗНЛ - Закон за забрана на насилието над лица, редица държави всъщност бяха приели закони на държавно ниво, които отразяват широките принципи на ЗЗНЛ. Например, преди да се приеме актът за ЗЗНЛ, редица щати всъщност са забранили осакатяването на женските полови органи (FGM), включително щата Едо. Като член на Международната федерация на жените адвокати, веднъж отидох с екип до някои от държавите на посещения за застъпничество, за да кажа: „Сега, когато сте приели закона срещу осакатяване на женските полови органи, трябва да спрете да прилагате осакатяване на женските полови органи, особено защото има наказание и за това има санкции“. Спомням си, че по-специално в една общност, старейшините в общността, мъже, ни казаха: „Ние не сме тези, които правят рязането; жените, матриарсите, те са тези, с които трябва да говорите“. Това е типичен патриархат! „Нямаме нищо общо с това. Знаете ли, жените са тези, които са нараняват жени.“ Затова казахме: „Добре, можем ли тогава да разговаряме с тях?“ Седяхме с тази жена и продължихме да повтаряме: „Това е вредно. Опасно е за здравето. Не е много добра идея. Това са страничните ефекти и всъщност има закон - криминално престъпление е да се прави това сега“. Тя просто ме погледна и каза: „Е, свършихте ли? Тъй като всъщност имам 20 момичета, които трябва да отида и да обрежа. Когато спрете да говорите английски, трябва да се върна и да направя това, което трябва да направя“. Бях наистина в недоумение. Не ѝ пукаше; те не се интересуваха от заплахата от санкции или затвор. Исках да разбера какво се крие зад този тип отношение. Затова решихме да проучим. Аз и останалата част от екипа, проучихме още малко. Разбрахме, че жените, които всъщност извършват рязането, получават доходи за това. Така че, когато отидете при тях и кажете: „Спрете да го правите“, в моята страна ние казваме: „Ти наливаш пясък в моята купа с каша“, което означава, че

ми отнемаш средствата за препитание. Казваш, че не мога да ям. Така че вие приемате закон, който просто гледа на проблема повърхностно. Това, което тези жени казват, е: „Дайте ни алтернативно средство за препитание и ние ще хвърлим тези бръсначи веднага“. Ние дори не се нуждаем от заплахата от санкции или наказателна отговорност, за да го изпълним.

Нигерийците се движат навсякъде, дори в рамките на Нигерия. Това е удивително. Отидох в Мали за още една среща. Френският ми не е много добър, много е накъсан и включва само няколко думи. Слязох от самолета и бях на летището в Мали и се чудя как трябва да поискам такси и да кажа, че трябва да стигна до хотел ABC. Мисля за това и тогава някой се приближи до мен и казва на английски пиджин: „Приличаш на сестра ми, знаеш ли?“ Попитах го какво прави тук: „Какво правиш в Мали?“ Не го познавах, но той говореше на английски пиджин! Той каза: „Всъщност не казвайте на никого, семейството ми мисли, че съм във Франция“. Казвам: „Какво правиш в Мали обаче?“ Той каза: „Всъщност тръгвам към Франция, но ми свършиха средствата, така че аз съм тук, в Мали на местното летище, и помагам на хората да си хванат таксита и те ми дават бакшиши. Надявам се да спестя достатъчно пари, за да стигна до Франция“. Казвам: „Някога мислили ли сте да се върнете у дома?“ „Не, не, не, ще опитам късмета си“, както се казва. Наистина става въпрос повече за характера на държавата, провала на държавата по отношение на разширяване на избора и възможностите.

Просто ще повторя, че по отношение на законите и политиките - имаме много от тях. Проблемът наистина не е, че ние нямаме типовете закони, от които се нуждае държавата, за да защити своите граждани. Предизвикателството е в характера на държавата. Нигерия придоби независимост през 1960 г. и беше под военно управление повече години, отколкото е била под демократично управление. Особено преди 1999 г., когато се върнахме към гражданското управление, институциите, които са отговорни за поддържането на върховенството на закона, бяха сериозно увредени по отношение на техния капацитет поради дългите години на недемократично управление. Тогава възниква въпросът с корупцията и как това засяга или ограничава способността на държавата да бъде ефективен защитник на правата.

Източниците на нигерийското право - ние имаме всички: обичайното право, ислямското право, получихме английски закони и подзаконови актове, местното законодателство на Нигерия и съдебните прецеденти. Нашият закон признава обичая като източник на закон. Ще е необходимо произнасяне на съд, за да отхвърлят несправедливите обичайни практики и всъщност да се каже „Не, този обичай е отвратителен. Този обичай не може да остане в действие“. Обичайното право всъщност е много силна част от нигерийското право. На някои места то се прилага много строго. В някои части на страната все още продължават срамните традиционни практики. Има части от страната, където една жена губи съпруга си и по обичай е длъжна да пие водата, която се използва за измиване на трупа преди погребението, за да докаже, че не е имала пръст в смъртта му, че не го е убила. Това е обичайна практика.

Има някои от тези обичаи, за които законът казва, че са отвратителни от гледна точка на естествената справедливост, равнопоставеността и съвестта, но те трябва да бъдат оспорени в съд. Понякога, дори когато са изправени пред спорове, съдиите все още отказват. Благодарение на работата, която НПО вършат с подкрепата на някои международни партньори, обучаващи съдии и други подобни, има все повече съдии, които са много активни и си казват: „Не, не, не, този обичай не може да продължи, той е погрешен“. До преди около 7 години законът казваше, че нигерийска жена, която иска да пътува, ще трябва да получи писмено съгласие от съпруга си за получаване на виза, докато някой не оспори това в съда. Това беше оспорено нагоре до Върховния съд, където по принцип беше договорено, че това е остаряла практика и няма място в страна, която е подписала толкова много вътрешни и международни рамки. Въпреки това, сега има много повече съдии, които в допълнение към своята юридическа подготовка са били изложени на най-добрите международни практики и които са били готови да отхвърлят някои от тези исторически, юридически обичайни неравенства.

Налице е това, което наричаме съдебен прецедент, като пренаписване на някои от тези вредни традиционни практики. Това се отнася например за нещо като осакатяването на женските полови органи, например. Аргументът на повърхността беше, че това е културен въпрос, че е част от традиционния ни обред на съзряване и че именно това прави една жена пълноценна, но основният нюанс беше, че това е икономически въпрос или такъв на поминък. Следователно всъщност не ставаше дума за всичко това; ставаше дума за поминък и доходи. Когато видите молба, която се отнася до някои от тези обичайни практики, които звучат невероятно, те всъщност наистина се случват в някои части на страната.

Администрация на правосъдието - Както повечето други страни, ние имаме тази система от съдилища: обичайният съд, шериатският съд и всички тези съдилища, и се обжалва от една инстанция на следващата. Част от предизвикателството са разходите за съдебен процес и времето, необходимо за решаване на делата. Това може да продължи завинаги. Веднъж ми беше предоставена преписката по дело, което беше образувано в годината, в която съм се родила, и ще ви оставя да се досетите кога е това! Запознах се със случая десетилетия след това. Това продължава от годината, в която съм се родила и продължава и до днес. С малки изключения са необходими много време и разходи, за да се постигне справедливост в съд.

Колко е лесно да получите достъп до правосъдие в Нигерия? Непосредственият отговор на това би бил, че не е много лесно. От 1999 г. насам има редица реформи. Някои щати като Лагос бяха много инициативни и се опитаха да намалят времето и разходите за правораздаване чрез създаване на алтернативни решения за разрешаване на спорове и централни съдилища, където хората биват насърчавани да решават проблемите си, без да преминават през дългите, скъпи, досадни процеси на съдебни дела, но това е в щат Лагос. Щатът Лагос беше бившата столица. Той е специфичен; все едно да говорим за Калифорния в САЩ. Той е почти държава, защото икономиката е силна, така че може да си позволи да прави определени неща, независимо от това, което се случва в останалата част от страната.

Въпреки това, от правната система в страната като цяло и въпросът за достъпа до правосъдие все още остава много да се желае. Процесът е много бавен. Все още имаме някои много остарели английски закони, които са част от нашата правна система. Започна процес за преразглеждане и редакция на някои от тези закони, но все още има редица пропуски и въпроси, които трябва да бъдат редактиране. Така че достъпът до правосъдие в много случаи е ограничен от големи разходи, дълго време, необходимо за преминаване през съдилищата, пътуване до съдилища, особено в селските райони, и тогава е налице въпросът за осведомеността сред гражданите за това какви са правата им, и как да се свържат с държавата и държавните институции.

През 2014 г., преди последните общи избори, имаше сигнали от преговарящите, че правителството е информирало въстаниците от Боко Харам, които са отвлекли онези момичета Чибок, че е готово да ги освободи. Нямахме правна рамка за възстановяването на правата им по отношение на това кой какво трябва да прави и така нататък. Така Федералното министерство по въпросите на жените събра екип от трима души, който да състави набор от насоки за свързано с пола насилие (GBV). Тази рамка е предназначена да отговори на редица въпроси от рода на: Какво се случва с момиче, което по-рано е било държано в плен от бунтовниците? Кои институции трябва да участват във възстановяването на правата ѝ и кой координира процеса?

Случайно бях част от техническия екип от двама души, работещ с Министерството и Агенцията на ООН за равенство между половете и увеличаването на правата и възможностите на жените по това време, за да изготви националните насоки по отношение на свързаното с пола насилие. Консултирахме се със селяни от Чибок чрез фокус групи с някои лица от местното население. Спомням си, че зададох въпрос на един от тях по въпроса с отвличането на тези момичета. Попитах какво наистина се е случило. Има различни разкази за случилото се в Чибок. Една от версиите, за която беше казано по време на разработването на насоките за ССПН, беше, че общността е предупредена за посещението. Участниците в FGD казаха, че: „По отношение на Чибок, бунтовниците всъщност изпратиха съобщение до общността“. Това е много важно, защото говори за характера на щата. Проблемът с бунтовете е преди всичко провал на разузнаването

като цяло, преди всичко друго. Член на общността ми каза: „Те изпратиха съобщение до общността. Изпратиха ни съобщение “. Казах: „Как предадоха това съобщение?“ Те казаха: „Взеха едно момиче в училище на около 10 години, което се връщаше от училище, и ѝ дадоха писмо, за да предаде на старейшините, казвайки:„ Идваме във вашата общност в такъв и такъв ден, така че ни очаквайте заедно с последствията от нашето посещение“. Те получиха това писмо и не знаеха с кого да говорят, къде да отидат, така че всички мълчаха, до нападението и отвличането на тези момичета. Така че има разрив между гражданите и институциите на правителството, които са отговорни за защитата им. Понякога има липса на информираност, когато гражданите се чудят: „Къде да отида? Имам проблем. В коя агенция трябва да отида? С кого трябва да говоря по този въпрос? Какви са правата ми като гражданин?“ Някои хора подават молба за убежище и поради това прекъсват връзка. „Има закон. Има агенции, но как да се свържа с тях? Не съм сигурен. Опитах, но просто не работи, пуснете ме (в чужбина), където поне системата работи“.

Проблемите с убежището с приоритет и ролята на държавата като защитник - това се основава на концептуалната бележка, която получих преди семинара, а също и на част от работата, която съм свършила. Много се говореше за кризата в Североизтока. Както казах, всъщност това е провал на разузнаването. Причината, поради която смятам, че Североизтокът е важен за много важната работа, която всички вие вършите, е заради първата точка, която посочих. Кризата в Североизтока засяга не само хората от Североизтока. Има много хора от юг, които цял живот са живели в Североизтока. Имам колеги, израснали в щат Борно. Те са родени там и са живели там цял живот, защото преди това е било сравнително спокойно. Мисля, че нигерийците по природа имат тенденцията просто да мигрират. Те мигрират дори в рамките на Нигерия, от едната част на страната в другата и се установяват другаде. Ето защо въпросът с Биафра е наистина проблемен. Не е толкова просто, колкото може би смятаме, че е, защото на първо място определянето на това кой принадлежи към Биафра или не, е голям въпрос. Меган [Търнбул] говори за общности, говорещи Ибо, в южната част на страната(делтата на Нигер). Тези общности всъщност биха се сбили с вас, като ги наричате Ибо, защото въпросът за етническата идентичност е много важен в многоетническо общество като Нигерия. Борбата в делтата на Нигер също се основава на набор от искания, които по същество се различават от исканията за Биафра. Борбата в делтата на Нигер по същество се отнася до контрол на ресурсите. Борбата в Биафра е основно за отделяне. И така, някои от тези, които агитират за Република Биафра, казват, че „Делтата на Нигер е част от нас“, а по-голямата част от жителите на делтата на Нигер казват „не, не сме“. Така че бихте ли анексирали насила делтата на Нигер към една Република Биафра? Това са някои от тънкостите.

По отношение на бунтовете на Североизток моята страна никога не е била подготвена за мащаба им. По отношение на законите, по отношение на политиките, имаме Национална агенция за управление при извънредни ситуации (НАУИС), но тя беше създадена само за управление на бедствия в краткосрочен план, например в случай на наводнение или в случай на събитие, което е определено от закона като „природно бедствие“. Въпреки това, НАУИС не е структурирана, нито дори е упълномощена със закон да се заема с избухването на бунтове или насилствен екстремизъм за дълъг период от време. Следователно, що се отнася до координацията на място, благодарим на Бога за международните групи, ВКБООН, Червения кръст/Полумесец и всички такива. В противен случай би имало много повече объркване, отколкото вече има. Дори и при настоящото положение, има объркване с данните по отношение на това колко хора всъщност са разселени и кои/къде точно са те. Всъщност е някаква бъркотия. Има хора от южна Нигерия, които са попаднали в тази каша. Мисля, че би било полезно да имате това предвид, когато продължавате с работата си.

Защита на детето - 23 от 36 щата са ратифицирали Закона за правата на детето. Изненадващо, имаме щати в Северна Нигерия с многобройно мюсюлманско население, които са приели закони срещу браковете между деца и ранните бракове. Предизвикателството отново е в несъответствието между реторика и реалност. Законът казва едно, но на практика се случва нещо друго. Колко са силни

щатските институции за прилагането на закона? Все още се случва. Всъщност, когато започнах да се занимавам с проблемите на пола, всъщност бях изненадана, че всеки път, когато пътувах до Северна Нигерия по работни задачи, свързана с пола, хората бяха по-склонни да слушат и да се ангажират и да ми задават въпроси и да преговарят по проблемите, за които говорех, за разлика от хората на юг! Много изненадващо, защото това беше поредния стереотип на мисленето, с който навлязох в работата по международно развитие. Мислех, че ще бъде много трудно да се говори за пол в Северна Нигерия, но установих, че те са по-отворени и по-бързо приемат някои от тези закони и действат, за да гарантират, че малките деца остават в училище, например. Въпреки че законът казва, че бракът между деца е престъпление, той все още е широко разпространен. Осакатяването на гениталиите на жените продължава в някои части на Южна Нигерия и защото имаме слаби системи за правосъдие за непълнолетни, което отново отразява характера на държавата.

Въпросът за пола и различията между половете в Нигерия - мисля, че има множество доклади, които говорят по тези въпроси. Имаме висок процент на бедност при жените. Това означава, че 70% от най-бедните са жени. Жените имат по-малък достъп и възможности. Наскоро федералното правителство създаде механизъм за достъп до микрокредити при централната банка и пое ангажимент да изплати 70% от тези средства на жени, които притежават малък бизнес. Когато погледнете критериите за достъп до кредитите, първият е, че трябва да имате банкова сметка. Вторият е, че трябва да имате обезпечение, вероятно някакво поземлено имущество. В момента от всички банкови сметки в Нигерия само 15% са собственост на жени, според доклада за страната „Пол в Нигерия“ за 2013 г., изготвен от Британския съвет. Това означава, че програми като инициативата на Централната банка на Нигерия по-горе, неволно изключват голяма част от тези, които се нуждаят от продукта, т.е. жените.

Що се отнася до въпроса за пола, все още съществуват огромни различия между половете, повечето от които се поддържат от патриархата и дългогодишни обичайни практики и вярвания. Някои от тях все още не са оспорени в съда, някои са в процес на обжалване и, както казах, това е дълъг процес, а също и скъп.

Права на ЛГБТ - брат ми там [Маканджуола] ще отдаде дължимото на това и ще говори за Закона за забрана на еднополовите бракове. В последната администрация почти имахме първи председател жена на Федералната камара на представителите. Тя не спечели изборите през 2015 г. и искаше да документира историята си. Участвах в писането на нейната книга. Спомням си, че я попитах: „Когато бяхте лидер на мнозинството в Камарата на представителите, когато законопроектът за забрана на еднополовите бракове стана закон, какво всъщност се случи? Защо го отхвърлихте, когато е очевидно нарушение на правата на определена група?“ Тя каза: „Ами, имахме усещането, че това е програма за действия на външна сила. Имаше твърде силен натиск от чужбина. Просто почувствахме, че не е част от нас. Имахме усещането, че има интереси извън страната, които ни принуждават да правим това и искахме да изпратим посланието, че нигерийците няма да бъдат принуждавани или заставяни да се подчиняват. Трябва да бъде част от нас. Нямаме собственост върху него“. Това беше нейният отговор. Сигурен съм, че Маканджуола ще отдаде дължимото внимание на този въпрос по време на презентацията си.

Що се отнася до някои от тези случаи, за които говорих, които ми бяха изпратени за правно становище, има един от тях - разбираемо ще ги посоча само по техните инициали - в който имаше млада жена от района на делтата на Нигер, по-специално от щата Едо. Нейната история беше, че тя бяга от принудителен брак. Родителите ѝ бяха починали. Чичо ѝ, който беше най-възрастният член на семейството, вече беше получил пари за откуп на булка от нейно име. До известна степен в някои части на страната - мисля, че това е разпространено особено там, където има голяма бедност - бракът понякога може да бъде в много голяма степен резултат на транзакция. Това е средство за излизане от бедността, а не за утвърждаване на връзка между двама души, които се обичат. Не във всички случаи, но това се случва, така че това беше нейната история. Тя каза, че е избягала и те я преследват. По някакъв начин тя намери път извън страната и сега е подала молба за убежище. Властите в страната, в която тя иска убежище, се свързаха с мен и казаха: „Можете ли да ни дадете юридическа информация относно въпросите, които тя е повдигнала?“ Част от аргумента, че

властите изрично подчертават, че ако тя е принудена да се омъжи в щат Едо, със сигурност може да се премести в щат Лагос или в Абуджа и да живее там. Когато прочетох подробностите и направих малко разследване, всъщност разбрах, че бедността в семейството ѝ е много дълбока, а чичото заплашва с всичко възможно. Той каза: „Ще я намеря където и да е. Тя няма да ми маже яйце по лицето така“. Това е нигерийски израз. „Няма да ме посрамиш“. Той каза, че тя трябва да се върне и да изпълни задълженията си. Както казах, всеки случай трябва да се приема самостоятелно. Мисля, че от това може да се направи едно заключение: понеже страната е толкова разнообразна и има толкова много проблеми, мисля, че е много важно да бъдете предпазливи и да не подхождате по един и същи начин към всеки случай от всяка част на страната. Всеки случай трябва да се приема самостоятелно. Така че в нейния собствен случай, аз направих известно проучване, като той не знаеше, че разследвам неговия случай, но по някакъв начин успях да говоря с него, тъй като, както казах, съпругът ми е от щат Едо. Чичо ѝ беше бесен и наистина видях, че животът ѝ е в опасност. Така направих правно становище и също дадох своето професионално мнение за фактите на място. Мисля, че в крайна сметка тя получи убежище.

Имаше още един, който беше мениджър на кампанията за голяма политическа партия. Има едно нещо, което все още не е включено в нашите разговори днес, а това са изборите, насилието, което идва с изборите и как това може да бъде основа за искане за убежище. Политиката е занимание от типа „прави или умри“, защото осигурява достъп до националните ресурси. Има някои части на страната, където схващането за намаляване на бедността е, че подобреният достъп до политически длъжности е основният начин за намаляване на бедността.

Това се отрази в проучването за диагностика на бедността, в което бях част точно когато Нигерия се включи в рамката на Доклада за стратегия за намаляване на бедността PRSP. В района на делтата на Нигер, когато попитахме извадката от хора, повечето от хората бяха във фокус групи, и ни казаха, че бедността означава невъзможност за достъп до „националната ресурси“. Ето какво означава бедността за тях. Те казаха, че ако искате да намалите бедността, трябва да улесним достъпа до „националната торта“ и да я изядем, да изядем парче от нея. Говорейки от техническа гледна точка, за нас това означава „дайте ни достъп до политическа власт“. Това се връща към споменатия по-рано въпрос за политическата власт и как това води до появата на някои от тези агитационни групи, особено в рамките на тяхната висша йерархия и ръководството.

В югоизточната част, за която Меган [Търнбул] говори толкова добре в своята презентация, те заявяват: „Бедността означава, че не мога да правя бизнес. Означава, че контейнерите ми са разположени в открито море. Това означава, че не мога да внеса стоки в Нигерия“. Така че за тях става въпрос повече за търговия. Става дума повече за меркантилистичните стремежи и за това как държавата не е въвела закони и политики, които да улесняват работата им като бизнесмени. Има толкова много разнообразие, че всеки случай трябва да се приема според неговите индивидуални характеристики.

Въпросът за изборите и политически мотивираното насилие е много сериозен. Мисля, че до голяма степен е останала извън нашия разговор, но като някой, който живее и работи в Нигерия, мисля, че това могат да са много силни основания, особено когато наближават избори или е годината на изборите. Веднъж ме помолиха да прегледам молба за убежище, като подалото я лице беше мениджър на кампанията за голяма политическа партия и той беше свидетел на убийството на неговия ръководител. Той всъщност избягал и се скрил в храстите, за да избегне убийството. Той идва от югозападната част на страната. Обикновено бих казал, че това е възможно, но не мислех, че има основание да бяга от Нигерия, така че той може да се премести и след като нещата около изборите се успокоят, той да продължи с живота си. Имаше обаче два фактора, които го направиха особено уязвим: Ние нямаме никаква форма на защита на свидетелите в Нигерия и нямаме харта на жертвите. Някои адвокати и НПО активисти настояват за харта на жертвите, която да защити правата на жертвите, да защити хората, които стават свидетели на насилствени престъпления, но ние все още не сме достигнали този момент. Ищецът по делото за убежище, което разглеждах, беше особено уязвим поради това. Направих няколко проверки и установих, че той всъщност е станал свидетел на убийство.

Имаше и друга молба, която бях помолена да прегледам от чуждестранна агенция. Тя е подадена от лице от мъжки пол, което твърди, че е част от група, наречена „Насилствени отмъстители от Делтата на Нигер“. Те твърдяха, че са били включени в списък за убийство, създаден от федералното правителство. Тя беше пренасочена към мен, проверих я и казах: „На първо място, дори ако има група, наречена„ Насилствени отмъстители от Делтата на Нигер“, те не са на предната огнева линия и няма правителствен списък, който да нареди на някого да убие някого на тази основа. Фактите не съответстват на реалността на място и мисля, че това трябва да е информация при взимане на вашето решение“.

Имаше един, който обаче не споменах тук, който идва от щат Едо. Той каза, че е бил преследван от групировка, следваща култ. Това е много често при хората, идващи от Едо. Те винаги твърдят, че са преследвани от групировки, следващи култ. В някои случаи това може да е истина, тъй като, както казах, делата трябва да се вземат поотделно, но понякога това не е толкова лошо, колкото изглежда подалият молба и трябва да бъде проучено допълнително.

Дискусия

[Въпрос] Смятате ли, че това не е само липса на осведоменост, но и липса на доверие в държавните институции?

[Одиасе] Да, прав сте. Мисля, че е комбинация от двете, но често има точно тази липса на връзка. Гражданите всъщност не знаят къде да отидат. Искам да кажа, ако наистина са получили това писмо, в което се казва: „Идваме към училище във вашата общност“, най-близкият полицейски участък беше на разстояние три села, така че човекът, който получи писмото в селото, каза: „Нямах пари, за да се превозя на разстояние три села. Не бях сигурен дали това е въпрос от компетенциите на полицията. Не знаех с кого друг да говоря за това“. Така че, да, имате право. В някои случаи става въпрос за осъзнаване. Проблемът с доверието също съществува, но има и огромна липса на връзка между управляващите и управляваните. Мисля, че това е остатък от дългите години под военно управление. Мисля, че като страна трябва да се отучим от определени неща и да научим други. Мисля, че и двете са верни.

[Въпрос] Има ли място в Нигерия, където хората (в това число и жени) нямат право да гласуват?

[Одиасе] Хората имат право да гласуват във всеки щат. В Нигерия няма щат, в който жените да не могат да гласуват.

[Въпрос] Много често искащите убежище от Нигерия имат проблем, свързан с Огбони. Бихте ли могли да ни кажете какво всъщност е? Каква е дейността на Огбони?

[Одиасе] Случайно, имах и няколко насоки по въпроса. Възприятието е, че Огбони е таен култ, който полага големи усилия, за да елиминира членове, които се опитват да излязат или които казват: „Не искаме вече да сме част от това“. Самата група е наченала много агресивна медийна кампания, която казва, че в тях няма нищо тайно и че те са просто социален клуб. Аз обаче попаднах на един или два случая на бивши членове, които всъщност са били преследвани за напускане. Един от тях потърси убежище и в Канада. Когато разследвах случая му, това всъщност беше вярно, защото той разкриваше всички неща, които са правили под прикритието на секретността, и не им харесваше това. Следователно в някои случаи е „да“. Не съм член, така че не знам какво точно правят там. Просто имам истории, които се озовават в публичното пространство, но знам, че в случая на един от кандидатите, с който се занимавах, той беше напуснал групата и даваше интервюта във вестници и твърдеше някои забавни неща за ритуални убийства и клане на животни. Поради това те искаха той да замълчи. Спомням си как властите ме питаха: „Добре, ако той не е в безопасност в щат Едо, не може ли да живее в Лагос или Абуджа?“ Казах си: „Независимо дали са таен култ или социален клуб, те имат клонове във всяка част на страната. Така че, независимо какви са те, ако наистина търсят бивш член, те могат да го правят от всяка част на страната и никъде не е безопасно“.

Имаше и друг случай, при който имаше спор за земя. Лицето, което търсеше убежище, каза: „Собственикът на земята е член на Огбони и аз свидетелствах срещу него по делото, свързано със спора за земята“. Поради тази причина той почувствал, че животът му е в опасност, тъй като говори срещу предполагаем член на култа. В този случай фактите бяха малко по-различни и съветите ми също бяха малко по-различни.

[Въпрос] (1) Разделяне на север-юг: Знаем, че има разлика между юг и север, но както казвате, те не са строги. Има ли север, който е в по-лошо положение в сравнение с юга?

(2) Как работи процедурата за гаранция в английската наказателна процедура, ако има такава?

(3) Съществува ли задочен процес в законовата рамка?

[Одиасе] (1) Разделението север-юг - индексите на бедност в северната част на Нигерия са по-високи. Има по-голям брой бедни хора в северна Нигерия, отколкото в южната част. Интересното е, че когато направихме диагностиката на бедността и отидохме в около 4 щата в Северна Нигерия, когато попитахме: „Какво означава бедността за вас? Какво трябва да направи стратегията за намаляване на бедността, за да намали бедността?“, по същество те казваха (перифразирайки)„Е, има божествено същество, което е определило някои хора да бъдат бедни, а някои хора да са богати и е отговорност на богатите да се грижат за бедните. Така че, ако искате да премахнете бедността, моля, направете богатите по-богати, за да могат да се грижат по-добре за бедните“. Те искаха това в Доклада за стратегия за намаляване на бедността! Така че да, бедността е по-широко разпространена в северната част на Нигерия. Все пак, исках да кажа, че има голям брой жители на юга, които живеят и правят бизнес в Северна Нигерия, точно както има много жители от севера мюсюлмани, които живеят и правят бизнес в Южна Нигерия. В Порт Харкур, откъдето идвам, има цяла общност от тях. Те са отговорни за нашето говеждо месо, за някои от продуктите, които купуваме в делтата на Нигер. Просто се опитвам да кажа, че ако молбата идва от някой, който излага причини, които са обвързани с проблемите в Северна Нигерия, но който не е жител на севера, не бързайте да я отхвърляте, защото има хора от на юг, които не познават друг живот. Те са родени, израснали и винаги са живели в Северна Нигерия.

(2) Въпросът за гаранцията - В момента, както стои законът, на първо място жена не може да бъде използвана като гаранция. За да бъдете освободени под гаранция, се нуждаете от парични средства за заплащане на гаранцията. За различни престъпления гаранцията се изисква да има различни нива на икономическа сила. Например за хората, за които в момента се твърди, че са разграбили държавните ресурси по време на последната администрация, условията за гаранция са много високи. За Кану [Kanu] от Коренното население на Биафра условията за гаранция бяха почти забавни за мен. Включваха богат евреин и всякакви условия. Това допълнително показва, че условията за гаранция зависят от престъплението. Винаги трябва да предоставите гаранции. Икономическата тежест на гаранциите също се различават в зависимост от престъплението или закононарушението, за което се твърди, че обвиняемият е извършил. Но жените не могат да бъдат гаранции по закон.

(3) Задочен съдебен процес - Не, трябва да присъствате, тъй като неявяването на страна по делото може да бъде основание за отхвърляне. Те също могат да продължават да отлагат въпроса отново и отново, докато в крайна сметка не го отхвърлят. Така че няма задочен съдебен процес.

[Въпрос] Възможно ли е да бъдат вкарани в затвора лица за дългове в Нигерия?

[Одиасе] Не чрез закон, не. Ще бъдете принудени да платите. Можете да загубите имотите си. Биха могли да конфискуват физическите ви собствености, да ви конфискуват къщата, да ви вземат колата и всичко това, но по закон не се предполага да ви вкарват в затвора. Поради слабостта на държавата и заради корупцията в полицията все по-често наблюдаваме криминализиране на граждански дела. Това, което описахте, е гражданско дело - то е между двама души, не е престъпление. Някои нигерийци биха отишли и дали малко пари на полицията и те всъщност ще приберат в затвора или задържат човек, който има задължения към друг, но това е погрешно според закона. Ако получат правилния адвокат, те ще бъдат освободени. По закон не трябва да бъдете в затвора, ако дължите дълг.

Изследване на ВКБООН за информация за страната на произход и насоки за Нигерия

Отдел на ВКБООН по определяне на бежански статут

ВКБООН изнесе презентация относно резултатите от изследванията за Информация за страната на произход по темата за местното население и заселниците в Нигерия във връзка с тестовете за приложимост и разумност за алтернативи за вътрешно бягство/вътрешна защита (IFA/IPA) за Нигерия.

ВКБООН има публични Международни съображения за защита по отношение на Североизточна Нигерия и околните региони, моля, вижте:

> Върховният комисар на ООН за бежанците (ВКБООН), *Международни съображения за защита по отношение на хората, които бягат от Североизточна Нигерия (щатите Борно, Йобе и Адамава) и околния регион - Актуализация II*, октомври 2016 г., достъпно на: http://www.refworld.org/docid/57ebb35c4.html.

Службата на координатора на ЕС за борба с трафика на хора

Службата на координатора на ЕС за борба с трафика на хора представи накратко обширната правна и политическа рамка на ЕС за справяне с трафика на хора (ТНВ): Директива 2011/36/ЕС и Стратегията на ЕС за ликвидиране на трафика на хора 2012-2016 г., която е съсредоточена върху правата на човека и жертвите, специфична за пола и чувствителна към децата; и припомни правомощията на координатора на ЕС за борба с трафика на хора (DG HOME, Европейска комисия). Тогава речта се фокусира върху:

- външното измерение на трафика на хора, с особено внимание върху Нигерия като приоритетна страна;
- трафика на хора в контекста на миграционната криза,
- вградени в приоритетите на ключови инструменти на политиката на ЕС като Европейската програма за миграцията и рамката за ново партньорство, с особен акцент върху Нигерия.

Предоставена е информация за положението на трафика на хора що се отнася до жертвите на трафик, регистрирани в ЕС, въз основа на доклада на Комисията за борбата с трафика на хора (2016 г.), който показва, че 35% от жертвите, регистрирани през периода 2013-2014 г., не са граждани на ЕС, като Нигерия е основната страна на произход извън ЕС. Бяха споменати и данни на МОМ и УНИЦЕФ, които подчертават рязко увеличение на броя на жени и момичета от Нигерия, пристигащи в ЕС през Либия (11 000 през 2016 г., двойно повече в сравнение с 2015 г.), от които 80% се оценяват като жертви на трафик на хора с цел сексуална експлоатация в ЕС. Беше подчертано силното полово измерение на феномена. Говори се за децата като особено уязвима група от трафика на хора, като няколко разпоредби от Директивата за борба с трафика на хора се основават на най-добрия интерес на децата и ключови резултати от стратегията на ЕС за децата. В този контекст бе споменато и неотдавнашното приемане от Комисията на Становището относно децата в миграция.

Финансирането от ЕС на проекти, свързани с трафик на хора беше разгледано във връзка с няколко инструмента, включително Доверителния фонд на ЕС. Посочени бяха съответните доклади, публикувани от Европейската комисия (доклад за транспониране, доклад на потребителите), проучвания (по-специално относно измерението на пола при трафика на хора и при групите с висок риск) и резултатите от стратегията на ЕС. Участниците бяха информирани за наличието на всички ресурси на уебсайта на ЕС за борба с трафика. На същия уебсайт може да се намери инфографика за напредъка и действията, постигнат през последните пет години, обхванати от стратегията на ЕС за премахване на трафика на хора в периода 2012-2016 г. ([4]).

Бяха направени позовавания на жертви на трафик на хора като особено уязвима група в достиженията на правото на ЕС в областта на убежището, както и на необходимостта да се осигури концептуална яснота във връзка с различията между контрабандата и трафика, тъй като те имат значителни последици за това, което се отнася до правата на жертвите и задълженията на държавите-членки.

Бе подчертано, че трафикът на хора сам по себе си не е явление, свързано с миграцията, нито уязвимостта прави хората жертви на трафик, но че трафикът на хора е престъпление, подхранвано от търсенето на стоки и услуги, предоставяни от жертвите и огромни печалби. По този начин, необходимостта от разплитане на веригата за трафика на хора, по отношение на трафикантите, но и на насилниците, със съответните последици във връзка с превенцията, както за преследването (подчертавайки необходимостта да се следват парите), така и намаляването на търсенето, като законови задължения за държавите-членки.

(4) ЕО, *Заедно срещу трафика на хора*, последна актуализация 16 август 2017 г., http://ec.europa.eu/anti-trafficking/. За инфографика с всички съответни връзки към споменатите ресурси и отчети вижте ЕС срещу трафика на хора, Действие 2012-2016 с един поглед.

Миграция и трафик в европейската секс индустрия - случаят с нигерийските жени и момичета Едо

Сине Пламбеч, Антрополог, доктор на науките, Датски институт за международни изследвания

Тази презентация предоставя подробен, етнографски, антропологичен поглед върху някои от предисторията на нигерийските жени, които виждаме в Европа в последните години.

Лекцията - „Миграция и трафик в европейската секс индустрия - случаят с нигерийските жени и момичета Едо“ - се фокусира върху Едо, а не само нигерийски жени, тъй като процентът на жените, пристигащи от щата Едо, е толкова висок. Работя над трафика на хора, миграцията на жени и проституцията и сексуалния труд през последните 15 години като антрополог. Работя на терен в щата Едо и в различни европейски градове в „квартала на червените фенери“. Работя и в Североизточен Тайланд. Три от основните групи сексуални работници - мигранти и жертви на трафик, са: нигерийски жени; жени от Източна Европа; и много сексуални работници мигранти от Тайланд.

Схемата на презентацията е:

- Положението към днешна дата;
- Защо щата Едо? (това е въпросът, който най-често получавам);
- Защо жени?;
- *Начин на действие*;
- Връщане и повторен трафик; Нови тенденции.

Сегашната ситуация - има увеличение на пристигащите нигерийци. Виждали сте го през последните няколко дни. Искам също така да погледнете броя на нигерийските граждани от Копенхаген, Дания, които се идентифицираха като жертви на трафик на хора, само за да видите как увеличаването на пристиганията е последвано от увеличаване на идентифицираните жертви, въпреки че има много други водещи фактори за пристигащите жени и причината, поради която в Северна Европа например има повече идентифицирани жертви, отколкото сме виждали преди. Наистина трябва да разгледаме връзката между броя на пристигащите и броя на идентифицираните жертви.

Една трета от нигерийските пристигащи са жени и съотношението жени към мъже е доста високо в сравнение с други миграции от Западна Африка. Например от Мали и други места данните, които имам, са от 1% до 5%, докато 1/3 от нигерийците са жени. За Тайланд цифрата е 75%. Така че имаме 7-8 места по света, които бихте могли да наречете „горещи точки за трафик на хора“ или „горещи точки за миграция на жени“, откъдето жените по-специално мигрират в Европа и откъдето съотношението между жените и мъжете е много по-голямо. Щатът Едо, Нигерия, е едно от тези места.

Искам да подчертая, че голяма част от това, за което днес ще говоря, е от гледна точка на жените като антрополог. Когато правим интервюта в „кварталите на червените фенери“ в различни европейски страни, смятаме, че 50-60% от жените в „кварталите на червените фенери“ са пристигнали по море. Останалите или са пристигнали по-рано, когато е било по-възможно да получат туристическа виза и след това да просрочат валидността на визата и да останат в Европа, или са пристигнали в Европа с други средства. Настоящата ситуация, за която не сме говорили, но за която онези от нас, които работят в Нигерия, говориха много вчера, и която не се споменава, е рецесията в Нигерия, понижените цени на петрола и как това се отрази на броя на пристигащи в Италия и други места тази година. Политическата икономика е доста важна.

Тогава видяхме промяната в развитието на миграционната система. Много от младите жени, пристигнали през тези години, както мнозина от вас споменаха, не дължат толкова на своите мадам или на трафикантите си, колкото на тези, пристигнали преди това. Преди това те биха дължали например 50-60 000 евро. Много от онези, които пристигат сега, трябва да платят 25 000 евро. Ще говоря също малко за това, защо виждаме тази отстъпка в цените, така да се каже; това е просто пазар и пазарите падат.

Организацията също е различна. Повечето от жените ще обяснят, че докато преди беше много по-опасно да се пътува през пустинята Сахара, сега е много по-организирано в смисъл, че е по-безопасно, макар и трудно да се каже по-безопасно, не това всъщност имам предвид. Искам да кажа, че когато разгледаме мигрантите, които пристигаха преди 15 години, те биха били в камион в пустинята Сахара например и ако камионът спре, нямаше да има друг камион, който да ги вземе. Сега организацията е такава, че рядко виждаме подобни видове инциденти. Има толкова много транзитни пунктове и е толкова организиран по целия път от щат Едо до Либия, че не е много опасно да се премине през Сахара. Най-опасните места за жените са в Либия и в Средиземно море, според самите жени. Когато разглеждаме други системи за миграция по света, не е необичайно, че първоначално имате тази висока цена, а след това цената пада. Случаят с Нигерия не е необичаен в този смисъл.

След това имаме основните транзитни пунктове. Те са Агадес, Сабха, Либия, а също и Бенин Сити. Много не подават искания за убежище. Те искат да останат извън вниманието; или други лица искат да останат извън вниманието. Трябва да обърнем внимание на тази много голяма група, с която може да сте в контакт за много кратко или която не иска да контактува с вас. Това е голям проект, по който работим с Университета в Осло, за да се опитаме да получим още данни за многото нигерийски жени и мъже, които живеят скрити в Европа и които след пристигането си в Италия пътуват нататък към други Европейските държави и искат да останат или са принудени да останат нерегистрирани. И накрая, виждаме и тяхното увеличение в „кварталите на червените фенери“ и в Северна Европа.

Защо щата Едо и защо жените? - Миграцията на жени от щата Едо в други щати в Нигерия беше проблем още през 20-те години по време на колониализма. Жените също оставят семействата си зад себе си и пътуват до други щати, за да продават секс, и имаше голяма дискусия за това как да върнат жените в щата Едо, за да бъдат защитени, но и защото се смята за срамящо щата Едо това, че толкова много от жените оттам са заминали, за да продават секс. Това беше вид опетняване на репутацията. Това е дискусия, която все още продължава в Нигерия, опетняването на репутацията или на националния имидж, свързано с факта, че толкова много нигерийски жени заминават, за да отидат в Европа. Когато интервюирах организации за борба с трафика на хора в Едо, те биха казали, че искат да защитят жените очевидно, но също така казват, че това е лошо за Нигерия.

Има няколко причини, поради които сме свидетели на тази текуща миграция, която започна в началото на 80-те години. Няма едно-единствено обяснение за това. Едно от двете основни неща, които подтикнаха настоящата миграция от щата Едо и създадоха тези системи за миграция и трафик, които виждаме днес, е, че имаше френски и италиански компании, които основаха бизнес в щат Едо. Много от тези италиански мъже се ожениха за нигерийски жени от щата Едо и след това заминаха за Италия. Някои от тези жени бяха първите, които поканиха членовете на семействата си да дойдат в Италия, което не е необичайно. Това видяхме и в други области, където започва с това, което бихте могли да опишете като събиране на семействата, а след това се превръща в това, което виждаме днес.

Тогава в Италия имаше и търсене на работна ръка в селското стопанство, а жените първоначално започнаха да работят в селското стопанство, но след това преминаха в секс индустрията. Този ход е много свързан с това колко по-трудно беше да влезеш в Европа и Италия. Колкото по-висока е цената, толкова повече пари ще трябва да заемат жените. Ще обясня това задължение чрез дълг по-късно. Мястото, където могат да спечелят най-много пари, ако са без документи, е в секс индустрията. Има силна

връзка между миграционния контрол, дълга и участието в секс индустрията и от това, разбира се, живеят днес всички мадам, трафиканти и спонсори, така че структурният компонент е доста важен.

Щатът ЕДо е основен обект, център за миграция, център за трафик на хора. Можете да научите испански, немски и италиански там. Щатът Едо сега е мястото в Западна Африка, което получава най-много парични средства от Западна Европа и повечето от тях са от жени. Знам, че трябва да говорим за печалба на трафикантите, но това няма да работи, ако не беше възможно жените да изпращат пари обратно в щата Едо. Трябва да разгледаме и тази връзка. Повечето етнографски изследвания показват, че въпреки че жените трябва да изплащат тези големи суми като дълг - 60 000 евро, докато са на неформалния пазар на труда, те все пак успяват да върнат малко пари в щата Едо.

Виждате надпис Moneygram и Western Union навсякъде в щата Едо. Малките червени и жълти автобуси са много често срещана гледка в град Бенин. Те се използват за ежедневен транспорт, но това са и автобусите, които биха откарали жените по-далеч - до границата между Нигер и Нигерия, преди да продължат с други средства през Нигер и до Агадес.

Защо жени? Защо е толкова обособено по полов принцип? Отново има много причини за това. Не можем да разгледаме миграцията на жените, без да разгледаме условията на мъжете в щата Едо и големия брой безработни мъже. Жените, с които съм провеждал различни видове изследователски проекти, млади жени и възрастни жени, говорят много за това как е трябвало да започнат да изкарват прехраната в семейството и затова смятат да пътуват до Европа.

Набиране и самонабиране - Както в много мрежи за трафик, ние често обръщаме много внимание на мъжете като извършители, на трафикантите мъже и те със сигурност съществуват, но що се отнася до нигерийските жени, *начинът на действие* предполага, че са замесени няколко души. Въпреки че има и мъже, основната група набиращи са жени, които вече са в Европа. Това са съдържателките на публични домове. Съдържателките на публични домове може да са намиращи и съдържателки на публични домове едновременно. Те биха идентифицирали жени в района на селото, за които смятат, че могат да се интересуват от пътуване и след това ще използват друг, който да помогне, който може да бъде мъж. Това са все повече мъже, които са били депортирани от Европа и които сега имат миграционни умения, за да се включат в това. Трябва да вземем предвид обратната реакция на връщането и депортирането на много много квалифицирани мигранти обратно в райони, където има много мигранти, които искат да напуснат. В процеса на набиране на хора участват или членове на семейството мъже, или депортирани. Тогава все по-често виждаме, че контрабандата или трафика на хора - и аз съм съгласен, че трябва да разделим двете, но понякога трябва да ги разглеждаме заедно - се прави, за да се улесни и финансира собствената миграция.

Миксът от това кой е трафикант и кой е жертва на трафик става все по-сложен. Предполагам, че тези от вас, които работят върху това, признават тази сложност. Например, имах случаи, при които от жените беше поискано да платят 70 000 евро, но тогава, ако се съгласят да намерят и наемат още пет жени, които да доведат със себе си през Сахара, те щяха да дойдат в Европа с дълг от само 30 000 евро. Виждате как тези пазарни динамики са много важни за изследване. Не можем да пренебрегнем самонабирането. Има много жени, а също и много млади жени, които искат да отидат в Европа. Старата картина на млади жени, седящи в село в щата Едо, които не знаят нищо за миграцията и нищо за проституцията, не е този вид трафик, за който говорим.

Всеки път, когато правим проучвания в тези области, МОМ и Центъра за наблюдение на Университета в Бенин, при всички различни услуги, които правим, почти 100% знаем какви работни места имат жените в Европа. Въпросът е, че те просто не знаят условията, докато не са тук. Не е по-малко трагично да знаеш каква работа ще имаш. Можете да станете жертва, въпреки че знаете какъв тип работа имате.

През последните 10-15 години в щата Едо се провеждат кампании за повишаване на осведомеността, предупреждаващи срещу проституцията и трафика на хора. Не бих казал, че не може да има някои, които пристигат и които не биха знаели нищо за това, но всеки път, когато правим проучвания, се оказва, че хората са наясно, но не знаят условията. Именно там експлоатацията е много важна. Депортираните и завръщащите се като набиращи със сигурност са нещо, което трябва да разгледаме повече, с динамиката на депортирането и набирането на хора.

Това, което често се игнорира, когато говорим за трафика на хора, е ролята на дълга. Това е доста скучно, за разлика от това да говорим за сексуално робство и всякакви други сензационни проблеми, които медиите често повдигат. Независимо от това, експлоатацията е преди всичко в тази връзка между жената и трафиканта или съдържателката на публичен дом, поради този дълг и насилието, което може да бъде нанесено след това, или което жената ще преживее, защото трябва да върне тези пари.

Често жените *знаят*, че ще трябва да заемат пари и те се съгласяват да отработят дълга. Измамата често се състои в това: казват им, че ще им трябват 2-3 години, за да изплатят парите, че няма да им отнеме толкова време и разбира се, когато дойдат в Европа, осъзнават, че им отнема много повече време или че е имало увеличение на дълга или всякакви неща, при които експлоатацията наистина се развива.

Често има рестриктивни договори в чужда държава: това е определението за дългово робство. Това, което жените ще получат в замяна, е преминаване, настаняване, храна и информация. Важно е да не мислите, че само преминаването [ще бъде платено].

Разликата между контрабандата и трафика на хора в тази връзка е, че контрабандата е само транспорт; това не е дългосрочен договор, докато трафикът на хора е това, което се случва след това, при пристигане в Италия или Европа и при такъв договор за робство за неизвестен брой години. Жените мислят, че това е ограничен брой години, но след това нещата просто продължават. Това, което получават в замяна, е не само транспортът, но и информация за това къде са пазарите на труда и къде могат да спечелят най-много пари. Понякога съдържателките на публични домове и трафикантите ги насилват.

Огромен брой жени отказват всяка форма на помощ. Те бягат от кризисните убежища за борба с трафика; те не искат да бъдат във връзка. Голяма част от това е, защото те получават друга информация, която им е необходима, за да изплатят дълга от съдържателките на публични домове, трафикантите и други контакти в нигерийските мигрантски общности. Те не смятат, че информацията, която получават от социални работници и други, е толкова полезна. Те смятат, че други видове информация са по-полезни. Потенциално е много силна възможността за експлоатация на ситуацията с принудителен труд, увеличаване на дълга и насилие.

Смятам, че е изключително важно да следваме парите, за да разберем защо виждаме тези пристигания и защо те след това продължават по-нататък. Това са числа за 2015 година. Лагос: 3 щ.д. за един клиент, Барселона: 27 щ.д., Копенхаген: 91 щ.д. Освен това жените, които интервюирах в Лагос, които работеха в публичен дом там, останат в стаята, в която са техните клиенти, и имат до 10 клиента на ден, а те работят 24 часа в денонощието. В Барселона не биха имали толкова клиенти на ден и биха работили по-малко дни, да речем 5-6 дни, докато в Копенхаген бихте виждали жени, които имат двама/трима клиенти на ден и биха работили може би 4 дни седмично. Разбира се, те могат да увеличат броя на клиентите, ако исканията на трафикантите ги принудят да го направят. В този случай те ще бъдат на улицата всеки ден, канейки клиенти и биха намалили цената, за да получат повече клиенти.

Доброволно срещу принудително връщане: това е много сложна област. Бих казал, че 100% от жените, които са пристигали през тези години, имат дълг, защото не е възможно да пристигнат тук без дълг, освен ако не са заложили земята на предците си или вече са имали пари. Това, което всъщност прави дългът, е, че дава възможност на най-бедните да мигрират.

Преди това бихме казали: „О, често не най-бедните мигрират. Имате нужда от някакъв ресурс, за да можете да платите само малката такса, за да бъдете транспортирани“. Това, което виждаме сега, е, че най-бедните - използвам този израз, макар да не е нещо, което използваме в антропологията - имат достъп до миграция, като заемат пари. Ето защо, ако помислим за заемане на пари и работа до изплащане на този дълг по трудови договори, които са изключително експлоатиращи и които правят жените и момичетата много уязвими, всички те са жертва на трафик на хора. Къде преминава тази линия е нещо, върху което знам, че много работници и социални работници работят всеки ден. Ето защо няма да отговоря на това. Просто ще кажа, че не се сблъсквам с жени, пристигащи в Европа, които не са в дългово робство и които не трябва да плащат тези пари.

Трафикантите, съдържателките на публични домове, спонсорите, ръководителите имат много имена, но те обикновено са наричани мадам от нигерийските жени. Това е предимно бизнес при жени. Те го организират и дирижират, а ние също имаме мадам в „кварталите на червените фенери“ в различните европейски страни. Те също са предимно от щата Едо, със същия етнически произход и същата социална мрежа. Въпреки това град Бенин се трансформира през последните 5-7 години и виждаме увеличен брой хора, които не са от град Бенин, които отиват там, за да улеснят миграцията, защото това е място, където има много различни офиси които изработват фалшиви документи. Това е място, до което хората биха пътували, ако искат да пътуват нататък към Европа. Така че, случаят вече не е задължително отнасящ се до жени, свързани в социални или етнически мрежи, има и други тенденции, тъй като нещата стават толкова организирани.

Контрабандисти: Когато говоря за контрабандисти, имам предвид хората, които ги превеждат през пустинята Сахара до Либия и през Средиземноморието. Не е същото като трафиканти, съдържателки на публични домове и спонсори. Този вид контрабанда, при която някои хора биха участвали в набирането и в отвеждането на жени от Нигерия и през Нигер, е това, което можете да наречете предприемачество по случайност. Въпреки че често говорим за това като за много голяма организация и включваща огромна мрежа от хора, много често когато правим тези проучвания и подробни етнографски проучвания, виждаме, че тя е много по-фрагментирана. Често това е човек, който просто е наоколо и той е този, който може да участва, или е жена, която може да участва в това, тъй като има някои умения, може би са върнали се лица, а не силно организирани мрежи. Съществуват и двата вида.

Често жените не биха осъждали своите трафиканти или мадам по множество причини. Често ни се казва, че е така, защото те толкова се страхуват от мадам и трафикантите, което също е вярно и те имат основателни причини да се страхуват от тях, но това е и защото трябва да разберем тази сложна двойнствена фигура на съдържателката на публичен дом, която от една страна е тази, която ги експлоатира сериозно, от друга страна виждаме случаи, при които е малко по-сложно, защото всъщност пътуват из Европа със своята мадам, защото тя сама е била в тази ситуация и сега тя е високо в йерархията. Тя все още печели пари от новодошли, но връзката е доста сложна. Виждаме и румънски жени, които често имат връзка гадже/приятелка с тази, която бихме считали за трафикант. Тези отношения могат да бъдат доста сложни.

Ролята на *джуджу* в миграцията и трафика от щата Едо. Много от жените биха споменали Айелала, ако ги попитате конкретно на какъв храм са посветени. Причината, поради която често се споменава, е, че имаме нигерийски жени, които казват, че не смеят да осъдят своите трафиканти или съдържателки на публични домове, защото се страхуват от *джуджу* и че преди да напуснат, те са положили клетва в едно от светилищата в Бенин Сити, че няма да разкрият никаква информация за съдържателките на публични домове. Те обещаха да изплатят дълга и сключиха такъв вид споразумения. Важно е да се каже, че много от тези жени са сключвали подобни споразумения много пъти в живота си поради други неща, които не са свързани с трафика.

Това е място, където биха отишли, а също биха отишли и в църквата; става въпрос за комуникация.

Но не можем просто да отхвърлим страха. Разбира се, много е сложно да разбереш как се чувства този страх, дали трябва да има защита от този страх и какво всъщност ще се случи, когато се върнат в Нигерия. Има случаи, в които жените биха казали: „Това, което се случи с мен и семейството ми в Нигерия, беше свързано с *джуджу*“. The Guardian наскоро заяви, че трафикът на нигерийски жени, който виждаме през тези години, се подхранва от *джуджу*. Бих казал, че не е *подхранван* от *джуджу*, все пак *джуджу* може да играе роля в него. Тук става въпрос за политическата икономика, мрежите за трафик и всякакви други неща. Трябва обаче да му обърнем внимание и със сигурност да изслушаме жените, които го споменават, но да го балансираме с другите множество начини за експлоатация, които жените преживяват.

Две от върнатите от Италия жени ми показаха квартала и тези светилища са много близо до мястото, където живеят. Не е нещо, за което да трябва да излезете извън град Бенин, за да намерите. Те биха ходили там от време на време, както биха ходили на църква. Джуджу не е свързан само с трафика; той е свързан с толкова много други проблеми в щата Едо.

Кои са жените, техните семейства в Нигерия и как се разделят, когато са в ЕС. Когато интервюирах голяма група жени, които продават секс от няколко години в Италия и на други места в Европа, когато бяха върнати в Нигерия чрез програмата за подпомагане на доброволно връщане, ги помолих да направят снимки от ежедневието си при завръщане и на почти всички снимки, които ми върнаха, имаше само жени. Разбира се, попитах ги: „Защо на снимките има само жени?“ Те биха казали: „Всъщност в нашето семейство няма мъже. След като се върнах в Нигерия, аз все още трябва да се грижа за семейството, както го правех, когато бях в Италия“. Това също прави жените много уязвими при завръщане. Не че биха били непременно в безопасност, ако живееха с мъже, но това са домакинства на самотни жени, живеещи сами с жени в покрайнините на град Бенин, с много ограничен достъп до всякакъв вид безопасност и сигурност и много от тях са били жертви на насилие при връщане.

Те биха казали, че са живеели с около 1 до 5 щ.д. на ден, преди да заминат, а нивото на образование е много ниско, въпреки че някои от тях имат образование, но са безработни. В град Бенин има високо ниво на безработица, както и на други места в Нигерия.

Ситуацията в Северна Европа често е, че имат основното си лице за контакт в Италия и биха се преместили в Северна Европа, биха останали там 2-3 месеца, за да печелят колкото могат за съдържателката на публичния дом, трафикантите или семейството си и тогава ще се върнат обратно в Италия. Виждаме тази група жени да пътуват напред и назад между Северна и Южна Европа и да пресичат всички граници на ЕС по пътя. Това е нещо, на което трябва да обърнем внимание, защото понякога те просто пътуват с трафикантите, които преминават всички граници и разбира се, ако имат документите си, това е добре, но съществуват и някои, които преминават всички граници и в нито един момент не влизат в конфронтация. Срещала съм жени, които обикалят от 6-7 години във всяка европейска страна с трафиканти и не са били посрещани от никоя власт. Нямам предвид, че непременно трябва да внедрим много повече власти; просто искам да кажа, че това се случва.

Състоянието на жените в Копенхаген. Много социални работници и организации за борба с трафика на хора се опитват да се свържат с тях. Когато идват в кризисните центрове, много често биха избягали. Един от основните проблеми е, че не им се предлагат или им се предлагат само много малко пари, докато са в периода на закрила, но все пак трябва да изплатят дълга си, и те все още трябва да плащат пари на семейството си в Нигерия. Когато работя с датските неправителствени организации за борба с трафика на хора, ние разглеждаме много повече какво можем да направим през периода на закрила, защото тези жени са тук, за да работят или за съдържателка на публичен дом, или за трафикант, или да се грижат за семейството си.

Безсмислено е да казвате „станали жертва на трафик“ или „не станали жертви на трафик“, тъй като както казах, всички те са в дълг на робство, но става въпрос за разбиране какво се случва, когато разделим жените на

други категории и по кое време те често ще подават молба за убежище. Има жени, които наричаме „току-що започнали“, тоест жени, които са били в Европа за кратко време и все още са оптимисти за постигането на целите си да изплатят дълга си възможно най-бързо и често все още не са наясно с всички трудности, които биха могли да срещнат.

След това има жени, които „още не са стигнали“, които са били в Европа от известно време и знаят трудностите, но все още се надяват. Тези жени са склонни да чувстват, че все още не са постигнали целите си и затова искат да продължат да живеят и работят в Европа.

След това имаме третата група, „обезверените“, жени, които остават в Европа известно време и са разочаровани от перспективите в приемащата си страна. Това често са тези, които подават молби за убежище.

И накрая, имаме „уверените агенти“, които са много малко, например съдържателки на публични домове, които са изплатили дълга си и сега са преминали нагоре в своята йерархия. Може би и те имат документите, за да могат да пътуват из Европа. Това са жените, към които младите жени в Едо се стремят, не за да станат като тях, но да имат същия размер на доходите, който те имат, така че „уверени агенти“ са жени, които са в Европа от дълго време и чувстват, че или са постигнали целите си, или са се научили да овладяват ситуацията.

Все още има друга категория: новата група непълнолетни, за която всички говорихме, която е част от този изследователски проект, който току-що споменах. Ние разглеждаме личната история на множеството непълнолетни, които пристигат.

Завръщане и реинтеграция. Град Бенин се променя и аз коментирах това. Макар да беше център за миграция през последните 10-20 години, той все повече се превръща в център за депортиране. Това е място, където много от мигрантите, които се връщат, ще отидат или защото са оттам, или защото го считат за място, където може да има работа или възможност в рамките на индустрията за улесняване на миграцията, трафика на хора и контрабандата.

Говорих предимно за жените, но няколко от нигерийските мъже, депортирани обратно в Нигерия, са осъдени за продажба на наркотици в Европа. Те се изпращат много по-бързо от нигерийските жени, които се занимават с проституция, защото трябва да разгледаме дали са жертви на трафик. Рядко обмисляме как продажбата на наркотици също може да бъде част от мрежите за трафик. Те често са изпращани извън страната обратно в Нигерия и ние виждаме признаци на непрекъсната транснационална престъпност и участие в разпространението наркотици сред някои от депортираните. Така че току-що депортирахме проблема с наркотиците, така да се каже. Ние трябва да разгледаме тези транснационални връзки през цялото време. Това е нещо, което видяхме и в контекста на САЩ, където има голям брой депортации на наркодилъри и членове на банди обратно в Доминиканската република и Мексико Сити. Виждаме това покачване на престъпността в тези центрове за депортиране. Резултатът от тази несигурност за жените, които след това искат да напуснат опасно място, е нещо, което ние също се опитваме да разгледаме. Това е доста сложно.

Исках да привлека вниманието и върху маркетинга на помощта за връщане. В плакатите за помощ при връщане виждате кокетно малко семейство - майка, баща и дете - да се връщат в хубавата им малка къщичка. Не такова е връщането в Нигерия. Разбира се, често жените са изпращани обратно сами, оставяйки тук децата, които имат. В моите изследвания има няколко жени, които са оставили децата си, като не споменават на никого, че имат дете, ако детето не е регистрирано, или оставят детето с членове на семейството в Италия и Испания. Те са върнати в Нигерия и се надяват да се върнат при детето си в някакъв момент, борейки се дълги години в щат Едо или в Нигерия, за да се върнат при детето, което са оставили в Европа.

Как работят програмите за помощ при връщане? Какво ще кажете за повторния трафик и заклеймяването на много от жените, участвали в трафик на хора и в секс индустрията в Европа? Какво изпитват те, когато бъдат изпратени обратно? Както много от вас знаят, в някои европейски страни не можете да останете, въпреки че сте идентифицирани като жертва на трафик на

хора. Ще имате период на защита и след това ще бъдете изпратени обратно в Нигерия. По отношение на подпомогнато завръщане, някои от жените отвориха малки магазини с пари от подпомогнато връщане от МОМ: малки хранителни магазини и често фризьорски [салони]. Знам, че през последните няколко години програмите за подпомогнато завръщане се развиват, така че няма да говоря за всички скорошни нови инициативи.

За много от тях тези проекти са работили 3 или 6 месеца или дори 1 година, но след това бихме казали, че когато сравняваме върнатите като неидентифицирани нелегални мигранти, с тези, които са идентифицирани и са под програмата за подпомагане на доброволното завръщане, много малко са тези, за които можем да видим разлика, поради трудностите да живеят и да имат живот в град Бенин, ако са живели няколко години в Европа. Може би се връщате с някаква социална мрежа или нямате никаква информираност за пазара, в който участвате. Може да сте обект на много стигма заради работата, в която сте участвали. Надявам се, че програмите са по-устойчиви сега.

Може би трябва да спомена само едно нещо относно насилието, което според мен е доста важно. Когато връщаме жените, често ме питат дали ги връщаме директно в ръцете на трафикантите. Това със сигурност се случва, но бих казал, че всички жени, които следя, са преживели тежки форми на насилие след завръщането си в Нигерия. Не е задължително то да идва от трафикантите; идва заради това, че са уязвими поради всички неща, които са преживели, докато са били в Европа и от които е трябвало да се възстановят. Въпреки че имаха някаква помощ от НПО, все пак трябваше да се възстановят от всички тези травматични преживявания.

Все още имаше много от тях, които се очаква да се грижат за семействата си. Що се отнася до парите, които имат, когато се върнат, ако нямат фамилна къща, в която да се върнат, а много от тях нямат такава, те трябва да наемат малка стая в покрайнините на град Бенин. Много е опасно за една жена да живее там със или без децата си. Те също биха преживели много жестоки въоръжени грабежи на своите магазини в резултат на реинтеграция, защото може би са единствените в тази област, които са имали пари да отворят магазин. Трябва да гледаме на насилието, което жените преживяват не като нещо, което произтича само от връзката им с трафикантите, но и от множеството други характеристики, които правят жените уязвими. Как да търсим защита от престъпността в Нигерия със сигурност е нещо, за което трябва да говорим много повече.

Повторен трафик на хора - много от жените или искат да се върнат в Европа, или са принудени да се върнат в Европа, защото все още имат дълг. Ако те бъдат върнати преди погасяването на дълга, притежателките на публични домове или трафикантите ще поискат или ще ги принудят да се върнат обратно, може би не след три месеца, шест месеца или една година. Няколко ще заминат след една или две години. Независимо дали става дума за ремиграция или повторен трафик, често е много сложен въпрос за обсъждане, но те отново ще влязат в секс индустрията.

Говорихме и за кампании за повишаване на осведомеността [напр. филми, произведени от международни организации или чуждестранни правителства]. Не съм против тези кампании за повишаване на осведомеността, но просто ще кажа, че те съществуват от 10-15 години и никога не сме виждали толкова много нигерийски жени да пристигат в Европа, колкото сега. Кампаниите за повишаване на осведомеността не са отговор. Не е толкова до опасното пътуване през пустинята Сахара или Либия: те гледат CNN, така че знаят какво се случва. Опасността е във вярата, че вие ще бъдете тази, която избягва от тези опасности. Ето защо бих казал, че трябва да се занимаваме с това на много по-дълбоко ниво, а не чрез холивудски филми.

Другото нещо е осъзнаването на случващото се в Европа. Това, на което бихме могли да обърнем повече внимание, е фактът, че не могат да получат документи, колко е трудно да получат убежище и колко е трудно да получат достъп до здравни грижи. За тези, които са в тежка ситуация на трафик на хора, когато са в Европа, те могат да бъдат в ситуации, в които трафикантът или съдържателката на публичен дом е единственото им лице за контакт, така че какво бихте направили в тази ситуация?

[Трябва да] обърнем внимание на това много по-ясно, наистина, ежедневните проблеми на жените, като къде да останат. Имаме жени в Копенхаген, които живеят на 4-5 различни места, които се движат непрекъснато. Някои от тях живеят по улиците. Притежаването на цялата тази информация не би попречило на всяка, въпреки че може да попречи на някои. Рецесията, която наблюдаваме сега в Нигерия, и начинът, по който миграцията и трафикът са толкова добре организирани, правят наистина трудно да бъдат възпрепятствани, като се използват този вид кампании. Знаем, че това [важи] не само за Нигерия; имаше кампании за повишаване на осведомеността в множество страни по целия свят.

Нови тенденции и това, което вярвам, че са пренебрегвани проблеми: от колегите ми по миграция знам, че нигерийските жени са замесени в секс индустрията в Китай, Близкия изток и в дестинациите за секс туризъм в Тайланд и Южна Америка. Виждаме а пренасочване на пътищата за трафик, върху които трябва да бъдем съсредоточени в европейски контекст. Трябва да разгледаме какво се случва другаде, особено ако работим в международен план. Защо се случва това? Говорихте много за намаляване на търсенето, което според мен е важно обсъждане, но това, което изглежда регулира това, е, че тези жени сега се пренасочват към други места, а не поради намаляване на търсенето. Това не намалява непременно броя тук. Това, което виждаме, е, че става толкова трудно да се стигне до Европа, че някои жени предпочитат да пътуват другаде. Тогава те са също толкова уязвими на други места. Необходимо е много сътрудничество с международни партньори, за да се обърне внимание на това, което се случва с жените, и разбира се кой може да каже това? Това е европейски контекст, но все пак в глобална перспектива трябва да обърнем внимание на това.

Също така мисля, че трябва да се вгледаме във факта, че някои от жените ще кажат това и знам, че това е доста противоречиво, те предпочитат да бъдат жертви на трафик на хора, отколкото да бъдат доведени чрез контрабанда. Нека обясня защо казват това. Това е така, защото когато сте нечия инвестиция, трафикантите се надяват, че ще върнете парите и ще ви експлоатират, така че те не могат да си позволят да се удавите в Средиземноморието. Те биха казали, че когато просто бъдат контрабандирани, те се надяват, че връзката им с трафиканта ще ги защити на по-късен етап, което очевидно не е така. Трябва обаче да разберем рационалността между това просто да бъдат контрабандирани и това да сключат този вид договори и защо е възможно жените да мислят, че това би им предложило какъвто и да е вид защита, въпреки че знаем, че това не е така.

Трябва да обърнем повече внимание на връзката между трафика на хора и дълга. Въпреки че говорихме за това много години, все още мисля, че сме говорили твърде малко за това и как е възможно да се експлоатират хора, които ви дължат пари. Наблюдаваме по-млади мигранти и пътувания с отстъпка. Мисля, че това е ясен предупредителен знак. Едното е рецесията в Нигерия, но другото, пътуванията с отстъпка, се случват, защото на моменти високото ниво на дълга, 60-70 000 евро, беше попречило на някои да заминат, както те биха казали: „Това е твърде много, никога не бих бил в състояние да изплатя това“. Някои от тях всъщност не биха разбрали колко години ще им отнеме, за да върнат тази сума. Те не биха заложили семейната си къща или земя на предците заради [такава] сума пари, но когато видим намалени цени... трябва наистина да обърнем внимание на това, защото това означава ново развитие на пазара. Винаги трябва да обръщаме внимание на политическата икономия зад това.

Насилието при завръщането не е непременно произтичащо от трафикантите. Насилието, което преживяват от всички други видове участници, е също толкова сериозно. Не бива да създаваме йерархия, че насилието, което се преживява от трафикантите, е по-лошо от другите видове насилие. Насилието е насилие.

Също така трябва да обърнем повече внимание на експлоатацията и трафика на хора, които се случват по време на транзит, защото периодите на транзит се удължиха през последните години в Либия, което обяснява и много от бременностите, които наблюдаваме. Жените чакат много по-дълго в Либия при транзит, преди да преминат, а ситуацията в Либия със сигурност прави жените много по-уязвими, докато са там.

Дискусия

[Въпрос] 1) Жените изправени ли са пред стигма, когато се връщат обратно, след като са били жертви на трафик на хора
- особено жени с деца, родени след проституция?

2) Какви са ролите на семействата, когато една жена реши да пътува до Европа в организиран трафик?

3) Какви роли имат църквите, като Петдесятната църква при насърчаване на жертвите на трафик да пътуват?

[Пламбеч] 1) Що се отнася до стигмата, що се отнася до намирането на възможност за препитание след това, повечето от семействата на жените, които имат близки отношения с майка си, биха знаели каква работа е имала в Европа. Не е като никой да не е наясно ... Иначе, тя би се опитала да го запази като публична тайна. Много от тях понякога споменават усещането, че е по-стигматизиращо да бъдат върнати и депортирани, отколкото да са хора, работили в секс индустрията, защото биха били неуспешни мигранти и трябва да живеят и с тази стигма. Това е двойна стигма. Някои от жените споменаха, че възможностите за препитание, които те чувстват, че са им достъпни поради тази стигма, са неща като продажба на вода на пазара или движение за продажба на вода или малки закуски, тъй като не им се налага да взаимодействат толкова много със своите клиенти. Докато отварянето на бизнес, при което се намирате на определено място, ви прави много уязвими на обвинения: „О, ти си бивша проститутка. Ти си депортирана...“. Те също обмислят как да се поставят по начин, по който техният поминък може да продължи, въпреки че биха страдали от стигмата. Трябва да обърнем внимание на връзката между стигмата и реалните възможности за поминък при връщането на жените, защото някои от жените са изправени пред много осъждане и обвинения за участие в секс [индустрия]. Хората биха казали: „Не ходете в тази стая. Тя е една от евтините жени“ или други видове неща, които наистина увреждат възможностите им за препитание. Не можем да пренебрегнем това.

2) Що се отнася до участието на семейството, то е много смесено. Идеята, че семействата продават дъщерите си - чух това - но всъщност е много по-сложно доколкото жените се чувстват принудени да участват, но не е задължително като ги продават и жената да чувства, че тя е единствената семейна надежда, която ще успее да поеме на това пътуване и да успее да стигне до Европа. Семействата са замесени, но има и доста случаи, в които семейството изобщо не е замесено, по-специално сред младите жени, които не оставят деца в щата Едо, за които техните майки би трябвало да се грижат, така че да трябва да каже, че оставя децата си тук и напуска страната... младите жени често не биха казали нищо, те се надяват да се обадят по-късно, когато пристигнат в Либия или Италия и да кажат: сега съм тук. Те знаят, че родителите им биха им попречили да пътуват, тъй като знаят, че е опасно. Следователно, това е едновременно подтик и предотвратяване.

Споменахте децата. В повечето от случаите, за които съм наясно, когато децата се раждат тук, те не ги връщат обратно в Нигерия. Те биха ги оставили тук, защото смятат, че е по-добро бъдеще детето да остане в Европа. И тогава тя ще страда от завръщането си, надявайки се да се върне в Европа в един момент. Една от жените, с които работих много, опита три пъти да пресече пустинята Сахара, за да отиде при сина си в Мадрид. Те се опитват, те оказват родителски грижи по телефона, говорят с приятелите си, че... някои от тях могат да ги оставят с членове на семейството, които вече са тук, но някои от тях трябва да ги оставят с много хлабави контакти, където за 5-10 деца са грижи една жена, докато работи през нощта в „квартал на червените фенери“ и това ще бъде и случаят, ако тя се върне. Всеки път, когато сме в процес на връщане, наистина трябва да питаме дали имат деца тук, за които може да не е казала нищо, или подобни неща.

3) Ролята на църквите... не е нещо, с което съм работил много. Когато жените се върнат, това е мястото, на което биха отишли да търсят отговори по отношение на това защо са върнати, защо не са успели да бъдат в Европа и защо съдържателката на публичен дом или трафикантите са ги измамили, те търсят различни видове отговори. Знам, че имаше няколко обвинения, не беше част от моята работа, но съм сигурен, че съществуват, при които свещеници и пастори, както и светилищата са замесени в индустрията с трафика на хора. На *джуджу* свещениците се плаща да правят този вид клетви. Не можем да направим разделение между това и политическата икономия или трафика като пазар на труда. Знам, че е противоречиво, но това е така: те, както и църквите, печелят много пари от извършването на тези клетви.

[Въпрос] Социална стигма за хората, които се завръщат в Нигерия. Смятате ли, че социалната стигма е толкова интензивна, че може да се квалифицира като индивидуално преследване и маргинализация и невъзможност да бъдат включени на пазара на труда в собствената си страна, така че евентуално да станат жертви на повторен трафик? Мислите ли, че това може да е причина да се счита за лично преследване на тези хора, които се завръщат в Нигерия?

[Пламбеч] Да, мисля, че трябва да се разглежда като нещо, от което трябва да бъдете защитени. Стигмата на проституцията и това да бъдеш върнат трябва [да] е свързана с много повече притеснения, както и как това е свързано с поминъка. Виждаме, че много или искат, или са принудени да бъдат подложени на трафик и следователно всъщност не сме решили положението на жените. Не само стигмата, но както споменах и насилието. Някои от жените са изложени на ужасно насилие след пристигането си в Нигерия. По втория въпрос, само за да поясня, има много малко жени, които имат това ниво на успех, повечето от тях изобщо нямат такъв. Малцината често са съдържателките на публични домове, тези, които са много години в Европа и имат постоянно пребиваване, могат да пътуват навсякъде, изплатили са си дълга ... но въпреки че има само една в квартала, това е тази, към която бихте могли да се стремите или на която да се надявате. Нямаме много нигерийски жени, които живеят в град Бенин или около щата Едо, които да са изключително успешни - изобщо не. Много са малко, повечето от тях не са в състояние да изплатят дълга си и да направят другите неща, които са се надявали да направят с пътуването си до Европа.

[Въпрос] Има ли различни профили на мъже, мигриращи в Европа, техните движещи сили много различни ли са спрямо тези на жените или не?

[Пламбеч] Те не са много различни. Основно става въпрос за икономика, заетост, конфликти; това са множество едни и същи причини, но има увеличен брой жени, които изкарват прехраната. Поради такъв висок процент на безработица сред младите мъже, мъжете не могат да се грижат за семействата, така че жените все повече изкарват прехраната в семейството. Толкова много от жените, които срещаме в Европа, или изкарват прехраната на собствените семейства, така че имат деца, които оставят след себе си, или са млади жени, които напускат Нигерия, за да се грижат за семействата си. Следователно тенденцията, която споменах, започва още преди да напуснат Нигерия. Жените, с които съм работил, често казват: „Заминах, защото нямаше мъж в семейството ни, който да се грижи за нас“, или защото той умря, или защото беше безработен, или защото пътуваше другаде, или просто не се грижеше за семейството. Така че динамиката, която кара жените да напуснат, е същата динамика, която затруднява мъжете да се грижат за семействата си.

Често, когато говорим за миграцията на жените, трябва да говорим много повече за трудностите на мъжете да се грижат за семействата си, но винаги обръщаме внимание на това, което бихме могли да направим за жените, но това със сигурност е една и съща динамика. След това, когато идват в Европа, както вие също споменахте, виждаме много повече нигерийски мъже, осъдени за продажба на наркотици, докато жените участват в сексуална работа. Така че със сигурност има разлика в това с какъв неформален труд се занимават, когато идват в Европа.

[Маканджуола] Като цяло виждам, че в Нигерия мъжете от Едо често са смятани за много мързеливи. Те искат пари, но често не искат да вършат никаква работа. Така че е много лесно да

се срещнат мъже, които вече живеят в Италия и разполагат с ресурсите да ги доведат, които им казват: „Ти си дошла, ще работиш за мен 2-3-4 години, за да ми върнеш всички пари, които използвах да ви доведа тук.“

Също така по-скоро отричаме факта - говорих с няколко души в това положение - че точно както виждаме жени в секс търговията, ново нещо е и мъжете да влизат в секс търговията. Много от тях идват от тези региони, особено от Бенин. Те продават секс, когато стигнат до Европа, защото смятат, че за тях да се забъркват с кокаин или тежки наркотици или всякакви други видове криминални престъпления може да е твърде много за понасяне. Те биха предпочели да влязат в секс търговията за определен период от година или две, за да върнат парите на лицето. Едва ли можете да говорите с което и да е семейство от щат Едо, независимо колко заможно или висококласно би изглеждало, което няма в семейството си някой, който е замесен в тази миграция. Обикновено той е най-често изкарващият прехраната. Това може да е жена, може да е и мъж. Ако този човек отиде в чужбина и няма средствата, цялото семейство може да събере средствата заедно, за да тласне човека да отиде в чужбина. Ето защо, това, което искам да кажа е, че тези лица гарантират, че другите хора да заминат, дори когато този човек стигне до Италия или в други части на Европа, а това, с което се занимава, е сексуална търговия или наркотици. Останалите хора, които идват след тях, също има вероятност да се включат в същите транзакционни пазари, ако смятат, че това може да им даде по-бързи ресурси. Въпреки това, мъжете от Едо обикновено се смятат за доста мързеливи, а жените са в по-добро положение... грижат се за къщата си, парите и всичко от този тип... Жените от Едо и Калабар, което конкретно е в щата Крос Ривър, се считат за много трудолюбиви и всъщност биха направили всичко, за да поддържат ред в домакинството си.

[Въпрос] Какъв е броят на домакинствата, в които главата на семейството е жена в щат Едо. По-висок ли е той в сравнение с другите държави в Нигерия?

[Маканджуола] Няма статистически данни в национален мащаб в колко домакинства жени са глави на семействата, но ако просто мога да говоря на база собствените си връзки с щата Едо и моя опит, растящ в тази среда, мога да кажа, че цялото семейство на майка ми и всички, с които съм израснала в тази среда са жени, които са били самотни родители или са първо дете от женски пол и носят отговорност за отглеждане на семейството. Онези, които не можеха да отидат в чужбина, за да се занимават с каквато и да е работа, трябваше да търсят заможни мъже в страната, с които да сключат брак, и нямаха нищо против да са деветата или десетата или единадесетата съпруга, стига той да има парите да се грижи за семейството. Така че има много тежест върху много жени от Едо, не само от там, но жените от Едо непрекъснато доказват, че те... те също влизат в много случаи на търговия... Израснах в среда, в която баба ми, прабаба ми и собствената ми майка правеха много търговия. Те се движеха из страната от Едо на изток и на юг. Те се движеха между много щати и осъществяваха различни видове търговия. Те идват на югозапад, в Лагос и се занимават с всякакъв вид търговия, всякакви неща като средство за оцеляване, защото вкъщи имат хора, които са зависими от тях.

Но освен това, много от тях дори не се местят извън Нигерия. Има добре утвърдена възможност за сексуална търговия за хора от щата Едо. Сексът се продава много добре в щата Едо; искам да кажа, че просто зависи от това колко добре се продава. Не е като това, което виждате в Банкок, където ходите на улица в Банкок и ви викат „Поншу, поншу“. Никога не бихте могли да видите това в Едо, но има клика, група хора, наречени „рун“, които не са чак в такава степен „търговски секс-работници“, но продават секс под друга форма. Те имат ежедневната си работа, средностатистическата си работа, може да работят в банка, може да са учители ... но все пак продават секс по много професионален начин на хора, които имат пари и ресурси. Става въпрос за властта, за парите и за способността да печелят повече пари, различни от доходите, които имат. Те не се смятат за хора, които продават секс или които искат да продават секс. Такива хора също ще дойдат в Италия, дори могат да мигрират лесно, но може да не са част от тези хора, които виждате през нощта по улиците на Наполи или където и да е в рамките на Италия. Те имат собствена клиентела; те са много професионални и имат много добре организирана система. Така че става въпрос за

различни класи и различни начини и такива жени биха погледнали към онези други жени, които често живеят там като обикновени сексуални работници или които обикновено са принудени да извършват секс търговия. Така че жените в този щат обикновено се смятат за много заинтересовани от домакинството си, докато мъжете, както казах, се считат за доста мързеливи.

Мисля, че нещо друго, което също не сме разгледали по отношение на щата Едо, е въпросът с образованието. Какво е нивото на образование и излагане на жените и мъжете в тези държави? Каква е средната квалификация, която срещате в тези държави? Тези, на които попадам, са наистина доста посветени, те разбират този въпрос. Ако погледнете много от жените, които са прехвърлени през Северна Африка или в друга част на страната, това са жени, които са в ранна възраст и вероятно са в средно училище или не са завършили средно училище, и са влезли в бизнеса или търговията. Следователно има няколко динамики, които се отразяват на обстановката, в сравнение с жени от югозапада или жени от изтока като Имо. Така че образованието трябва да играе роля. Има някои части на страната, където се смята, че жените предпочитат да бъдат добре образовани, като например щата Имо. Много жени от щата Имо се гордеят много с образованието, виждате жени в щата Имо да искат да постигнат високи политически длъжности като губернатор, сенатор, банков мениджър, така че образованието има много динамика, отразяваща се върху тези въпроси. Не е толкова лесно да убедите една жена от Имо да се занимава с проституция по начина, който важи за жена от Едо.

Положението на лесбийки, гейове, бисексуални (ЛГБ) в Нигерия

Олумид Феми Маканджуола, Изпълнителен директор, TIERs - Инициативата за равни права, Нигерия

Ще започна с предисторията на TIERs - Инициативата за равни права - която е организацията, с която работя. TIERs е основана като реакция на ХИВ и дискриминация на човешките права на ЛГБ лица в Нигерия през 2005 г. През 2005 г. това беше просто група приятели, които просто искаха да дадат отговор на определено нападение.

Най-важното е, че в този момент имаше огромна липса на знания за превенция на ХИВ за мъже, които правят секс с мъже, особено гей мъже, както тези, които се идентифицираха като гей мъже, така и тези, които просто са правили секс с мъже и не са искали себе си идентифицирани като гей мъже. Гей мъжете или мъжете, които правят секс с мъже, смятат, че не могат да се заразят с ХИВ чрез анален секс. Първото изследване в Нигерия, което се фокусира специално върху профилактиката на ХИВ за „мъже, които са правили секс с мъже“, е проведено през 2006 г. и това е началото и генезиса на разговора за ЛГБТ в публичното пространство в Нигерия. Спомням си, малко преди това имаше конференция на ICASA (Международна конференция за СПИН и болести, предавани по полов път в Африка), а Нигерия беше домакин през 2006 г. Обикновено навсякъде на континента в Африка, където се провежда тази конференция, има предварителна конференция за мъже, които са правили секс с мъже и ХИВ. По това време имаше такава и в Абуджа, а бившият президент Олусегун Обасанджо, който беше президентът по това време, се почувства смутен от предварителната конференция „Мъже, които правят секс с мъже“ в Нигерия и беше доста ядосан. Спомням си, че в рамките на 24 часа той беше наредил на бившия си началник-щаб да работи с Народното събрание, за да изготви закон, който щеше да ограничи хомосексуалността в Нигерия. Това беше генезисът на всичко, което се случи през 2014 г.

Преди да ви въведа твърде дълбоко в това, TIERs като организация са базирани в Лагос, Нигерия. Генезисът ни на работа като организация започна през 2005 г. и въпреки че сме базирани в Лагос, Нигерия, работихме в подрегиона на англофонска Западна Африка. В момента работим в Гана, Сиера Леоне и Либерия, а и работихме за малко в Гамбия. Спряхме в Гамбия единствено през живота на Яхя Джаме и неговите многобройни заплахи за хомосексуалността, но сега може да се върнем назад.

Някои от услугите, предоставяни от „Инициативата за равни права“, включват правна подкрепа, превенция на ХИВ, алтернативен наратив, изграждане на капацитет и структура на финансиране в подрегиона на Западна Африка. Подрегионът Западна Африка има едни от най-ниските суми на финансиране, когато става въпрос за работа в рамките на правата на човека за ЛГБТ. Следователно, една от целите на „Инициатива за равни права“ е да подчертае значението на инвестициите, които трябва да се насочат към правата на човека на ЛГБТ лица в Западна Африка, особено в Нигерия, и по отношение на ролята на Нигерия в правата на човека за ЛГБТ лица в региона, но също така в рамките на целия континент в Африка. Ние сме близки с различни организации, които включват Международния център за застъпничество по правата на здравето, Международният център за репродуктивно здраве и сексуални права, Инициативата за здраве на жените и равните права, Алианс на гей лица и други организации в Нигерия. Считаме се за една от водещите организации за ЛГБТ в англофонска Западна Африка и това може да е резултат от нашия растеж през последните 12 години.

Ще започна с общото законодателство и как изглежда правната среда в Нигерия за ЛГБ лица.

Преди подписването на Закона за забрана на еднополовите бракове през 2014 г. (SSMPA) не е имало системен закон. Хората често забравят това и продължават да мислят, че генезисът на омразата, насилието или

насърчаването на омразата към ЛГБ са започнали през 2014 г., когато този закон беше подписан от бившия президент Гудлък Джонатан [Goodluck Jonathan].

Съществува наказателен кодекс съгласно раздели 284, 405 и 214, 215, 217 както в наказателния съд, така и в някои части на север, където се практикува шариатското право: всички съществуващи закони, които се фокусират върху содомията.

Въпреки че не се фокусират конкретно върху мъжете, те се фокусират върху содомия и всичко останало, свързано с половите актове и аналния секс. Законът вече мълчеше, въпреки че беше закон, наследен от Британската империя, но все още съществуваше. Много хора бяха арестувани и обвинени по този закон, дори не толкова, колкото по Закона за забрана на брак с лица от същия пол.

През 2014 г. президентът на Нигерия подписа закона, който криминализира еднополовите бракове. Начинът, по който те озаглавиха този закон, беше очевидно с цел да криминализира еднополовите бракове. Имаше раздели от този закон, които криминализираха „организация“, „събрание“, „регистрация“ и „събиране“. Имаше раздели от закона, които криминализираха „подпомагане“, „помощ“ и „подкрепа“ и това се отнася до социални организации като „Инициатива за равни права“ и лица като мен. Например за мен, като човек, който работи с „Инициатива за равни права“, това означава, че бих могъл да получа 10 години затвор за работата с ЛГБТ, и бих могъл да получа 14 години за това, че съм гей. Като цяло мога да получа 24 години лишаване от свобода съгласно този закон, ако бъда арестуван и ми бъде повдигнато обвинение по ЗЗБЛСП.

Съществува и въпросът как можете да бъде арестуван някой, който е гей, когато няма ясни доказателства. Това, което е криминализирано в Нигерия - това силно обърква хората - не е идентичността, а е деянието. Самоличността не е инкриминирана, нито в наказателния кодекс, нито в новия закон. Просто деянието е криминализирано и за да бъдете уловени в акта, трябва да е имало нахлуване в личния живот, било то от държавен или от недържавен служител.

Законът също забранява обществото на гей клубовете. Съществуват обаче въпросите „Какво е общество?“, „Какво е клуб?“, „Какво се счита за общество? Е ли това събиране на трима-шестима мъже? Какво се смята за среща?“ В Нигерия има срещи, свиквани само от мъже; има срещи, които се свикват само от жени. Те обикновено се тълкуват погрешно от много от представителите на държавата. Има и въпроси как подобен закон може да се превърне в инструмент в ръцете на представителите на държавата като форма на изнудване.

В рамките на нигерийската полиция има общо разбиране и въпреки че „гаранцията е свободна“ или „полицията е ваш приятел“, някои неща се превръщат в инструменти в ръцете на нигерийската полиция и мисля, че едно от тях е Законът за забрана на еднополовите бракове от 2014 г., при който хората биват арестувани въз основа на подозрения и те са принудени да плащат средно от 200 до 1 000 долара подкупи/гаранции. Работил съм по случаи, при които хората трябваше да платят до 1000 долара гаранция, тъй като все още не са искали техните родители да знаят или не са искали да бъдат публично отхвърлени.

Освен това е общество, в което арестът на мъж гей се разглежда като постижение. Когато полицията арестува гей или лесбийка или бисексуален мъж или жена, те парадират с тях във вестника и по телевизията или правителството пуска изявление, казващо: „Арестувахме група гей мъже“.

Често хората се огъват и плащат за освобождаването си, за да не бъдат обявени. Начинът, по който плащат за освобождаването си, е под различни форми: може да се плаща на полицията; или да се плати за изнудване от хора, които са наясно с вашата сексуална ориентация във вашия район.

Проблем има и със закона: ако сте обвинени по новия закон, всъщност по въпроса може да заседава само висшият съд. Това означава, че всички по-нисши/малки съдилища или съдилища на по-ниска инстанция всъщност не могат да заседават по въпроса, ако бъдете обвинени по ЗЗБЛСП от 2014 г. В случай, че сте обвинени в с обвинения от за сексуални действия, ще бъдете насочени към по-горен съд.

За да разберете как работи нигерийската съдебна система, това означава, че може от пет до десет-единадесет години да не стигнете до изслушване или дори да не получите каквото и да е внимание по вашия случай. Тук

интересна част е, че от всички случаи, които сме документирали от 2014 г. досега нито един човек не е обвинен по този закон.

Този закон обаче е използван като форма на арест, но когато бъдат представени обвиненията, всички те са по наказателния съд. Например, само преди около три седмици, 53 мъже бяха арестувани в Зария, щат Кадуна, за провеждането на парти само за мъже; медиите твърдяха, че това е гей сватба. Делото все още е в съда; разбрахме, че е празненство за рожден ден, с всичките приятели и те бяха обвинени в хомосексуалност, публична неприличност, незаконно събиране и други безсмислени обвинения.

Самото прилагане на закона не се е случвало реално, но това, което видяхме, е реалното прилагане на съществуващите закони, предизвикано от новия закон, подписан от бившия президент. Хората са арестувани и са им повдигнати обвинения по съществуващия наказателен кодекс, а ЛГБТ лицата, които се страхуват да бъдат разкрити пред семействата си, често се поддават на всякакъв вид изнудване от служители на държавата.

Представителите на държавата, от които често се очаква да защитават лица в страната, също са част от хората, които са потвърдили това престъпление. Виждали сме случаи, при които хората се срещат случайно онлайн. Единственото място, където се срещат гейовете или бисексуалните мъже или жени, е чрез социални мрежи и приложения като Grindr, Romeo, Manjam и всички социални мрежи, които често са глобални. Хората отиват на тези уебсайтове и се регистрират, но понякога те не са гей или лесбийки. Те се срещат с хора и ги вкарват в капан, а след това ги изнудват и взимат с измама техните пари и ценности. Повечето пъти тези хора отиват в полицията, за да съобщят, че са били изнудвани. Бихте очаквали, че ако някой е изнудван, полицията трябва да се съсредоточи върху въпроса за изнудването, но за съжаление полицията често обръща случая и се фокусира върху сексуалната ориентация и половата идентичност и вместо това арестува онези, които са дошли да докладват самия случай.

Съществува липса на връзка в начина, по който се отчитат случаите на държавно ниво. Хората не искат да съобщават случаите си в полицията. Те не искат полицията да се включва. Имали сме случаи, в които полицията смята, че да се свържат с правозащитна организация не им е от полза, защото те няма да получат повече пари, а вместо това се свързват със семействата на хората, които са били арестувани, за да получат повече пари от семейството. Семейството често иска да „убие“ случая, защото смятат, че е неудобно за тях и семейството им да имат син или дъщеря, които са гей, бисексуални или лесбийки.

По-голямата част от нарушенията на човешките права, преживени от ЛГБТ лица, се осъществяват както от държавни, така и от недържавни служители, но наблюдаваме увеличение на недържавните служители в Нигерия. Това оказва влияние върху културните и религиозни възгледи, които произтичат от въпросите на сексуалността и ориентацията. Има обща липса и лоши познания за сексуалната ориентация и половата идентичност в Нигерия, което надхвърля проблемите, свързани с правата на ЛГБТ.

Типологията на нарушенията, които наблюдаваме, обхваща разнообразие от изнудване, незаконен арест, мафиотски атаки, нахлуване в личния живот и изтезания, и това са само част от тях. Виждали сме случаи, в които хората са спирани и претърсвани. Тези от вас, които са били в Нигерия, сигурен съм, че сте виждали полиция на улицата в много части на Нигерия, които „спират и претърсват“. Едно от нещата, които полицаите, извършващи „спиране и претърсване“, е, че всъщност те ще влязат в мобилния ви телефон, за да прочетат вашите електронни съобщения или съобщения във входящата поща във Facebook и да прочетат личните ви съобщения в WhatsApp. Ако видят съобщения, свързани с еднополови връзки, бихте били арестувани. Имало е много случаи.

В един момент от 2016 г. трябваше да пишем на главния инспектор на полицията относно непрекъснатия тормоз в търсене на мобилни телефони на гражданите като цяло. Въпреки че главният инспектор даде инструкция, че няма закон, който да изисква полицията да претърсва вашия мобилен телефон, освен ако има полицейска заповед, това всъщност все още се случва. Много хора са били арестувани от полицията само за това, че обикновено проявяват женски украшения публично, може би размахване на ръце

или говорене „като жена“, въпреки че не разбирам как жените говорят или ходят като жени. Един от най-причудливите случаи, които съм виждал, беше случай през 2014 г., когато гей беше арестуван за носене на розово, а полицията му каза, че розовото е предназначено за жени, а не за мъже и следователно, ако носите розово, трябва да сте гей. Това са скритите тенденции на общо повредена система. Независимо дали сме съгласни или не, това е състояние, будещо съжаление, както за ЛГБТ, така и за не-ЛГБТ.

Често може да се натъкнете на хора, които се експлоатират един друг като средство за оцеляване. Винаги чувствам, че полицията експлоатира въпроса за ЛГБТ за пари. Те са отражение на разрушената система на обществото, на хора, за които не са полагани правилните грижи. Те имат лоши заплати, лоша поддръжка и лоша система за социално подпомагане, така че те се превръщат в лешояди и „нападат като лешояди“ гражданите, които трябва да защитават. Виждате отражението на това върху обществото.

Нарушенията възникват или се основават на реалната или предполаганата сексуална ориентация. От всички арестувани хора, нито един от тях не е хванат при деяние. Никога не сме имали случай, в който някой да е бил хванат при сексуален акт, така че често основанието са подозрения, че е гей или лесбийка.

Ако разгледаме типологията на случаите (вижте графичната илюстрация от нашия Доклад от 2016 г. за нарушенията на Правата на човека) можете да видите незаконни заплахи, незаконно задържане, арест. От 2015 г. започнахме да публикуваме Доклад за нарушенията на човешките права на онези, които бяха готови да дойдат да докладват за случаи. Случаите, които виждате, не са отражение на всички случаи в Нигерия, а моментна снимка на случващото се сред докладващите. Много хора често не съобщават за тези случаи.

През 2016 г. получихме случаи от общо 16 щата. Общ 232 лица бяха замесени в нарушенията, 152 случая, а по отношение на пола имахме 28 жени и 129 мъже. Хората често ме питат защо въпросите на бисексуалните жени или лесбийките често премълчават в Нигерия и се научава повече за въпросите на гей мъжете. Мисля, че трябва да осъзнаем културата на мълчанието и как жените са репресирани в нигерийското общество. Да си жена вече е проблем; да бъдеш лесбийка е втори проблем, с който трябва да се занимаваш в държава като Нигерия. Жените често са изправени пред много по-голям натиск за брак, отколкото мъжете, а жените се считат за второстепенни спрямо мъжете. В допълнение, много лесбийки в Нигерия просто биха предпочели да мълчат, защото са свикнали с култура на мълчание, да не говорят, затова често се женят за партньора си и просто остават във всяка връзка, която все още искат да продължат.

Виждате също така, че от всички случаи, които документирахме, имахме само 37 представители на държавата, 107 недържавни представители и 16 както с представители на държавата, така и с недържавни представители. Много недържавни представители бяха само случаи, които бяха докладвани в района: например имате съсед, който е любопитен, много подозрителен към всеки човек, който влиза. Това също е въпрос на класа, на икономическата мощ. Ако имате ресурсите да живеете в район, в който можете да се чувствате сигурни до степен да може да се чувствате добре, но в действителност колко гей мъже или лесбийки или бисексуални мъже или жени имат такъв вид ресурси? Те са част от система, която вече е разбита. Хората нямат ресурси, така че това е и реалността на това, което виждаме всеки ден.

Настаняването е общ проблем за всички, колкото е и за ЛГБТ човек. Когато имате ЛГБТ човек, който е изхвърлен от къщата си от семейството си, човекът е на улицата като всяко друго дете, живеещо на улицата, но това, което не бива да забравяме, е, че основната цел, причината да са на улицата, е тяхната сексуална ориентация. Може да са били нападнати поради сексуалната им ориентация.

Насилието и нарушенията са реалност за много хора в Нигерия, но не бива да забравяме, че причината, поради която ЛГБТ хората са изложени на насилие, е резултат от тяхната сексуална ориентация и

полова идентичност. Това е много важно, така че винаги, когато се натъкнем на тези случаи, трябва да знаете, че те не са част от нормалното насилие, което е често срещано в страната.

Тази [илюстрация] ви дава състоянията, в които сме виждали случаите [Абия, Абуджа, Аква Ибом, Анамбра, Байелса, Бенуе, Делта, Ебони, Едо, Енугу, Имо, Лагос, Насарауа, Ривърс, Ойо, Огун, Плато] . Най-интересната част е, че от всички нарушения, които са документирани публично, в Юга продължава да бъде много висок броят на нарушенията и има много неща, които водят до това, особено в щат Ривърс. Щатът Ривърс е доста променлив, не само заради ЛГБТ хората, но и защото това е и среда, която е изправена пред много вълнения в политически план. Постоянно виждате един или друг проблем, който се случва в щат Ривърс. В щат Ривърс има много драми. Насилието е високо и виждате отражението от това върху ЛГБТ хората. Виждали сме много документирани случаи на насилие над ЛГБТ лица в щата Ривърс.

Всички споменати щати са щати, в които хората са ни съобщавали случаи: Южен 5, Северен централен 4, Югоизточен 5 и Югозападен 3. По някаква причина Югозападните щати често регистрират най-ниската форма на нарушения. Мисля, че това е резултат от търговията, която продължава в рамките на този щат, и това, че е бизнес център за Западна Африка и за много неща в страната. Той е доста развит търговски в сравнение с други държави в рамките на страната в Югоизтока, Южния централен и Южната част. Ако погледнете числата, щат Ривърс има 40, най-високият брой от всички щати.

Не съм сигурен дали все още можете да намерите видеото онлайн, но веднага след подписването на закона през 2014 г. двама мъже бяха хванати в щат Ривърс и бяха заставени да правят секс публично, бяха заснети и този видеоклип се разпространява из Нигерия. Това е незначителен пример за случаите, които срещате в щат Ривърс, където хората са излагани публично и записвани, а видеоклиповете се разпространяват в цялата страна.

Обществено възприятие и дискриминация. Поведението от страна на представители на държавата и недържавни представители остава враждебно спрямо ЛГБТ лица. Това се отразява чрез нарушения на правата на човека, документирани от ЛГБТ организации. Както казах, доста от случаите са случаи, в които никой не е хванат по време на акт. Никога не сме имали случай, в които полицията да е излязла публично или някой да е казал: „Аз бях хванат по време на акт“. Всичко се основава на възприятие.

ЛГБТ лицата са били обект на тормоз от хора и от семействата си, но е имало и случаи, в които самите членове на семейството са изнудвали хора в семейството си, защото са знаели, че са гей или са подозирали, че са гей. Често това е инициатива за търговска печалба: „Няма да казвам на никого, но трябва да ми платите еквивалент на
500 долара и никой няма да чуе за това“ или имат нещо, с което изнудват члена на семейството си. Следователно има много търговски транзакции, които продължават в резултат на това, че не са прекратени. Хората се страхуват да не бъдат изгонени, когато не са готови, не защото не искат да бъдат разкрити публично, и не защото не искат да се обявят публично пред семейството си. Те обаче се страхуват от социалните последствия, с които ще трябва да се сблъскат в семейството си, защото когато семейството, което трябва да служи като система за незабавна подкрепа, ви провали, вие не можете да разчитате на обществото или на самата система, така че това става проблем. Следователно хората се сблъскват с три слоя проблеми: семейството ще ви предаде, обществото ще ви предаде, и системата, държавата, ще ви предаде.

Политическите представители и политиците, които биха могли да създадат благоприятна среда за ЛГБТ лица, продължават да бъдат хората, които биха видели въпроса за хомосексуалността като инструмент за политическа изгода. Можете да чуете за въпроса за хомосексуалността от правителствените агенции само около времето за изборите.

Значението на сексуалността за политически печалби и за избори - сега сме само на две години след поредните избори в Нигерия и започнахме да виждаме много правителствени

служителите да правят изявления за хомосексуалността, защото за съжаление това е единственото нещо, за което изглежда, че всеки нигериец е съгласен в Нигерия. Мисля, че политическата класа използва неща, за да разсее хората, а хомосексуалността е едно от тях. Ето защо имате политици или хора, които търсят политическа длъжност, които използват въпроса за хомосексуалността като обещание в своята кампания, казвайки: „Ще изкореня хомосексуалните. Ще се справя с всички некултурни и с неща, които не са част от нашата култура.“ Не мисля, че трябва да подчертавам как на африканския континент въпросът за сексуалността, по-специално хомосексуалността, се разглежда като внесен от запад. Мисля, че Нигерия е една от страните, които разглеждат този въпрос така, но също така не трябва да забравяме ролята, която западните религиозни органи, независимо дали са от Европа или от Северна Америка, играят в този наратив и инвестицията, която те влагат в подчертаването на такъв наратив в страни като Нигерия, Уганда и други места.

Наскоро влязохме в партньорство с NOIPoll, дружество за социологически изследвания. Те започнаха самостоятелно да провеждат анкети около въпроса за ЛГБТИ права. Всъщност те започнаха с еднополовите бракове през 2013 г., но ние почувствахме, че е добре да ги ангажираме и структурираме въпросите отвъд само еднополовите бракове, защото ние вярваме и разбрахме, че еднополовите бракове всъщност не са проблемът. Това, което тепърва ще обсъждаме, е способността на хората да бъдат човечни и да се наслаждават на свободната си човечност, без да имат ограничения в резултат на сексуална ориентация.

Ние наехме NOIPoll през 2015 г. и след това отново през 2017 г. Докладът за 2015 г. може да бъде намерен на нашия уебсайт или можете просто да потърсите в Google „NOIPoll LGBT Survey“[5]. В доклада за 2017 г., който беше публикуван на 17ти май само 13% от анкетираните нигерийци заявиха, че ще приемат член на семейството да бъде хомосексуален в сравнение с 11% през 2015 г. През 2015 г. имахме 11%, казващи, че ще приемат членове на семейството, които са хомосексуалисти, но това се повиши с малко до 13%. Все пак е жалко, че в страна от 18 милиона само 13% биха приели член на семейството, което е гей. Можете да го разгледате по пол в цялата страна, възрастова група и геополитическа зона.

Сред анкетираните нигерийци 39% са приели, че лесбийките, гейовете и бисексуалните нигерийци имат равни права на обществено здравеопазване, жилищно настаняване и образование, което е 9% увеличение спрямо 2015 г., когато е било 30%. Това е ясен начин да се разбере как се възприемат въпросите на правата на човека, когато става въпрос за ЛГБТ. Искрено се чувствам доста разочарован, когато трябва да обсъждаме общественото здраве, достъпа до жилища, образованието и човешките права на обикновения гражданин. Това показва, че много нигерийци смятат, че ЛГБТ хората нямат права на тези неща.

В докладите, които можете да изтеглите от уебсайта, 90% от нигерийците смятат, че Нигерия би била на по-добро място без ЛГБТ хора, което също беше отражение на по-дълбоката липса на знания, защото ЛГБТ хората не са тези, които създават лоши пътища, лоша икономика, източване на публични средства. Това показва как проблемът с хомосексуалността и сексуалната идентичност продължава да бъде инструмент за политическа печалба в Нигерия.

Възприятие: ЛГБТ лица са постоянно арестувани от полицията. Доклади от ЛГБТ организации и медии показват това. Често арестът се основава на предполагана сексуална ориентация, в зависимост от ареста и къде се случва. По много причини това се случва много в град като Лагос, където често се случва хора да плащат собствената си гаранция, защото това е търговски град. Полицията в Лагос е много комерсиална и те го правят извън закона, харесвам ги заради това. След като сте арестувани като гей, всичко, което ви казват, е: „Колко имате? Искате ли да отидем на съд?“ Те знаят, че не искате да отидете на съд; те са много ясни. Те знаят от какво се страхувате. Те знаят нещата, които ви вълнуват, така че ви питат: „Да изгладим

[5] TIERS, Проучване за възприемането на хомосексуалността в Нигерия, 5 май 2014 г. (http://theinitiativeforequalrights.org/survey-on-homosexuality-perception-in-nigeria/).

това. С радост мога да говоря с шефа си, който ще направи нещо по въпроса“. Така че започвате преговори.

Спомням си, че говорих по телефона с полицай и преговаряхме за освобождаването на млад мъж, мисля, че на 21 или 22 години и слязохме от 200 000 найра до едва 35 000 найра. Договорих 35 000 найра и те го последваха до банкомата, изчакаха го да изтегли парите и да ги плати и го пуснаха. Така че сцената тук е тази: въпреки че току-що е приключил да им плаща на това кръстовище тук, има възможност до момента, когато стигне до друго кръстовище, някой друг да го арестува и да поиска да плати друга сума пари - така момчето трябваше да плаща два пъти за един ден в различни райони, един от континенталната част и един от високопланинския район, две различни суми. Едната сума беше еквивалент на 200 долара; другата беше еквивалент на 120 долара. Това се случва непрекъснато и хората са наясно с това и със сигурност са се подготвили за това.

Онези, които не могат да направят нищо или нямат на кого да се обадят, нямат кой да плати за тях или нямат никакви средства, това са случаите, които в крайна сметка виждате, че отива на съд, защото тогава полицията би искала да ви изложи на показ и иска да направи публична демонстрация от тях.

Много от арестите не стигат до обвинение по ЗЗБЛСП 2014. В много случаи, на които се натъкваме, борбата и страхът са отвъд ЗЗБЛСП, който беше подписан през 2014 г. Като гей човек преди закона се страхувах за пространството, в което живея. Дори след подписването на закона се страхувам за пространството, в което живея, така че за много ЛГБТ лица страхът надминава закона и реалността на закона. Това е по-скоро социален, културен и свързан с обществото въпрос за това как се възприемате в обществото.

Едно от нещата, които също виждате, е арестът и как това създава заглавия в новините, като ареста, който вече споменах - на 53 мъже, арестувани за предполагаем гей брак. Проблемът на северните щати е, че около 12 щата практикуват законите на шариата, но така се случи, че този конкретен случай не беше отнесен към шариатския съд. В момента имаме адвокат, който работи по случая. Те проведоха първото съдебно заседание. Те проведоха второто съдебно заседание и сега отложиха друго заседание. Интересната част е, че много от арестуваните са момчета на възраст между 18 и 22 години и всеки, който някога е бил в северен щат, знае, че това е голям срам за момчетата от север. Спомням си, че на последното заседание те бяха в съдебните помещения, но не искаха да се явят в съда, защото не искаха да бъдат идентифицирани. Толкова се срамуваха и се страхуваха какво ще им направят хората.

Едно от най-лошите преживявания на север беше в Баучи. Това беше случаят с мъжете от Баучи през 2006 г. или някъде там, когато излязохме от съда в щата Баучи и буквално по нас бяха хвърляни камъни от граждани и съседи, живеещи в района на съда. Така че имате и въпроса, че когато хората са арестувани на север, много адвокати не искат да се заемат с делото, защото се страхуват от атаките, които биха могли да бъдат насочени към тях като адвокати. Те са насочени към адвокатите на гей хората и адвокатите, защитаващи хомосексуалността. Съотношението на адвокатите към населението на север е доста ниско в сравнение с това на юг, югозапад и най-южните части. Много адвокати, които работят на север, не биха искали да се занимават с толкова чувствителни дела, когато имат по-големи дела, в които печелят повече пари или които могат да им дадат повече реклама.

Проверка на искове. Често сме имали имейли или контакти от ЛГБТ хора, търсещи убежище в страни от цяла Европа, а за много от тези, които са се свързали с нас, е много трудно да се определи нивото на риск, с който се сблъскват. Аз лично не мога да определя нивото им на риск. Реалността за ЛГБТ лицата в Нигерия се различава от човек до човек и често хората разказват за опита си, че трябва да докажат, че са гей, дори в страни в Европа.

Няма начин някой да докаже, че е гей, освен ако има сексуален контакт с човека. Дори това всъщност не казва, че този индивид е гей. Има множество сложни неща, които хората трябва да докажат, ако са лица, търсещи убежище. Сега, за гей

мъж, който живее в определени райони на Нигерия, вашата реалност може да е различна. Ще дам ясен пример. Като гей мъж, живеещ в Бенин, забелязах, че щатът Бенин е доста променлив спрямо хомосексуалистите. В момента имаме две дела в съда в Бенин. Едно от делата включва шестима млади мъже, които са докладвани от съседите си „Как могат да живеят шестима мъже в един апартамент?“. Другото беше за две момчета, за които се подозираше, че се срещат. Тези два случая в момента продължават в Бенин.

Когато хората имат възможност да напуснат Нигерия и искат да искат убежище, тези хора трябва постоянно да доказват нивото си на риск, нивото си на сексуалност и колко е страшно да се върнат у дома. Знам, че има много хора, които се чудят: „Има организации като „Инициатива за равни права“; хората често казват „Ти си там. Ти живееш там. Защо не те нападнаха?“.

Въпреки това, не можете да използвате *моята* реалност като гей човек, за да съдите за реалността на много други хора. Преди да започна да се занимавам с ЛГБТ активизъм, имах история в мениджмънта, така че вече имах определено ниво на икономическа сила. Важно е също така да се разбере, че за мен, живеещ в Нигерия, има много ресурси, които отиват за осигуряването на моята лична безопасност. Не мога да живея в къща, която няма 24-часова охрана. Ако се разгледа икономическото положение на Нигерия, колко ЛГБ хора могат да си позволят да живеят в такъв вид зона? Живея в предполагаемо висококласен район в Лагос, живея в Лекки и имам охрана в моя комплекс, която е част от договора за наем. Вероятно един на всеки десет гей мъже има такава възможност или лукса да живее така. Все пак, живеейки в Лекки, аз все още съм подложен на някои заплахи за сигурността. Това не гарантира напълно моята безопасност. Между октомври миналата година и миналия месец получавам заплахи по имейл веднъж на ден от имейл адрес, който не познавам. Имейл съобщението винаги е: „Надяваме се, че имате виза за излизане от Нигерия, защото когато започнем с вас, няма да знаете какво ви е достигнало“.

Получавайки такива заплахи, си представям, че искам убежище в дадена държава и трябва (1) да докажа моята сексуалност, но също така трябва да (2) да докажа, че тези имейли са дошли от неизвестен източник. Това е лицемерна система - това, че живеете там, не означава, че хората не ви подозират или не проверяват колко посетители идват в къщата ви. Те виждат колко посетители мъже или жени приемате. Те чуват всеки звук в къщата ви, разговорите и нещата, които се случват във вашата къща. Богат или беден, нивото на риск все още е високо, което означава, че гей човек може да бъде линчуван, в зависимост от района, в който се намира.

Проверка на исканията: Един от най-добрите методи за ЛГБТ лица, кандидатстващи за убежище, е да представят писмо от местна, доверена ЛГБТ организация. Правихме това много пъти за хора, които са се обърнали към нас и ние предоставяме не само това писмо, защото смятаме, че те са ЛГБТ, ние също правим проверка на миналото им. Едно нещо, което искам да поясня е, че колкото и да се грижа за ЛГБТ лица, които са застрашени, трябва да помним също, че има хетеросексуални хора, които биха искали да използват тази възможност като средство за интеграция в рамките на европейската система, което е реалност. Това не означава, че всеки, когото срещнете, който иска да търси убежище, е хетеросексуален и се преструва на гей, и че трябва да докаже своята сексуална ориентация.

Едно от нещата, които можете да направите, е да се свържете с организацията на местно ниво и те могат да ви помогнат да разберете, да направите проверка на фактите и да проследите тяхното минало. Колкото и да сте дискретен като гей човек, ще има един човек, на когото сте се доверили в Нигерия. Този човек може да бъде от семейството, този човек може да бъде приятел, този човек може да бъде всеки. Обикновено, когато хората се свържат с нас, ние казваме: „Има ли някого, с когото можем да разговаряме на местно ниво?“, и говорим с тях, разбираме кой ги познава в тяхната мрежа от приятели, опитваме се да проверим. Поради това каква е Нигерия, има малки джобове или кръгове от ЛГБТ хора. Хората формират малки клики и приятелства като форма на ангажиране и просто да са част от група, за да имат чувство за принадлежност в рамките на обществото, така че винаги ще има един човек, който да провери твърдението ви.

Позволете ми също да поясня, че бихте попаднали на случаи, в които хората не са преживели физическо насилие, но това не означава, че не са преживели други форми на насилие. Физическото насилие не е единственото нещо, което може да направи живота в Нигерия опасен за ЛГБТ хората. Достатъчен е само страхът да разбереш, че не си приет в обществото. Фактът, че особено за немъжествените гей мъже, постоянно трябва да се представят като мъжествени, за да не се сблъскат с никаква социална злоупотреба или физическо нападение, представлява достатъчно емоционално и психическо насилие. Хората се справят с въпроса за манталитета по различен начин един спрямо друг: някои хора имат силата и парите да бъдат спокойни; други хора ги нямат.

Системата за подкрепа на семейството е едно от нещата, които хората често имат в Нигерия. Семействата се притесняват за собствените си деца и с какво биха се сблъскали; те биха предпочели детето да не е гей, така че да не трябва да преминава през публично унижение и да не трябва те самите да преминават през това.

Връщането в Нигерия за ЛГБТ хора, които търсят убежище - страхът да се върнат на място, което са напуснали, защото е било опасно, е достатъчен, за да не искат да се върнат. Често съм виждал онлайн кампании, при които хората призовават хората да не бъдат депортирани. Трябва да осъзнаем, че колкото повече продължава обществена кампания хората да не бъдат депортирани, на толкова по-голям риск ги излагаме, когато се връщат у дома. След като нечия снимка вече е онлайн, тя е навсякъде в медиите. Как очаквате такъв човек да се върне у дома? Как очаквате те да бъдат в безопасност в подобна среда?

Онлайн можете да намерите случая, наречен Чибуихе Оби [Chibuihe Obi], момче, което беше отвлечено преди около седмица-две, само защото е писало за реалността на гей хората в Нигерия. Не беше отвлечен заради това, че е гей. То не беше отвлечено, защото беше хванат „по време на акт“. То беше отвлечено, защото е писало в онлайн списание какво означава да си гей в Нигерия.

Похитителят похити страницата му във Фейсбук и изпрати съобщения до всички в списъка си с контакти, искайки пари, откуп. Накрая то бе освободено късно през нощта в понеделник. В случай като този на отвлеченото момче, чийто случай е навсякъде в новините, на Линда Икеджи [Linda Ikeji], БеллаНаиджа [BellaNaija]..., всички основни новини, той трябва да има възможност да се премести в чужбина. Травмата, преживяването да бъде задържан в продължение на три дни, е достатъчна причина да не иска да се върне у дома и това е реалност за него. Той може да не се страхува, че когато се върне, ще бъде нападнат, но все пак живее в тази реалност да е нападнат и това е достатъчно оправдание, че не иска да се върне у дома.

В момента той е в убежище. Той ще остане там през следващите 2-3 месеца, но всичко, което казва, е „Просто искам да изляза. Не се чувствам в безопасност. Моята снимка е навсякъде. Хората видяха снимката ми. Бих могъл да бъда нападнат навсякъде“. Тези неща са валидни.

Виждаме хора, чиито снимки вече са пуснати онлайн, публикувани в онлайн медии. Виждаме, че всички те изпитват един и същи страх и просто се чувстват в опасност, ако са в тази среда. Често, когато сте депортирани в държава като Нигерия, трябва да имате местно лице за контакт, което ще ви помогне, да говорите с хората, свързани с имиграция... И така, веднага след като кацнете, някой отива до входа и ви взема.

Без това да е налично, след като бъдете депортирани, ще бъдете предадени на служителя по имиграцията, който иска да разбере защо сте били депортирани, какво се е случило, защо сте търсили убежище и много други въпроси. В момента, в който се установи, че причината за търсенето на убежище е въпросът на сексуалната ориентация, вие бихте били публично унизени. Бихте били жертви на злоупотреби и голяма част от злоупотребите вероятно не са нещо, което достига до медиите, но дори само насилването от имиграционен служител е достатъчно. Това е опит от първа ръка, който получавате в страна, в която вече имате представа, че не искате да се връщате.

Важно е също така да осъзнаете, че от всички ЛГБТ случаи, които ще видите, не всички са изправени пред непосредствено нападение или заплаха. Има и хора, които просто са уморени от икономическата

ситуация като гей човек, уморен от средата, уморен да живее в страна, в която не може да бъде себе си. Само въз основа на тази причина те просто искат да се преместят.

Имам много приятели, които отидоха да получат магистърска степен в Англия и други части на света, като САЩ и Канада, и след като са получили магистърската си степен, те имат опит в живота в страна, в която хората разпознават вашата човешка същност, така че те не искат да се връщат у дома. Те са щастливи да живеят в общество, в държава, година или две, където се чувстват сигурни и спокойни и където не им напомнят постоянно за сексуалната им ориентация.

Това е място, където сексуалната ви ориентация не е инструмент за изнудване или принуда, така че те биха искали да живеят там, след като са прекарали там две или три години. Следователно понякога виждате и тези реалности на хора, които просто искат да напуснат Нигерия с тази цел и които не искат да се върнат обратно, така че това не е само защото са под непосредствена заплаха.

Всичко това са валидни страхове, които трябва да признаем и трябва да уважаваме. Няма правилен или грешен начин да бъдеш гей. Няма начин да покажете нивото на заплахата, на която сте изложени. Няма начин да докажете, че ако се върнете, ще бъдете убит. Няма начин да се докаже което и да е от тези неща. Всички обаче са валидни.

Можем да оценяваме случаите на всички хора, за всеки отделен случай и да разберем откъде идват и какво е положението им у дома. Мисля, че реалността на хората, които се връщат, не е далеч от тази на хората, които са върнати заради трафик на хора и подобни. Те нямат към какво да се връщат, особено тези, които са в системата от година или две. Те са напуснали Нигерия. Те са напуснали работата и семейството си.

Когато се върнат в Нигерия, те се връщат към нищо. Те са на улицата и стават изключително уязвими. Връщането на хората трябва да се извърши много внимателно и след като може да бъде проучена цялата ситуация.

Можете да помогнете за ограничаването на това колко хора са върнати обратно у дома и са се сблъскали с по-нататъшни социални предразсъдъци като просто се свържете с местните организации или като ги накарате сами да са свържат с местна организация. Тези местни организации могат да им дадат писмо-препоръка въз основа на констатациите и събраната информация.

Травмата е едно от нещата, с които се сблъскват повечето ЛГБТ хора. Хората ме питат как аз самият съм преживял травмата, след като съм живял в Нигерия, и често им казвам: „Това е единственият вариант, който имам. От време на време трябва да излизам извън града“. Тази реалност не е реалността на средностатистически нигериец.

Мнозина са заседнали в Нигерия, като се занимават със семейството; особено за гей мъжете, които често се считат за глава на семейството, в почти всички културни контексти в Нигерия. Има натиск да се грижиш за членовете на семейството си, да се ожениш. Има много натиск, с който се сблъскват от дома.

След това идва натискът, свързан с това, че са гей. Трябва да се сблъскат с този натиск по време на работа - от колеги, които се чудят защо на 35 години не са женени. Трябва да се сблъскат с натиска на съседи, които си мислят: „Защо необвързан мъж живее в апартамент с 2 или 3 спални и не е женен?“ Трябва да се сблъскате с натиска на хора в квартала, които виждат само мъже или които смятат, че изглеждате твърде момичешки или че сте твърде мъжествен, ако сте жена. Всичко това са много валидни причини хората да искат да търсят безопасност.

И накрая, ако рискът е достатъчно висок, през повечето време човекът, който се връща у дома, не е в безопасност, така че трябва да знаем от какво бягат хората. Ако някой бяга от нападение, връщането им у дома не е безопасно. Но те може би бягат от семейния натиск - като случая с 27-годишното момиче, което щеше да бъде омъжено в уговорен брак. Семейството ѝ подозираше, че е лесбийка и се опита да я омъжи, но тя не искаше

да се омъжва. Тя се премести в чужбина и кандидатства за убежище в Белгия, където мотивите ѝ не бяха достатъчни, тъй като „тя не е изправена пред никаква заплаха“. Лицата, вземащи решения в ЕС, трябва да осъзнаят, че не само защитниците на правата на човека са изправени пред рискове, като работят върху ЛГБТ въпроси. ЛГБТ хората са изправени пред същите рискове само заради това, че са в Нигерия.

Дискусия

[Въпрос] Възможно ли е „Инициатива за равни права“ да бъде на летище Лагос, за да посреща върналите се неполучили убежище?

[Маканджуола] Това е невъзможно, тъй като организация като „Инициатива за равни права“ дори не трябва да работи в Нигерия според ЗЗБЛСП. Как можем дори да работим с правителството, за да гарантираме, че върнатите се интегрират напълно в обществото? Трудно е.

[Въпрос] Имам въпрос относно случая „Зария“. Последното, което прочетох, беше, че все още има четирима мъже, които са изправени пред наказателно преследване. Просто се чудех дали можете да ни информирате за това.

[Маканджуола] Случаят със Зария: първоначалният арест беше на 115 души, но от 115-те, само 53 мъже не можаха да си платят на полицията. Тези 53 бяха тези, които първоначално бяха хванати, но в момента от 53-те, броят на тези, които не са успели да излязат, е 15. Едно от нещата, които нашите адвокати решиха да направят, е вместо да чакаме и да удължим процеса за тези 53, да започне съдебното производство на 15-те, които не успяхме да измъкнем всички заедно, за да не се налага да удължаваме делото.

[Въпрос] когато бях в Нигерия преди няколко месеца, говорих с „Хартланд Алайънс“ [Heartland Alliance] и те казаха, че е доста често срещана практика, особено на север, е мъжете да се събират на подобни събирания и общия термин е „Аджо [Ajoh]“? Вярно ли е?

[Маканджуола] Да, на север е обичайна практика мъжете да се събират сами, а жените да се събират сами, и е обичайна практика тези видове арести да се случват. Едно от нещата, които обаче *не* бихте видели, е хора от север да имат привилегията и възможността да отидат в чужбина и да търсят убежище. Мисля, че това се дължи на сложен брой неща като цяло: образование, околна среда, достъп до тази информация и т.н. Много пъти виждате хора от Южния регион, Югоизток и Югозапад, които имат възможност да отидат в чужбина, за да учат или да търсят убежище, но съм попадал на много малко хора от север, които търсят убежище на основание сексуална ориентация и полова идентичност.

И накрая, културата на мълчание около въпроса за сексуалността е много по-екстремна на север, въпреки реалностите, които виждаме на север. Това е нещо, за което не трябва да говорите и да не споменавате никога. Така че, дори когато сте били хванати или има слух, който се разпространява, никой не може да говори за това.

[Въпрос] Благодаря ви, че подчертахте как ЛГБТ хората, които не са изложени на непосредствен риск, често имат много основателни причини да не са склонни да се върнат в Нигерия. Чудя се обаче дали всички ЛГБТ, които искат убежище, са напълно наясно с легитимния характер на своите страхове, тъй като моето впечатление е, че някои хора с различна сексуална ориентация или полова идентичност са тласкани от логиката на системата за убежище към това донякъде да прекаляват и може би да измислят някои инциденти със сигурността, които в крайна сметка се оказват не напълно убедителни, създавайки неоправдани съмнения относно причината им да заминат.

Имате ли някакви съвети по въпроса за проучване отвъд и над непосредствената причина за заминаването и можете ли да ни дадете някои съвети относно най-добрите техники за интервю, които трябва да се прилагат по отношение на подалите молби от Нигерия, търсещи убежище на тази основа.

[Маканджуола] От досегашния опит със случаи на хора, които съм срещал, съда, че съществува идеология, че ако нямаш много симпатична история или такава, свързана с много насилие, която да разкажеш, често хората не разказват

пълната история, само за да можете да им повярвате. Те могат да видят, че има съмнение, че не им вярвате, че им нямате доверие.

Трябва да създадем система за хората, които предават посланието, че не е нужно да сте изпитвали физическо насилие, за да търсите убежище. Тогава хората може да са честни, когато подават молба за убежище. Много от случаите, които виждате, са почти по едно и също клише: „Бях бит, съседът ми знаеше...“, защото смятат, че това е единствената история, която е „продаваема“ за убежище. След като можете да им изясните от самото начало, че не е необходимо да са преживявали физическо нападение или физическо насилие, за да подадат молба за убежище, че те могат да имат друга причина да не се чувстват в безопасност, независимо дали става дума за словесно насилие, косвено и по много други начини, хората биха били честни. Решението да се определи дали те са [отговарящи на условията] е валидно. То идва с различни обосновки.

Чувствам, че трябва да дадем на хората възможността да бъдат честни - и единственият начин да направим това е като не съдим бързо - дори когато няма доказателства за кръвопролития, няма доказателства за писма, съдържащи омраза, няма доказателства за телефонни обаждания. Хората биха направили всичко, само за да докажат това, и биха използвали всички средства, за да дадат това доказателство, само за да докажат, че не са в безопасност. Това не е полезно в много случаи, на които се натъквате, защото може да пропуснете хора, които всъщност преживяват много травматично преживяване в дома си от семейството си и които смятат, че понеже травматичното им преживяване не е валидно за вас, те трябва да лъжат. Понякога травматичното преживяване е дори по-опасно от физическото насилие, което хората изразяват.

[Въпрос] Смятате ли, че нивото на образование влияе върху капацитета да споделя травмата си с интервюиращия по време на интервюто?

[Маканджуола] Да, нивото на образование може да влияе, но също така чувствам, че за хората, които търсят убежище въз основа на сексуалната си ориентация, първо трябва да знаете откъде идват. Те идват с мисленето „Аз ще бъда осъждан. Ще бъда тормозен“. Това е единственото, което са познавали, което са преживявали през живота си. Така че те не ви се доверяват и може да смятат, че може би не разбирате травмата.

Има и мрежа от хора, които споделят опит, така че когато бъде предоставено убежище, другите биха попитали „Каква история си дал? Защо беше дадено убежище?“ и отговорът ще бъде: „Ето какво трябваше да кажа“. Тогава кандидатстващите биха си помислили: „Но аз нямам такива преживявания. Никога не съм бил бит; никога не съм бил унижаван публично. Семейството ми ме подлага на всякакъв натиск и травматични преживявания у дома“. Следователно те вече имат схващане, че ако не разкажат [на интервюиращия] за такъв вид преживявания, няма да им се повярва. Много е важно да разберете откъде идват, особено тези, които търсят убежище веднага щом пристигнат. Те са свежи и току-що са излезли от система, среда и културно пространство, където са постоянно тормозени и отхвърлени и смятат, че няма да бъдете по-различни от хората, които виждат всеки ден. Ще отнеме време, за да се изгради култура на доверие с тези отделни случаи. Мисля, че в този процес [властите] смятат, че хората не са честни. Трябва да им дадем шанс просто да си отделят време и да им съобщим, че няма причина да лъжат за насилието; също така да уверим, че отсъствието на насилие не означава, че тяхната молба ще бъде отхвърлена.

И накрая, основната причина, поради която хората понякога не споделят травматичното си преживяване е, че се страхуват да не бъдат върнати в Нигерия. Те смятат, че травматичното преживяване не е достатъчно за получаване на убежище. Разбирането на убежището в Нигерия е, че трябва да бъдете подложени на физическо нападение, за да поискате убежище. Ето защо почти всички искания са заради физическо нападение и насилие. ЛГБТ хората идват с това разбиране, че трябва да кажат, че са били нападнати физически.

[Въпрос] Според мен Лагос е много космополитен град в сравнение с останалата част от Нигерия, така че вярвам, че има хиляди хора, които са хомосексуални, лесбийки, бисексуални и т.н.

Има ли нещо като ъндърграунд среда в Лагос, където ЛГБТ хората да се срещат?

[Маканджуола] Имаше много ъндърграунд места в Лагос. Спомням си, когато за първи път разкрих, че съм гей мъж, имаше места, където хората ходят и прекарват времето си и имаше конкретно гей зони, гей клубове или гей терени. Нямаше обаче знаци, нямаше обява. Нямаше нищо. Говоря за началото на 2000-те, 2002-2003 г. През тези години нямаше толкова насилие като това, което наблюдаваме сега. Сега хората прекарват време предимно в частните си къщи. Мога да поканя десет, петнадесет или двадесет приятели в къщата си, за да направим малко парти, в сравнение с преди четири до шест години, когато имаше множество клубове. Някои от тях бяха специално гей клубове; те бяха много гостоприемни за гей хора. Един от тях беше Калиенте. Те наистина бяха близо до планината. Бяха доста гостоприемни към гей хора, но някак се случи нещо и станаха много враждебно настроени към гей хората. Бих свързал това със Закона за забраната, който беше подписан през 2014 г., защото никой не искаше да бъде хванат. Когато законът беше подписан, всички се страхуваха да не бъдат хванати и бити, така че хората буквално се сегрегираха. Те не искаха да се виждат с гей човек или да се вижда, че гей хората покровителстват бизнеса им. Следователно, налице е това: повече нелегални дейности, но много координирани. Днес хората използват Grindr или Manjam и всички социални сайтове. Ставате приятели с някои от тях; и просто срещате небрежно някои от тях и след това продължавате, но щом приятелите ти са там, ти си свързан с подземна мрежа и ставате приятели. Това са видовете партита, които виждате, че се случват, много, много частни и дискретни.

[Въпрос] Само допълнителен въпрос по същата тема. Някои изследвания за Уганда показват случаи, при които **членовете на полицията са използвали Grindr** или някои от тези социални медии **да примамват и потенциално идентифицират хората** които може да са „различни“ лица и след това да ги арестуват. Виждали ли сте подобни инциденти или случаи в Нигерия?

[Маканджуола] Да, виждали сме, но това не е толкова голям проблем, колкото в Уганда. Това, което виждаме в по-голяма степен в Нигерия, са недържавни представители или лица, които използват тези методи, за да изнудват хората и след това да ги дебнат. Регистрирате се например в Grindr и разговаряте с някого, защото се предполага, че всеки, който влиза в Grindr или Manjam, всъщност е гей, лесбийка или бисексуален. Ето защо хората отиват на среща и след това осъзнават, че всъщност са създадени. Биват пребити, средствата им се събират, съблъчани са голи, а понякога дори и са изнасилвани. Имахме случай на лесбийка жена, която беше изнасилена от седем различни мъже в един ден. Хората могат да докладват или могат да продължат с живота си. Една от ситуациите със сигурността, която стига до хората, е когато в къщите им идват хора или те отиват при тях. В конфликтна зона нивото на риска е различно, когато пътувате към тях, и особено в район, който не познавате или където няма никого, когото да познавате.

[Въпрос] Хората от организациите на гражданското общество ми казват, че повечето гей хора в своите градове са повече или по-малко ограничени до асоциация. **Мислите ли, че в Лагос „Инициативата за равни права“ и другите могат да достигнат до повечето хора от гей общността или достигат само до някои от тях?**

[Маканджуола] Мисля, че проблемът е точно както във всяка друга част на света, ако сте в град като Лондон, Брюксел и където и да е. Така или иначе нямате структурирана система: никога няма да се свържете с гей човек, не защото не искате да се свържете с тях, а защото никой не ходи по улиците на града, носейки знак „Аз съм гей“ на главата си, така че няма как да разберете кой е гей, освен чрез медийни услуги. В Лагос има население от 20 милиона, а скрити има много гей хора. Много гей и бисексуални хора са женени. Имам приятели, които никога не биха ходили на партита наистина публично, защото в момента, в който бъдат видени публично, хората могат да съберат един или двама души и да кажат, че може да са или е вероятно да са гей. Има много хора, които се крият. Когато говорят с хора в асоциации като моята или друга, това, което те биха искали главно, са презервативи, лубриканти и т.н. и не биха дошли в офиса ви, за да ги получат, така че трябва да се срещнете с тях

някъде, или да се придвижите към тях и след това да продължите с живота си. Когато някой се опитва да ги изнудва, тогава си спомнят, че в Нигерия има гей организация. Въпреки това, когато нямат проблеми, хората просто искат да се съобразят, защото понякога има неясна идеология: „Може би ако се съобразявам, може би просто ще бъда щастлив и може би просто ще имам спокойствие“. В работата си виждам, че хората постоянно търсят каквото и да е, което да им даде спокойствие. Ако съобразяването ще им даде спокойствие, въпреки че може да не са дълбоко щастливи, те ще се опитат просто да се съобразяват заради приемането им в обществото. Виждате това по-често в градове като Лагос, Порт Харкурт, Абуджа и големите градове в Нигерия. Това се среща много често. Във всички онези малки щати въобще няма организации, така че те дори не познават никого. Те нямат къде да получат информация; те не познават никого, с когото да могат да говорят и затова просто се крият.

[Въпрос] Какви престъпления се преследват от федералната полиция и какви престъпления - от щатската полиция? Хомосексуалността преследвана ли е от федералната полиция? Висшият съд федерален съд ли е или щатски съд?

За нас е много важно да се оцени достоверността на подалия молба и да се установи каква сила участва в наказателното преследване.

[Одиасе] В Нигерия нямаме щатска полиция. Полицията в Нигерия е Федерална агенция с офиси в щатите и районите с местно самоуправление. Първо, полицията не преследва престъпления. Това, което правят, е да арестуват, разследват и след това предават делото на Министерството на правосъдието, но няма разлика между щатско и федерално престъпление. Престъплението си е престъпление. Полицията може да инициира процеса на преследване на всяко ниво. Разликата е по отношение на това в кой съд отива делото. Ако става въпрос за нарушение, магистратски съд може да го започне и след това то може да се обжалва пред Върховния съд, Апелативния съд и т.н., както във всяка друга държава. В този случай, няма разлика по отношение на правомощията на полицията във федеративните звена и централната полиция.

Ритуални убийства, култове и роля на вождовете

Дейвид Пратън, Доцент по социална антропология на Африка; Асистент в Колежа Сейнт Антони, Университет Оксфорд

Бях помолен да обсъдя три въпроса днес. Ще се опитам да се справя с тях поотделно, въпреки че ще оцените, че те са взаимосвързани и са свързани с проблемни и противоречиви аспекти на нигерийската култура и общество. Трите въпроса са:

- убийство за ритуални средства,
- членство в забранени престъпни култове и
- конфликти, предизвикани от агитация относно традиционните лидерски позиции.

Това са теми, за които може да ви се прости, че мислите като „традиционни“, остатъчни черти на предишни, дори предколониални културни практики. Но те всъщност винаги са много „модерни“ - и са артикулирани със съвременните икономически и политически страхове и напрежение. В действителност, през последните години, с настъпването на икономическа рецесия и бързо увеличаващи се нива на безработицата в Нигерия, тези проблеми с престъпността, култовете и конфликта за ролята на вождовете за съжаление изглежда заемат по-изразена позиция.

Също така ме попитаха дали мога да ориентирам коментарите си, за да обърна внимание и на проблемите на децата и младежите - затова включих и примери за тези точки, когато е уместно.

Моят собствен експертен опит по тези теми е черпен от 20 или повече години работа в Южна Нигерия - по-конкретно щатите Ривърс, Аква Ибом и Крос Ривър. Аз съм социален антрополог и работата ми се фокусира върху историите на насилието, съвременната политика за ролята на вождовете и младежките банди, култовете и бунтовниците.

Ритуални убийства

Ще започна с много проблемния въпрос за ритуалните убийства. Тук ще обсъдя проблемите, с които се сблъскват при тълкуването на „ритуално“ убийство; въпроси на дефиницията; разпространението, жертвите и полицията.

Ще започна със случая Адам - 2005 г. Това може би е най-прословутото „ритуално убийство“ в нигерийската история. В пресата беше посочено като „торс в Темза“ и беше шокиращият разказ за това как тялото на младо момче е било осакатено и разчленено и хвърлено в реката в Лондон. Разполагайки само с торса му - без ръце, крака или глава - за да го идентифицира, първоначалното полицейското разследване се фокусира върху възможни ритуални мотиви за убийството. Първоначалното експертно мнение потвърди тази гледна точка и изпрати разследващите в Южна Африка да проучат връзките с евентуално убийство *мути* или убийство за лекарство. Оказвайки се безрезултатна, проучването диагностицира стомашното съдържание, за да посочи произхода на момчето - близо до Бенин в Южна Нигерия.

Намерените на брега на реката свещи и надписи на езика Йоруба отново подсказват, че към трагедията може да има ритуални, жертвени елементи. Но след задълбочено по-нататъшно разследване, макар и без наказателно преследване, полицията на столицата стигна до заключението, че разчленяването изобщо не е ритуално вдъхновено, а средствата, чрез които бандата за контрабанда на хора е избрала да скрие и изхвърли товара си, когато смята, че тяхната операция е на път да бъде открит от полицията.

Това е урок, даващ пример, напомнящ ни, че тълкуването на ритуалните убийства е дълбоко проблематично. Моето собствено изследване на поредица от убийства през 40-те години в Нигерия, където телата бяха осакатени, за да имитират леопардови атаки, показа подобен сценарий. Полицията мислеше,

че това бяха ритуални убийства, но това беше заключение, основано на предразсъдъци и предположения, а не доказателства.

Общото определение на ритуалните убийства в този контекст е, че те се извършват с цел набавяне на части от тялото за ритуални практики, които могат да повишат силата, мъжеството, богатството или защитата на даден човек. Това може да е за производството на „лекарства“. Термините джуджу и фетиш често се използват в този контекст - но местните термини за думата лекарство улавят много двусмислено значение на вещества, за които се смята, че лекуват, защитават и дават сила и които се получават чрез комбиниране на съставки, които могат да включват специфични части на човешкото тяло . Трудността тогава, както в случая с Адам, е да се разбере значението на осакатяването на тялото или отстраняването на части от тялото. Съществува силна връзка между тези форми на убийство тогава и специалисти по форми на анималистична практика - билкари, лечители, свещеници, които могат да извършват убийства от този вид от името на своите клиенти. За извършителите се казва също, че включват „сектанти“ - членове на тайни култове, които ще разгледам след малко - но това е много общ термин и има тенденция да не обхваща много локалната конспирация за убийства, която е включена в повечето случаи.

Към тази широка дефиниция трябва да се добавят няколко бележки под линия - едната е да споменем накратко идеята за „човешка жертва“ - т.е. убийството на човек като ритуален акт. Всъщност само съм чувал за този слух във връзка с погребалните практики на много висши вождове и няма публикувани потвърждения. Второ - разширяване на дефиницията на ритуалното убийство, за да се включат смъртни случаи, свързани с ритуалната вяра и практики - много смъртни случаи се обясняват в резултат на клетва. Т.е. в спор, човек може да се закълне, че казва истината, като консумира или призовава същество със свръхестествени сили. Ако човекът умре в рамките на определен период (обикновено една година), се казва, че е убит от това същество - често показва видими симптоми (отоци в краката) като улика за причината. Трето, също като тези клетви, има и тежки изпитания, на които хората понякога се подлагат, за да определят истината - такива изпитания са включвали консумацията на отрови. Притежаването на части от тялото може да бъде свързано с оскверняване на гробове. И до обичайна практика да се търси получаване на сила или ритуални вещества от гробовете.

Както казвам - има много съвременни мотиви за тези форми на убийство. Бързо забогатяване вероятно е основното. През 1996 г. град Овери в Югоизточна Нигерия стана свидетел на безредици, когато части от човешко тяло бяха открити в автомобил - последвалото насилие беше насочено към онези, които бяха забогатели - началници, църкви, мошеници.

Масово е трудно да се установи разпространението на ритуалните убийства. Понякога в пресата и народното съзнание има скокове или „морални паники“, които могат да бъдат отхвърлени в броевете на действителните нападения. Като цяло броят на подобни нападения е малък и бих се съгласил с колегите от SOAS (Школа за ориенталски и африкански изследвания) в Лондон, които са автор на доклад през 2012 г., че ритуалните убийства НЕ са „систематична практика“. Информацията, събрана от цяла Нигерия показва, че няма истинско етническо или местно разпространение, за което да се знае, въпреки че вероятно има по-малко инциденти в северните щати на страната.

Въпреки това, това се случва в Нигерия, както и на други места. Обикновено жертвите се идентифицират произволно и обикновено, защото са сравнително уязвими цели. Те включват онези, които са по-млади и/или които са били психически или физически затруднени. За разлика от Танзания, където се наблюдава увеличение на броя на случаите, при които албиноси са били убити за производство на защитни лекарства (вероятно за ръчно работещи миньори), цветът на кожата не изглежда основен фактор в Нигерия. Чух много много истории за онези с кифоза, които са потенциални мишени - т.е. гърбица.

Деца „Вещици“

Бележка под линия за тези младеж и деца. Много тревожно развитие през последното десетилетие е форма на нападение над много уязвими непълнолетни и деца, което е свързано с идеи, че децата притежават окултни сили и причиняват смърт или неуспехи. Това е феномен, който се появи в различни африкански градове и в диаспората в Европа:

- Случаите на убийства, опити за убийство и изоставяне на деца са разпространени в нигерийския щат Аква Ибом. Една организация посочва брой на обвинените деца от 15 000.
- Мотивациите на членовете на семейството да се обърнат срещу собствените си деца и да ги обвинят в магьосничество представлява истинска загадка. Дали заради натиска на Малтузиански разбирания върху икономиката на домакинствата - поради страх от войнствеността на децата/деца войници?
- Изглежда, че общият фактор за разпространение на тези тревоги може да се намери в проповедта на петдесетните църкви. Спонсорство от страна на църкви на популярни филми, изобразяващи децата като вещици, изглежда е подтикнало този процес. В допълнение, практиките на екзорсизъм и избавление в църковните служби са ключови части от една жизнена църква, църква, която може да идентифицира враговете на прогреса, причината бизнесът или семейството да не върви напред, да не станат богати/просперииращи, са от ключово значение за конкуренция между църквите.
- Към Южна Нигерия беше фокусирано международно внимание върху този проблем, с международна кампания на НПО (средство за постигане на целите - няма безопасно дете) - документални филми.
- Щатът Аква Ибом ще ратифицира Закона за правата на детето (2008 г.).
- Това привлече вниманието не само към проблемите на обвиненията в магьосничество срещу деца, но и за трафик и изоставяне на деца. Въпреки че принудителното налагане е известно с трудността си.

По отношение на правното и полицейското измерение няма създадена специална единица за разследване на тези престъпления от нигерийската полиция. Разбира се, те се третират като убийства съгласно Наказателния кодекс от 1990 г. и Наказателния кодекс на Севера. Притежаването на части от човешки тела е престъпление. Съдебният процес чрез мъчения също е криминализиран и се наказва със смъртно наказание.

В наказателния кодекс е посочено също, че е нарушение:

- Притежание на човешки останки, предназначени да се използват във връзка с поклонението или призоваването на което и да е джуджу
- Незаконно е да се прави или продава или подпомага приготвянето на джуджу, наркотици или амулети, предназначени за предотвратяване или забавяне, принуждаване или притежаване на силата да се причинява каквото и да е природно явление или каквато и да е болест или епидемия.
- Незаконно е да се насочва, контролира или да се ръководи поклонението или призоваването на каквото и да е джуджу, което е забранено.
- Направата или употребата или помагането на каквото и да е, което се смята или е свързано с човешка жертва или друга незаконна практика.

Обвиненията често се насочват към съществуващите оси на социалното напрежение - стари и млади / местни жители срещу чужденци. Вкарва в рамката „традиционни лечители“. Обвиняването на групи хора в ритуално убийство е донякъде като вид стигматизиращ акт, който може да наложи обвинение в педофилия. Младежта често обвинява старейшините, традиционните вождове в ритуални убийства, подозрения към властите и към непознати или не-местни. Ако прегледате съвсем скорошното съобщаване в пресата на полицейските разследвания за ритуални убийства в Нигерия, там често използваните термини са „ритуал за пари“ с използването на човешки сърца.

Проблематични изводи - редица злонамерени нападения срещу семейства със съобщения за убийства на деца - много спекулации, че това е било ритуално мотивирано, но няма доказателства, за които да сме осведомени.

Случаят в Лагос през март тази година включваше мюсюлмански духовник (убийство с камъни на малко дете, докато се правят заклинания). И друго (съобщено в международен план - The Times) съобщение за случай с близнаци убити като деца. И че мисионерските групи все още осигуряват убежища за бебета близнаци - смята се за отвратително за духа.

Роля на вождовете

Втората тема, която ще засегна, се отнася до ролята на вождовете - до традиционните владетели. Тук ще очертая въпросите, свързани с тяхното определение, защо тези позиции са много търсени и линиите на конфликт, свързани с тях.

Наследството от колониалната политика на непрякото управление (т.е. управляване косвено чрез местните вождове), заедно с постколониалните политики, които насърчават вождовете (често като алтернативни линии на политическа вярност) е дало на управлението на вождовете централна роля в съвременната политическа конституция на Нигерия.

Първото важно нещо, което трябва да се каже за вождовете и традиционните владетели в Нигерия, е, че има огромни различия в това какво представлява един вожд, какъв избирателен район представлява един вожд, кой може да бъде вожд, как се назначава вожд. Тъй като говорим за вождове, трябва да помним, че понякога можем да говорим за доста различни институции.

Второто важно нещо е да се каже, че въпреки това наследство и поставянето на етикета „традиционни владетели“ това са много модерни институции и проблемите и напрежението, свързани с тях, са пряко свързани със съвременните тенденции в страната. Идеята за вождовете като стари неграмотни пазители на вековни традиции е много остаряла.

На едно ниво - Оба от Бенин, Огонг от Калабар, Оони от Ифе, Емир от Кано - това са първокласни вождове, които често са висококвалифицирани, успешни, богати членове на политическия ред. И на самото местно ниво на селски вожд, ежедневният живот може да изглежда доста скучен - справяне с местни спорове, валидиране на документи за самоличност и събиране на всяко местно събитие. И в двата случая, както и за всички нива на първенство между тях, съществува силна стимулираща структура да има съперничество за тези служби.

Това ме отвежда до третия ми уводен момент, който е много тясно свързан с първите два - това, че докато вождовете представляват традиция и обичай, те са плътно вплетени в щатската конституция и структура. Като цяло вождовете присъстват в административната структура на страната, която разпознава административни райони, села, кланове, райони на местната власт и щати. Съществуват паралелни съдилища и съвети, ръководени от традиционните управници, които се финансират от държавата. Освен това много признати от държавата длъжности получават възнаграждения - което означава, че вождовете в Нигерия всъщност са част от държавната бюрокрация и следователно са част от структурата на преразпределителното покровителство на нигерийската петролна държава.

Като такива те са много търсени позиции и конкуренцията за присъединяване - т.е. споровете за постове за вожд могат да се превърнат в източници на конфликт сами по себе си. Един от изострящите фактори тук е, че правилата за избор на нов вожд рядко са фиксирани или ясни; и дори да изглежда, че са, те са обект на дебати и конфликти.

Това, което също е гъвкаво и се променя, е връзката между вожда и общността, която те ръководят. Съществува гъвкава връзка между местните обичайни идентичности (независимо дали етнически или субетнически) и административните райони на щатите - като едните често приемат формата на другите във времето. Така че в местното правителство, където живея, всяко село има глава на селото, групи от около 20 села се организират под пет „клана“ и отгоре им стои първостепенен управител за цялата местна власт. Всъщност обаче в този случай има само два истински „традиционни“ клана - и в системата съществува постоянно напрежение за контрол на първото място и за управление на военните действия между двукланoвите фракции. Освен това има постоянен натиск за създаване на повече подразделения - чрез разделяне на село или клан на две, за да се създадат повече ръководители и по-голям брой по-малки избирателни райони.

Това са постоянните линии на напрежение, що се отнася до политиките, свързани с вождове. Всъщност именно поради това, че тези служби са позиции на покровителство от държавата и именно поради странната и гъвкава връзка между административните райони и районите на вождовете възникват проблеми.

Така че като ръководители на тези двусмислено организирани етноси и политики, вождовете също често са на огневата линия в граничните спорове. Но просто ще се спра на тази идея за несигурното им положение като покровители в нигерийската система.

Шефовете често са много уважавани попечители на тези служби, но те също така са в несигурно положение като покровители. Като такива те са посредници между местните общности и външни интереси
- позиция, която може да бъде доходоносна, но която идва с очакванията, че лидерите ще действат в общностен, а не в личен интерес - и често са обвинявани в злоупотреба със своите позиции
- особено чрез неспазване на закона и реда, като приемат подкупи от престъпници или не преразпределят спечеленото посредством поста си сред местните общности.

За да ви дам най-ясния пример: в богатата на петрол делта на Нигер е добре установено, че петролните компании биха предоставили обезщетение за земя или за замърсяване на общности, където се произвежда петрол чрез техните вождове (а не чрез представителни органи или местни правителствени структури). В този контекст вождовете са обвинени в сговор с външни действащи лица - може да са изпълнители, държавни служители, политически партии, и в непредоставяне на членове на общността на права и ресурси.

Най-гласовият избирателен район в този контекст е младежта - това не са непременно „млади“ мъже и жени по отношение на възрастта, а онези, които не се считат социално за старейшини и които като цяло изпитват високи нива на безработица и политическа манипулация. Поради това често възниква напрежение по оси между поколения - младежи и старейшини, младежи и вождове, които влизат в конфликт.

Вождовете и съветите, които председателстват, могат да контролират изгодните икономически ниши - охранителни патрули, лицензи за паркинги, пазарни разрешителни. В съвсем скорошен случай в селото, където работих, вожд беше убит, защото той е отменил достъпа на младежите до управлението на концесията за малка плантация за палмово масло. Докладите, които четете за нападенията на дворци и имения на вождове или за убийства на вождове, много често са кулминацията на протестите в резултат на злоупотреби с длъжност от млади мъже.

Няма специална полицейска разпоредба за насилието и заплахите за живота, с които са придружени споровете за позиция на вожд или споровете, свързани с вождове. И както обясних, има много малко стандартизирани законови разпоредба, определяща позициите на вождовете и техните роли. Да, има укази за традиционните вождове и съвети, които ги прилагат, но в крайна сметка вождовете могат да бъдат подведени под отговорност пред общностите, които представляват.

Университетски култове

Третата ми и последна тема, която трябва да обсъдим, са университетските култове. Накратко ще спомена част от историята на тези групи, заедно с тяхната роля в университетското градче и извън него.

Без съмнение мнозина от вас са запознати с мъжките и женските клубове в северноамериканските университети - мъжки и женски клубове, често кръстени на гръцки букви и с избирателно членство, които провеждат брутални процедури за приемане. Е, през 50-те години на миналия век, когато някои от първите нигерийски учени са учили в Съединените щати, те се завръщат с този модел на братство и ги приспособяват към нигерийския контекст. Всъщност поетът носител на Нобелова награда Уоле Шоинка има съмнителната особеност, че е един от основателите на първия „култ“ Пиратите в университета в Ибадан през 1952 г.

От това начало - като клуб с членове, преобличащи се като пирати и протестиращи срещу елита, колониалната култура и насърчаващи пан-африканизма, историята на култовете в университетски градчета в Нигерия включва бързото им разпространяване в нови федерални и държавни университети и разделянето на нови групи - „Братството на морските разбойници“, „Движение на черната брадва“ и „Братство на семейството“.

Университетските култове станаха толкова разпространени, че през 90-те и 2000-те те затвориха няколко университета:

- По онова време не беше ясно как да бъдат разглеждани тези групи - бяха ли тайни кабали, организирани от военния елит, за да се противопоставят на леви студентски съюзи - или може би бяха групи за студентски натиск - защитаващи студентите от експлоатацията на преподавателите и властите.
- Така или иначе те са намерили плодородна почва в контексти, в които тайните общества - начини за посвещение в мъжество и тайни асоциации, свързани с политическата мобилизация (като Огбони), са част от местния исторически пейзаж.
- Широко разпространен набор от идеи, че политическият процес и организираната престъпност (понякога това са едно и също нещо) са организирани от тайни общества, синдикати, свързани с клетва и секретност. Всъщност има много дискусии около връзките, които тези култове имат сред висшите политически кръгове - и възпитаници на самите култове.
- И все пак има и много дебати с групи, които се опитват да реабилитират имиджа си и твърдят, че те не са култ.

Въпреки много ясни и добре известни закони срещу принадлежността към тайни култове, закони на държавно ниво, в които са изброени забранените организации и съгласувани кампании за предпазване на култовете извън университетските градчета, ясно е, че те днес са толкова голям проблем, колкото и преди. С разширяването им репутацията им бързо се влошава и въпреки че са известни като „култове“, те са се превърнали във форми на банди (или поне приличат повече на банди, отколкото на религиозни култове, следващи харизматични или хилядолетни пророци и проповедници):

- Младите мъже (в частност, макар и не изключително) се присъединяват към култове за защита и заради натиск от връстници - също като при бандите. Те се насочват към студентите от първа година - докладите насочват към доброволно и принудително набиране.
- Тъй като записването за следване на висше образование е толкова високо - и култовете, работещи в средни училища, политехнически такива, държавни, частни и федерални университети, много вероятно е младите хора в образованието да бъдат изложени на тях.
- Култовете са склонни да набират членове през етнически граници.
- Има спирала на насилието, свързано с вендети и отмъщения на култове - част от това е свързано с посегателства над членове или техни приятелки, които след това се превръщат във вражда и борба за надмощие.
- Атентатите и уличните боеве не са рядкост. Насилието се превръща в начин за приемане в групата и за изпитване на мъжественост.
- След като човек е бил посветен - който обикновено включва жесток побой (с много съобщения за изнасилвания) - за него е много трудно да напусне или да говори за преживяванията си извън групата.
- В интервюта, които правих с членове на култове, не се представяме и се срещаме изцяло насаме - клетвите за поверителност се налагат много сериозно.
- Ритуалните „култови“ форми, които тези групи приемат, не са последователни. Те спазват много строги езикови и свързани с облеклото кодове, ръкостискане, музика - може би има обреди, спазвани по време на посвещаването и за погребенията на членовете, и те използват форми на лекарствена защита (амулети) - въпреки че не само те го правят.
- Асоциациите между култизма и формите на поклонение на животни са постоянни - а да бъде наречен някой член на култ означава обвинение, че са като вещици или извършват окултни форми на ритуали - дори ритуално убийство.
- Разграничаването между начините на говорене (начини на обвинение) и действителните вярвания и практики е несъмнено проблематично. Тъй като обвинението в култ е толкова тежко и силно, то се превръща и в много проблематичен начин за оправдаване на нападения, включително извънсъдебни убийства на иначе невинни млади хора.

Един от най-известните случаи на такова беше през 2012 г. с линчуването на четирима студенти от университета в Порт Харкур (т. нар. ALUU 4) - може би те бяха заподозрени, че са въоръжени разбойници или членове на мафиотското братство - те бяха убити от местния доброволчески отряд.

Последните тенденции показват, че университетските култове се преместват извън студентските градчета и излизат на улиците. В градовете на Нигерия отдавна има улични банди. От 80-те години на миналия век те бяха известни като „момчета от областта“ (някои от групите, като тези, върху които работя, имат силни връзки с изпълнения на маскирани лица). Но през последните години млади мъже без университетско образование са сформирали банди, известни още като култове, които изглеждат и действат подобно на колегите им в студентските градчета. Тези групи - като Дебам и Дюел в Порт Харкур - често биват наемани от политически босове по време на избори; те враждуват помежду си; те са основа на въоръжени грабежи, проституция и банди за отвличания.

Така че това са така наречените улични и захранващи крила. Членове на кланове/„Викинги от Дебам“/Дюуел - Дюуел също е тясно свързан с „Иисландците“ и „Престъпниците“ - които са били свързани с „Движението за освобождаване на делтата на Нигер“.

През 2004 г. правителството на щата Ривърс забрани над 100 култа вследствие на насилие, което се отрази на щата със спонсорството на тези групировки от политици на изборите през 2003 г. Нито тези опити за забрана на култовете, нито по-новите инициативи за осигуряване на амнистия за членове на култове (като амнистията в делтата на Нигер) не са оказали голямо въздействие.

Има три последствия от тази тенденция:

1. Единият е, че в районите за производство на петрол в делтата на Нигер тези банди са образували свободни съюзи между университет, улица и нелегални - свързващи групи въоръжени млади мъже в силни фракции с насилието от бунтовници в политиката на Делтата.
2. Второ - тези групи вече не се ограничават до градски или университетски контекст. Групировките са силно мобилни и насилието и престъпността, свързани с култовете, могат да възникнат в иначе отдалечени и тихи селски общности. Селото, в което работя, е обсебено от култова война от миналия ноември, въпреки разполагането на полицейски отряди за специална реакция и индикациите са, че ситуацията в Южна Нигерия, свързана с рецесията, се влошава.
3. И в крайна сметка, култовете са в основата на международните престъпни синдикати - контрабанда на наркотици, продажба на откраднат суров нефт и/или трафик на хора. През януари миналата година братството на Върховното око бе замесено в операция за трафик хора за секс в Испания.

Приемат се широки законови разпоредби, забраняващи присъединяването към забранени общества:

- На щатско и национално ниво (т.е. разпоредби в наказателния кодекс срещу незаконни общества).
- Те обхващат форми на традиционните тайни общества, общества, свързани с политически мрежи като Огбони и университетските култове.
- Законопроект за тайни култове и дейности, свързани с култове (забрана), 2004 г.
- През 2004 г. щата Ривърс прие закон за (забрана на) тайните култове и подобни дейности.
- през 2000 г. щатът Едо прие законопроект за (забрана на) тайни култове, който предписва 21 години затвор за „членове на култове в обществени и образователни услуги“.

Има много проблеми, свързани с полицейските действия срещу култовете:

- Равнище на разпространение,
- Съответствие на структурите на бандите в контекста на несигурност,
- Идентификация на членовете,

- и патронажна защита.

Много е трудно да свържем тези три въпроса. Те се очертават на база познатото напрежение между поколения в Нигерия и географията на принадлежността, за която се воюва толкова ожесточено (съвсем наскоро северните заплахи срещу младежи Игбо на север ясно предават това). Не съм експерт по молбите за убежище, но очевидно „културният“ контекст на молбите стана по-значителен с течение на времето. Една от ключовите причини за неговото разпространение не е, защото формите на ритуал, вождове или култови практики са по някакъв начин изостанали или традиционни, а именно защото са артикулирани към модерните, съвременни оси на неравенството, конкуренцията и уязвимостта.

Дискусия

[Въпрос] Как се обсъждат тези различни явления сред местното население? Какви опасения, страхове и мисли имат хората за тях?

[Пратън] Един от начините, по които се опитвам да опиша някои от тези процеси в собствената си работа, разглежда несигурността не като временно явление, а тези състояния на несигурност и тревожност не като вид временни или епизодични, а постоянни. Предполагам, че това е един от начините да се обясни начин за справяне, който е свързан с изключителна бдителност по отношение на нови и подозрителни хора в общността. Така че, има някаква бдителност около различността, която предполагам е един от начините, по които хората изразяват тези форми на тревожност. Въпреки че не съм предоставил идея за защита (чадър), има основното убеждение в набор от разговори и практики, че са свързани с окултното и магьосничеството. Много бих се колебал да завия по тази линия. От друга страна, има някои особености в начините, по които формите на обвиненията за магьосничество се очертават върху тези напрежения, за които говоря, независимо дали е срещу експлоатацията на много мощни заможни личности в обществото - обвинението, че някой е ритуален убиец. Има метафора, която се консумира от мощни покровители или в начина, по който обвиненията в магьосничество работят в обратната посока, не механизъм за изравняване срещу силните, а всъщност механизъм, който диагностицира уязвимите и идентифицира по-слабите членове на общността. Това е асоциацията с деца вещици и по-маргинални фигури като момчета от култове, които самите имат ограничени икономически ресурси. Има популярен дискурс, който носи много високо ниво на тревожност около дейностите на култовете. Тази дейност прониква в много повече характеристики на ежедневието, отколкото преди. Прибягва до източници на сигурност като петдесетни църкви, но те сами диагностицират различията и идентифицират злото. Те всъщност могат да развият някои от тези предразсъдъци, така че могат да бъдат проблематични.

[Въпрос] Някои деца казват: „Баща ми беше начело на селото и беше част от тайно общество и затова с мен се свързаха, за да заема мястото на баща си. Не бях обвинен в магьосничество или нещо друго, но за да не бъда наказан, тъй като не исках да бъда част от тази група, просто избягах“. До каква степен това съответства на определена територия? Тези истории винаги се разказват по един и същи начин в различни части на Нигерия.

[Пратън] Това е наистина интересен въпрос и е много голямо предизвикателство да се отговори, точно поради въпроса, който изтъквах относно спецификата на споровете за вождовете и за това как точно режимите на наследяване понякога се различават от село до село в една и съща като език и етнос общност. Ако трябваше да кажа дали е достоверно, че в дадена общност някой е бил принуден да наследи позиция, предполагам, че е възможно. От друга страна, това обикновено са доста публични постове. Да бъдеш глава на село е доста прозрачен процес. Самоличността ще бъде известна в други съвети, така че идеята за селата да се управляват само от тайни кабинети, без да се прибягва до други прозрачни механизми, които биха могли да хвърлят светлина върху проблематичното устройство в конкретно село е... Има сили за балансиране, които биха предположили, че би било трудно да се управлява такова село! Както казах обаче, спецификата ме засяга като носталгия по вид начин, по който някога селата може някога да са били управлявани от тайни съвети или тайни съвети на

старейшини. Опитът ми говори, че традиционните управници, съвети и техните съдилища се провеждат на открито и хората могат да ги оспорват. Не че това е нещо демократично и е ясно геронтократично, но да бъдеш принуден да си в тази позиция е възможно, но предполагам, че не е вероятно.

[Въпрос] Случва ли се принудително набиране в култовете при случаи на синове на бивши членове?

[Пратън] Не мисля, че имаме такова ниво на социологически доказателства по отношение на това кой е член от самото начало, камо ли дали това са семейни родове. Съвсем мислимо е, че ако баща ви е бил „Викинг“, вие сте „Викинг“. Това според мен изглежда има смисъл. От друга страна, не знам дали има принуда. Ръководството на тези култове се променя, разбира се, с течение на времето, независимо дали са в университета, колко дълго са в университета и как този вид последователност в родословието ще бъдат контролирани. Съмнявам се, че биха могли да бъдат, така че бих бил скептичен.

Често се установява, че децата, които ходят в университет, следват друга църква или отиват в друг университет. Има огромни вариации и разнообразие, така че не мисля, че има конкретен модел, който бихте могли да различите. Както казах, нямаме данни кой е член. Имаше много подозрения, че основните членове са много елитни или синове на хора от елита. Изглежда има слух за силни хора, които контролират университетските градчета, защото са можели да го направят чрез скрити средства. Така че мисля, че и затова няма сигурни доказателства, съжалявам, но изглежда малко вероятно този модел да бъде създаден.

[Въпрос] Не ми е напълно ясно дали конкретна група на име Огбони действително съществува или думата се използва за обозначаване на различни видове групи, тъй като в света очевидно има някакво авторско право. Чудя се дали информацията, която намираме за най-известната групировка Огбони, която формира „Братството Огбони“ (която обикновено е нещо като Ротари клуб), е валидна за други възможни групировки със същото име.

[Пратън] Отново, това е много труден въпрос и аз не съм експерт по въпроса за Огбони. Районът на влияние на обществото Огбони се пренася върху средния запад, в щати, които говорят на Йоруба, реално никъде другаде. Така че Огбони има регионална специфика. Аз съм експерт по югоизточната част на Нигерия и всъщност нямаме проблема Огбони, така че той е много регионално специфичен, но е реален. И това със сигурност е силно засегнато при „Реформираното общество Огбони“ във връзка с политическите движения през десетилетията. Разбира се, важно е да се признае, че много от тези организации, които са наричани култове, ви казват, че не са култове. Това е в сила при „Морските разбойници“ и „Викингите“, точно както е в сила при „Огбони“. Така че да, това съществува. Има ли имитации? Е, често има ложи или различни къщи на клубове от този тип организации, които очевидно се намират на различни места, но обикновено попадат под федерален чадър. Членовете от една организация трябва да имат достъп до друга, така че в културния контекст на университета това често означава, че можете да бъдете „Морски разбойник“ в Порт Харкур и да влезете в среща на братството на „Морските разбойници“ в Ифе. Така че вие ще бъдете сред посветени съмишленици. Съществуват национални мрежи на някои от тези култове. Огбони наистина са регионално специфични.

Въпроси и отговори с експерти

Културни особености на местните жители

[Въпрос] Относно лицата, които се преместват от едно населено място в друго, има ли значение дали са местни или заселници, когато става въпрос за достъп до земята?

[Маканджуола] Когато става въпрос за земя, това е много важно. Например аз съм от югозапад, от един от щатите в югозапада, а майка ми е от Район Южен, а майката на майка ми е от Район Южен - Едо, така че ако майка ми има земя в щат Едо, нямаше да мога да получа достъп до него, защото аз не съм смятан за човек от щата Едо, защото това, което човек има, е само от страна на бащата. Баща ми е от щат Осун и понеже не съм от щат Едо, нямам достъп до земята им. Това също често се наблюдава, когато става въпрос за нещо, което всъщност е доста съществено или свързано с власт. Виждате, че проблемът с коренното население се разиграва в рамките на страната. Когато няма нищо материално или нещо търговско или свързано с власт, всички са нигерийци. Ето защо често чувате исканията от Делтата на Нигер към петролните ресурси, защото те твърдят, „това е нашият петрол“. В този момент те не са нигерийци, а са от делтата на Нигер. „Това е нашият петрол“, защото става дума за ресурси и власт. Това е единственият път, в който не всички сме нигерийци.

[Въпрос] Има ли скорошни изследвания по темата за коренното население? „Хюман Райтс Уоч“ изготви доклад за това преди около 10 години, а „Крайсис Груп“ дори няколко години преди това.

[Търнбул] Лора Винсън, от университета в Оклахома, скоро ще издаде книга за насилието в щатите Джос и Кадуна. Мисля, че това силно засяга тази тема за коренното население, така че ако някой е любопитен, мисля, че това може да е добър ресурс.

[Пратън] Не знам дали сте наясно с работата на Лоран Фуршар върху удостоверенията за коренно население. Той ръководеше френски изследователски проект за автохтония и в момента е в CRS в Бордо, но мисля, че ще го намерите. Все още издава документи за това. Някои от тях са публикувани в *„Африка“*, списанието, така че може да го намерите за полезно. Той отбеляза колко скорошни всъщност са удостоверенията за коренно население. Те не са от твърде отдавна; те са доста скорошно явление и в много отношения видът на проблема с коренното население във връзка с удостоверенията се кръстосва с ос на поколенческо противопоставяне млади-стари. Кои са хората, които най-много трябва да докажат статуса си? Неговите студенти, за да получат да стигнат до социални стипендии и стипендии за успех в университета. Абитуриенти, които кандидатстват за длъжности на държавна служба. В много отношения, както Меган [Търнбул] описа по отношение на Делтата, младежите, които се опитват да докажат, че са от определено място, за да бъдат наети на работа от петролни компании или програми за амнистия или каквото и да е, имат нужда и от тях. Следователно, ако сте старейшина и сте се установили, вие *може* да излезете на преден план във връзка със земята и подобни видове проблеми, но като цяло хората, които успяват да заемат постове на вождове или в местни правителствени служби, които искат удостоверения за коренно население, са доста млади хора, като цяло студенти.

Защо щата Едо?

[Въпрос] Много голям процент от мигрантите и лицата, търсещи убежище в Европа, са от Едо и това, въпреки че щата Едо може би не е най-бедният в Нигерия. Населението на Едо е сравнително малко, може би 5% от населението като цяло, но все пак хората от Едо са много силно представени в сравнение например с Игбо, с Йоруба, с големи южни групи, с много по-големи южни групи. Какво е възможното обяснение за това? Защо Едо?

[Маканджуола] Доста невероятно е да видим, че от Едо има най-голям брой лица, търсещи убежище, особено в Италия, така че не трябва да говорим само за търсещите убежище от Едо в чужбина; трябва да разгледаме въпроса и между Едо и Италия. Едно от нещата, които трябва бързо да посоча, е, че мисля, че отношенията между Едо и Италия се връщат в началото на осемдесетте години. Когато растях в Едо, прекарах доста време с баба си и едно нещо, което бързо можех да си спомня, е, че всяко домакинство от щата Едо е задължително да има член на семейството в чужбина. Това беше символ на висок статус; това беше начин да се покаже класа, беше начин да се каже „синът ми ще ми изпрати пари“. Така че, ако нямате дете в чужбина като възрастна майка или като възрастен баща, това е обида, това казва, че децата ви не се справят добре. Така че, първо трябва да го погледнете от тази гледна точка. Що се отнася до класа и власт, за тях това е просто „шоу“. Бих казал, че има и култура, в рамките на която жените често са били транспортирани между държави, за да отидат в Италия. Те тръгват от Италия, за да се върнат към в нея. Либия е една от тях. Мали е една от тях. Обикновено те започват своето пътуване от Лагос до Абиджан, в Кот д'Ивоар. Озовават се в Мали и след това се отправят към други места, преди най-накрая да стигнат до Италия и другите места, на които искат да отидат. Това е най-вече за жените.

За мъжете най-вече културният контекст е, че мъжът се очаква да бъде глава на семейството и като първо мъжко дете в къщата, има определени отговорности, които *трябва* да поеме, което се *очаква* да поемете. Всяка Коледа хората се прибират; единствените хора, които не се прибират за Коледа, са хора от Югозапад. Баща ми е от щата Огун. Не отивам в селото на баща си за Коледа. Всички хора от Район Южен обаче имат *традиция* на връщане у дома.

Всеки път, когато хората се върнат през декември, те идват с нови придобити материални неща. Хората идват да се изтъкнат, така че ако аз съм глава на къщата и нямам същото състояние, майка ми се срамува от мен и казва: „Вижте го, вижте го, погледнете го“. Те отиват в чужбина, поради което често виждате много от тях да искат да си пребивават в чужбина. Винаги трябва да се уверите, че ще се върнете за Коледа, защото това е символ, а за тях това е начин да покажете неща, когато се връщате у дома.

След като навършите 30 години, трябва да заминете в чужбина. Това е идеологията: че можете да се справите, когато отидете в чужбина. В Италия хората от Едо са установили толкова силна сила в италианската среда чрез секс търговия, наркотици, оръжие и всякакъв вид бизнес. Когато се вгледате внимателно, виждате, че когато идват тук, те влизат в един и същ вид бизнес сделки и създават у дома усещането, че това може да е по-бърз път за печелене на пари.

Може би смятате, че Обединеното кралство, което има по-тесни връзки с Нигерия, трябва да бъде основната точка за миграцията, но не, много хора не смятат Великобритания за особено привлекателна. Или е Италия, или Германия, или Холандия. Тези три места са много важни за хората от Бенин. Мисля, че има проблеми, които са отдавна: как мъжете от щат Едо, като цяло чернокожи мъже или жени, се сексуализират; културата на фермерство/земеделие в тези две страни; както и транспортирането на жени в тези държави. Аз идвам в Италия през последните 5-6 години и според личния ми опит много пъти - много пъти съм бил в Неапол - съм сексуален обект в Неапол. Когато се опитате да се свържете с хората и те знаят, че сте от Нигерия и сте чернокож, често се появява сексуален отговор или сексуална реакция. Всичко това в комбинация показва *този* вид взаимоотношения, но съм сигурен, че може да има други по-дълбоки взаимоотношения, съществували преди началото на осемдесетте години, за които може би не съм наясно.

[Пламбеч] Много от тези проблеми със сигурност формират миграционната тенденция към Италия. Обикновено говоря за връзката между щата Едо и Европа и Италия като смесица от множество неща едновременно. Няма само едно обяснение. Като преподавател по миграция изобщо не е необичайно да видя, че има конкретни места, от които един миграционен център развива миграционни центрове като град Бенин. Така се възприема днес град Бенин.

В началото на осемдесетте години една от причините връзката да се осъществи с Италия, а също и с Франция, беше чрез компании, които създадоха бизнес в щат Едо. Някои италиански мъже се върнаха в Италия с нигерийски съпруги, така че това беше една от първите групи жени, които поканиха членове на семействата си или организираха пътуване, за да дойдат в Италия. Така че това е само един от начините на стартиране на миграционната система. Винаги е наистина важно да погледнете как стартира една миграционна система. Тогава по същото време имаше и търсене на работна ръка в Италия, в селското стопанство и част от този труд се превърна в сексуален труд, особено по времето, когато жените започнаха да взимат назаем все повече и повече пари, за да дойдат в Италия, и най-бързият начин за изплащане на дълга е чрез неформална работа в секс индустрията. Именно там се печелят най-много пари и това е най-бързият начин, както и вие споменахте.

Следователно има много причини защо именно щата Едо, но преди всичко това е щат, в който дори през 20-те години на миналия век, когато британците все още са били там, е имало дебат за жени, които са мигрирали от щата Едо в други щати в Нигерия, за да продават секс. Британците се опитваха да контролират това и да ги върнат в щата Едо, тъй като за Едо беше срамно, че жените заминават, и все още е срамно! Сега това е срамно за Нигерия, което именно е дебатът. Следователно, това не е нищо ново, но е станало транснационално.

В допълнение, за някои от маршрутите, през които преминават, Нигер и Либия, всички видове стоки са били превозвани през тях до Италия и сега те са станали *миграционен* маршрут, което е нещо, което виждаме и в други области на света, където е имало други видове стоки, и сега мигрантите използват тези маршрути. Винаги получавам този въпрос: Защо град Бенин? Защо щата Едо? Съществуват няколко доклада по този въпрос, някои от тях и от МОМ. Има няколко причини.

Те биха казали, че е защото жените от Едо са много особени, но жените разбира се биха казали: „Не, ние сме точно като...“ Има много културни обяснения, на които мисля, че трябва да обърнем внимание, но по-често мисля, че е важно да разгледаме политическата икономика за това как е започнала тази миграционна система и как тя е била свързана с предишни връзки между Южна Европа и щата Едо. В Северна Европа, откъдето съм, Копенхаген, има и жени от град Бенин, или мъже от град Бенин, така че не става въпрос само за това, че те идват тук в Италия и спират тук. В Северна Европа има същия процент пристигащи или произхождащи от щата Едо, така че това е просто много конкретна миграционна система. За да завърша, бих казал само още нещо: по света има между шест и осем места, където съотношението жени спрямо мъже, влизащи в секс индустрията в Европа, е по-голямо. Щатът Едо е едно от тези места. След това идва Североизточен Тайланд; места във Филипините, Североизточна Бразилия, Североизточен Китай и Източна Румъния. Следователно, като учен по миграция, щатът Едо е особен миграционен център.

[Пламбеч] Докато говорихме толкова много за град Бенин, наскоро това, което виждам, са и няколко мигранти, които не са от щат Едо, но са прекарали няколко години в град Бенин, преди да продължат напред. Група жени, с които съм работил, които всъщност са от североизточна Нигерия - щата Адамава, искаха да мигрират в Европа, така че те отидоха в град Бенин и прекараха там няколко години в очакване на възможност да продължат напред. Ето защо смятам, че е важно да разглеждаме град Бенин не само като мястото, откъдето пътуват хора от щат Едо; това е място, откъдето пътуват много други мигранти. Това е център за миграция по същия начин като Агадес или Сабах или Триполи, така че ако искате да пътувате от Нигерия, отивате там, защото там има много хора, улесняващи миграцията, които могат да изготвят документи или които знаят маршрутите.

Бих казал също, че все повече не е център за миграция; това е център за депортиране, защото много от мигрантите, които сега връщаме от ЕС, отиват в град Бенин - те са върнати или са депортирани. Сега виждам инциденти, при които използват уменията си като мигранти, за да улеснят новите миграции. Те знаят как да отидат в Европа; те самите не могат да отидат там

, така че те помагат на другите, това е просто един кръг. Те знаят какво е необходимо, така че ние също трябва да мислим за знанията за миграцията, които изпращаме директно обратно в зоните, където мигрантите просто чакат да продължат напред.

Отношение към неуспели кандидати за убежище при завръщане в Нигерия

[Въпрос] Можете ли да кажете нещо за отношението към неуспели кандидати за убежище при завръщането им в Нигерия.

[Маканджуола] Социалното въздействие на завръщащите се е много интересна тема за не само Едо, но и като цяло в цялата страна, що се отнася до движението и миграцията извън щата Едо. Дори връщащите се от Великобритания или САЩ разбират системата, знаят как работи системата [за трафик на хора] и знаят как да се върнат в нея или да вкарат други хора. Те си мислят: „Знам как да свържа тези хора с моята връзка и в онази система, където преди бях“. Но мисля, че реалността на завръщащите се различава според това, което ги е накарало да търсят убежище на първо място, и те биха ми казали колко уязвими могат да са, когато се върнат. Ако става въпрос за застрашен живот, зависи *защо* е имало заплаха за живота. Ако това е било свързано със сексуална или полова идентичност, зависи каква е била икономическата сила на лицето и каква - икономическата му сила в момента.

Едно от нещата, които винаги ми се струват доста интересни или за които трябва да се притеснявате, е това: много от случаите с връщания, за които често чувах в новините, когато има кампания. Това се случва особено за Обединеното кралство - работихме по много случаи в Обединеното кралство, в които хората са на път да бъдат върнати и се води кампания, независимо дали чрез AllOut или Change.org, искаща от правителството да не ги връща. Това, което често не разбираме е, че тези кампании всъщност правят хората уязвими, в зависимост от това как са излезли от страната на първо място. Ако финално бъдат депортирани в Нигерия в края на краищата, поради вида на системата, те ще бъдат предадени на служителя по миграцията, който би искал да знае защо точно са били депортирани, и те ще проучат. Не знам какви видове документи се дават на някого, когато бъде депортиран. Някои хора купуват пътя си навън; това е и реалността на страната. Ако вие или вашето семейство имате достатъчно пари, в момента, в който сте депортирани, можете да се свържете със семейството си в Нигерия и те могат да потърсят някаква „задна врата“, уговорки с имиграционния служител или полицията. Така че в момента, в който кацнете, някой е пред изходите с вашето име и ви чака, и те просто ще ви вземат, така че не е нужно да преминавате през процедурата да бъдете предадени на служителя по имиграцията или да обясните защо сте били депортирани или защо сте арестувани и така нататък. Въпреки това, за други хора, които са депортирани, те просто се събуждат една сутрин и следващото, което им се случва, е, че са качени на самолет за депортиране.

За тях е различно, защото тогава трябва да се мисли за социалното въздействие върху тях, когато се върнат. Преследването винаги е проблем и ако причината им да търсят убежище е истинска, хората често се страхуват да се върнат в тази система. Това също ще има социално и психическо въздействие върху тях като цяло. Проблемът обаче е за онези, които се връщат, които вероятно са подали молба за убежище не поради конкретна причина, а просто за да намерят маршрут, през който да мигрират и да влязат в системата.

Хората може да го разглеждат като маршрут, чрез който да получат документи в системата и след това да се получат работа и достъп до социални грижи. Има хора, които са такива и които просто напускат страната не защото са под каквато и да е заплаха, а защото просто смятат, че това е възможност, или са хора, които живеят в чужбина от 20 години и са се опитали да получат разрешение за пребиваване, но са се проваляли много пъти и смятат, че последната им възможност е да търсят убежище. Как се справяте с този вид хора? Хубаво е да знаем, защото хората идват при нас и твърдят, че са гей, например, и аз им давам заявление и откривам, че са живели в Италия пет години, преди най-накрая да потърсят убежище. Със сигурност ще се чудя,

„Защо правите това след 5 години? Защо не го направихте веднага, когато влязохте в системата, ако наистина сте застрашени? Защо ви отне 5 години да мислите за това?“

[Пламбеч] Исках да обсъдя накратко връщането и депортирането. Наскоро направихме две изследователски програми, една от които разгледа как да сравним тези, които са „подпомогнати доброволни връщания“, с тези, които са „принудителни връщания“ - как се съпоставят една спрямо друга, когато се разгледат в рамките на продължителен период, а не само докато хората са наблюдавани или са в система на подпомагане, когато се върнат в Нигерия? Другата беше повече с цел да разгледаме връзката между причините, поради които са заминали от Нигерия, и как се чувстват, когато се върнат. Има много неща, които да кажа за това и ще говоря за това утре.

Въпреки че казах, че някои се връщат в град Бенин, едно от нещата, което наблюдаваме е, че в същото време много хора избират да останат в Лагос, защото е неудобно да се върнат в селото си или мястото, където е семейството им, и някои хора не могат да намерят семейството си, защото са били далеч толкова години и семейството се е променило, а за някои жени по-специално е трудно да намерят къде е семейството им, когато се връщат. Има няколко НПО, които помагат в това.

В следващите няколко години, бих казал, Лагос се превърна в нов вид миграционен център, състоящ се от депортирани лица, които се връщат от Европа и чакат отново да мигрират. Той се превръща в това, което други учени нарекоха депорт-спора (а не диаспора). Ще видим как това ще повлияе на миграцията към Европа. Другата част е, че когато сравняваме преминалите през „подпомогнати доброволни връщания“, и тези, чиито молби за убежище са отхвърлени и след това са изпратени обратно, след една година те са в почти същото положение. Така че, въпреки че в рамките на МОМ те са „подпомогнати доброволни връщания“ и им се предлагат различни видове хуманитарни пакети, откриване на бизнес - имат трудности да се установят, когато са отново в щата Едо или където и да се върнат. Реалността в Нигерия е толкова сложна, че когато се прекарат шест-седем години в Италия или в Европа и бъдат изпратени обратно с посланието, че трябва да възстановят живота си с малка сума пари и да отворят бизнес, това работи три до шест месеца, докато все още МОМ и НПО ги подкрепят и наблюдават, но след година или две не можахме да видим разлика между онези, които са „подпомогнати доброволни връщания“, и тези, които са изпратени обратно по друг начин. Следователно реинтеграцията и схемата „подпомогнато връщане“ наистина трябва да се коригира и подобри, което е много сложно.

Наследяване

[Въпрос] Много от подалите молби при нас заявиха, че баща им е починал и че не могат да получат наследството си. И така, как се управлява наследството в Нигерия? Как можеш едно лице да докаже, че е истинският наследник? Защото повечето от молбите при нас сега са фокусирани върху земята, която баща им е оставил и не могат да получат.

[Маканджуола] Обикновено хората не правят завещания в Нигерия, независимо дали са образовани или не. Имах същия проблем, когато баща ми почина през 2000 година. Открихме, че той не е имал завещание, преди да умре. Той беше образован човек, но нямаше завещание. Следователно, това се случва по различен начин в различните семейства. Някои семейства ще намерят разумен, приятелски начин да подредят наследството и да дадат приоритет на децата на мъжа и неговата съпруга. Някои много алчни семейства, каквито може би често виждате, искат да заемат предно място по отношение на имотите, земята, къщата, колата на брат им. Това, в което не съм сигурен - и не го казвам, за да дискредитирам онези хора, които са подали молба за убежище въз основа на това, тъй като моят случай може да е различен - не съм много сигурен как това да нямаш достъп до наследството на баща си, може да направи живеенето в Нигерия опасно. Не съм много сигурен, може би няма да мога да говоря от тази гледна точка. Наблюдавахме случаи в Нигерия на местно ниво, когато братята на покойния буквално изпращат нает убиец, който да убие децата, защото може би собственият им брат е оставил всичките си имоти на децата си, но те искат този

имот. Следователно може да видите случай, в който семейството изпраща наемен убиец, така че да се отърват от всички деца и след това те могат да наследят имот и да имат достъп до него. В този случай мога да разбера защо хората може да искат да напуснат Нигерия с тази цел, ако животът им е изложен на риск чрез нает убиец или убиец или всякакви начини, в интерес на истината. Ако това обаче е само случай на „искам *тази* земя, не искам *онази* земя“, не съм сигурен как се разиграва той. Мисля, че има разлики от семейство до семейство и в това как семействата могат да уредят тези неща по приятелски начин.

Със сигурност въпросът с наследството е много важен в Нигерия, не само за децата, но дори и за съпругата. В момента, в който умре мъж, дори братя и чичовци, които никога не са се интересували от него през целия му живот, ще се появят в деня, в който той умре, и ще твърдят как са допринесли за изпращането му в училище или как са допринесли за започването на бизнес от него. Това е ясна реалност, независимо дали са образовани или не са образовани, но както казах, семействата се справят с това по различен начин.

[Въпрос] Често ли има насилие в случаи на наследяване?

[Маканджуола] Да, така е. Зависи откъде идвате. Ако сте от Югоизток, това е доста често срещано. Всъщност в Югоизтока жените нямат право на наследство, така че ако са първото дете от женски пол в семейството, нямат право на наследство от баща си. Имат право на наследство от къщата на съпруга си само когато се оженят, а ако не се оженят, това означава, че нямат наследство. Можете да получат част от него, само ако братята им решат да им дадат част от наследството. Ето как стоят нещата в Югоизтока. В Югозапад е същото - жените нямат право на наследство, но проблемът с Югозапада, откъдето идвам, е динамиката на властта. Жените се считат за вторичен обект в семейството. Всички мъжки деца трябва да са събрали собствения си дял от имота, преди да дадат каквото и да било на жените, а когато жените се опитат да бъдат упорити, именно в тези ситуации сме виждали случаи, в които нещата могат да станат наистина жестоки и дяволски, особено във връзка със земя, т.е. през *джуджу*, много дяволски начин. Има много неща, от които хората обикновено се страхуват. Това, както казах, зависи от семейството; зависи от това колко сте успешни самостоятелно. Следователно някои хора, които вече са успешни, ще се откажат. Друг случай може да е дете, което може просто да се надява на този имот, който баща му е оставил, или на тази земя, която е всичко, което е оставил през целия си живот. Тогава то би искал да се бори и когато иска да се бори, нещата включват насилие и очевидно другите биха имали повече власт от него. Това е реалността, но тя се различава от семейство до семейство.

[Маканджуола] Няма държавна защита за вдовци или вдовици. Мисля, че тези търсещи убежище са предимно жени, които са вдовици, защото жените, които са загубили съпруга си в Нигерия, често трябва да оспорват имуществото на съпруга си пред братята му. Това е реалност за жените и дори когато има ясно завещание от страна на съпруга, хората все още оспорват това. Виждате също, че това се случва между двама братя, така че ако човек има двама сина или трима сина и има любим сред синовете, вероятно би оставил цялото си имущество на него. Останалите двама синове със сигурност ще прибегнат до насилие. То може да бъде физическо, може да е сатанинско, може да бъде и под много форми. Те ще използват насилие по всеки начин, по който могат. Това е обща реалност и се различава на различните места. Ако вече сте успешен като индивид, можете да се откажете и да продължите с живота си и да придобиете лична собственост за себе си, но ако всичко, от което сте зависим, е собствеността на баща ви, тогава трябва да направите всичко възможно, за да я вземете.